ഉച്ചവെയിലേറ്റ്

നട്ടപ്രാതിര

ഉടമസ്ഥന്റെ അനുവാദത്തിന് കാത്തുനിൽക്കാതെ,
ബാസുരതകളിലോ കവരുടുകളിലോ നിറയ്ക്കാൽ സാധിക്കാത്ത
ഏതെല്ലാമോ അന്തരങ്ങളിൽ നിറച്ച്, നിക്കുതിയോ
ചുമടുകളിലോ കൊടുക്കാതെ കൊണ്ടുവന്ന്, അവർ
പോലും അറിയാതെ എന്തോ ഒരു നിമിഷത്തിന്റെ
യാഥാർത്ഥ്യത്തിലായി തുടർലർസ് പേപ്പറിലേയ്ക്കും
ഭോഷം നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്കും പടർന്ന
മോഹന വസന്തങ്ങളുണ്ട് ഓരോ രചനകളും.

UCHAVEYILETA NATTAPATHIRA

COLLEGE MAGAZINE 2017-18

GOVERNMENT ENGINEERING COLLEGE THRISSUR

CHIEF EDITOR
Dr. B Jayanand

STAFF ADVISOR
Dr. K K Ramachandran

STAFF EDITOR
Prof. Sajith C Subramanian

STUDENT EDITOR
Aparna T S

DESIGN AND LAYOUT
Ajin K R, Electrical | 2019
Jaydeep B Vinod, Civil | 2019
Rahul Ravi R, Civil | 2019

COVERPAGE DESIGN
Joel, B Arch | 2020

EDITORIAL BOARD
Akhalya Pius, Electrical | 2018
Jenith Austin, Electrical | 2018
Abhilash M M, Electrical | 2019
Adharsh H W, Electrical | 2019
Smera K V, Civil | 2020
Abhijith C, Mechanical | 2019
Abhijith, Civil | 2019
Sreenath A K, Electronics | 2019
Sreejith Vasudevan, Mechanical | 2020
Achuthan Harikumar, Civil | 2019

THANKS
College Union, SFI GEC Unit, Sharon, Sooraj, Harikrishnan T S, Anuprasad Unni, Irin Sara, Eby Jacob, Anjali K V, Vighnesh Karthik, Aswathi P M, Amal N N, Aravind Parameswaran, Chithira 5, A-7, A-25, A-27, B44, Ettan S

PRINTING
Ebenezer Offset Printers, Olarikkara, Thrissur

ഓർമയിൽ

Shyam Ashok
Chemical

Sadanand V Prabhu
Mechanical

Abhijith C R
Chemical

Nithyaprakash
Mechanical

"There is only one sin, only one. And that is theft. Every other sin is a variation of theft. When you kill a man, you steal a life... you steal his wife's right to a husband, rob his children of a father. When you tell a lie, you steal someone's right to the truth. When you cheat, you steal the right to fairness... there is no act more wretched than stealing."

Kite Runner, Khaled Hosseini

Message from Principal

Dr. B Jayanand
Principal
Government Engineering College
Thrissur

It gives me immense pleasure to see that the College Magazine (2017-18) "UCHAVEYILETA NATTAPPATHIRA" is soon to be published and distributed. With every College Magazine, we carry along the memories of campus life. It will reflect the library favor and the artistic creativity of the students as well.

I am glad to pen down my best wishes for this wonderful magazine as an appreciation of the commendable efforts put forth by the College Union and the entire editorial team. A special congrats to Prof. Sajith C Subramanian and the first lady chief student editor Aparna T S and extending a word of appreciation to all students who have contributed to the magazine.

Wishing all the best!!!

Message from Staff Advisor

Dr. K K Ramachandran
Government Engineering College
Thrissur

The college magazine of Government Engineering College Thrissur emulates the heartbeat of its students and the legacy and culture of the college. I believe that the editors and magazine committee have done a wonderful job in compiling and bringing out a magazine that truly represents the tradition. I offer my sincere wishes to everyone who have strived to make this possible.

Message from Staff Editor

Prof. Sajith C Subramanian
Government Engineering College
Thrissur

It is great pride that I offer my kindest wishes for the release of College Magazine of Government Engineering College Thrissur. I congratulate the student editor and all the members of the magazine committee for releasing the magazine with great quality.

എഡിറ്റോറിയൽ

കള്ളൻ കാറ്റിനെപ്പോലെയാകുന്നു.
ആരുമറിയാതെ വന്ന് സ്വന്തമെന്ന് നാം കരുതുന്നതെല്ലാം ഒരു വാക്കു പോലും പറയാതെ കൊണ്ടുപോകുന്നു. അങ്ങനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഒരിക്കലും കാണാനാകാത്ത മോഷണവസ്തുവാകുന്നു പ്രണയം. തൻെറ ഹൃദയത്തെ മറ്റാരോ മോഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് വളരെ വൈകി മാത്രം നാം തിരിച്ചറിയുന്നു.
കള്ളൻെറ പകലുകൾ ഇരുട്ടിനെ പ്രണയിക്കുന്നു. ഉച്ചവെയിലിൻെറ നിറങ്ങളിൽ കണ്ണുമഞ്ഞളിച്ച് നാം കാണുന്നതിനെയെല്ലാം അവൻ പുച്ഛിക്കുന്നു. പകൽനാടകങ്ങളുടെ തിരശ്ശീലകളഴിഞ്ഞ് വീഴുന്ന നട്ടപ്പാതിരകളാകുന്നു അവൻെറ വിഹാരകേന്ദ്രങ്ങൾ.
നിങ്ങളൊരു മോഷ്ടാവല്ലെന്ന് തീരുമാനിക്കാറായില്ല സുഹൃത്തെ. മറ്റൊരാളുടെ ഭക്ഷണത്തെ വിലക്കുമ്പോൾ, വാക്കുകൾക്ക് വിലങ്ങണിയിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളയാളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മോഷ്ടിക്കുന്നു. മനുഷ്യജീവനു വിലപറയുമ്പോൾ നിങ്ങളറിയുന്നില്ല, ഒരു പിടി പ്രതീക്ഷകളെയാണ് നിങ്ങൾ മോഷ്ടിക്കുന്നതെന്ന്.
മോഷണമൊരു തെറ്റാണെന്ന് പറയാനാകുമോ? ഒരു നേരത്തെ വിശപ്പ് തെറ്റായിപ്പോയതെങ്ങിനെയാണ്? ഉയരുന്ന ചോദ്യങ്ങൾ സ്വതന്ത്രചിന്തകളുടെ ഉറക്കത്തെ മോഷ്ടിക്കട്ടെ... ഉച്ചവെയിലുകൾ നട്ടപ്പാതിരകളുടെ ഇരുട്ടിനെ കെടുത്താതിരിക്കട്ടെ.!!

അപർണ ടി എസ്

കുട്ടികളുടെ കവിതകളിലേക്ക്

14 കള്ളൻ

16 എൻെറ മാമാങ്കം

19 FEMALE GAMETE

21 നാട്ടുപ്രമാണങ്ങൾ

22 ജോണിൻെറ സുഹൃത്ത് അയ്യപ്പൻ

23 BHARGO: THE GLORIOUS LIGHT (the story of a ray of light)

26 മഹാപ്രസ്ഥാനം

27 ഇന്നിൻെറ പരിവേദനങ്ങൾ

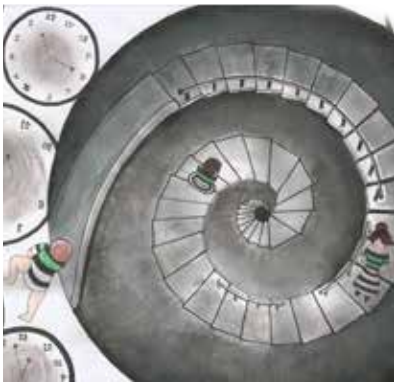

28 WASH ME AWAY

30 MONSOONS

32 ഇര

33 ഒടിയൻ

34 LES MISERABLES

37 THE UNEXPECTED VICE OF IGNORANCE

41 DO WE INTEND TO FALL ?

44 ഭിക്ഷാംദേഹി

46 VIRAT KOHLI
Never a Survivor,
Always Captain Ruthless

49 തൊണ്ടിമുതൽ

50 കൂർത്തപല്ലുകൾ

51 SOLO

55 മിഴിമൊഴിഞ്ഞത്

56 അനന്തരം

58 Off on a sacred odyssey

62 വജ്രത്തിളക്കത്തിൽ

63 സൗഹൃദം

64 പറഞ്ഞതിലേറെ പറയാൻ ബാക്കി

67 നിഴലുകൾ

68 An Escapist's Paradise

70 The Life

71 ജോൺ, ജോൺ മാത്രം

74 ഛായ

75 SHE?

76 ഒരു തട്ടിക്കൂട്ട് തലസ്ഥാന യാത്ര

78 എൻെറ സ്വപ്നം

79 The Greatest Thief

81 ക്യാൻഡിൽ ലൈറ്റ്

82 The Curious Case of Marottichal

83 ഓർമ്മയുടെ കൽപ്പകത്തുണ്ടുകൾ

85 പുഴമീൻ

86 Kochi Metro Rail Limited

88 അരികെ

89 Inheritance

90 ആനന്ദ് നീലകണ്ഠൻ

98 ചരിത്രം മാനിപ്പുലേറ്റ് ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ

102 തീണ്ടാരി

103 വിട

104 The Funny Indian Scene

109 യാത്ര

110 നിർഭയ

112 Nations: The Imaginary Lines That Divide Us

114 'SKYLARK' we call it...'SKYLARK' we pitch it... All books do neither begin nor end with pride!

116 വൃദ്ധസദനങ്ങൾ തുറക്കുമ്പോൾ

117 To Read or Not to Read

120 60 Minutes

123 തൊണ്ടിമുതലും ദൃക്സാക്ഷിയും ഒരു അവലോകനം

125 College Clubs

128 മതേതരത്വം: മായാത്ത മുറിവുകൾ

130 ചേതന

132 ചങ്ങാതി

134 Infinity

135 College Union Programmes

കള്ളൻ

വിഷ്ണുനാഥ്
സിവിൽ | 2017

തട്ടിപ്പറിച്ചതാണ്
എല്ലുനുറുങ്ങുന്ന വേദനയെ
മോഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ബീജത്തിന്
വേദനയെ നിദ്രയിലാഴ്ത്തി
പുറത്തുവരാനറിയില്ലായിരുന്നു

കള്ളനെന്ന് പറഞ്ഞാണ്
ചവറ്റുകൂനയിൽ തള്ളിയത്.
മോഷ്ടാവല്ലേ..
ആദ്യം
ഇലച്ചീളുകളിലൂടെ ഒളിച്ചുവന്ന സൂചിവെയിൽ
കണ്ണിൽ നുള്ളിനോവിച്ചു.
കാതിൽ ഒച്ചതൻ ചവർപ്പ് പടർത്തി
ശ്വാനന്മാർ ഇരുട്ടിനെ
പിളർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

മോഷ്ടിച്ച വേദനയെ
കഴുകിക്കളയാനായില്ല
കരളിൻെറ അടിത്തട്ടിൽ അത്
ക്ലാവ് പിടിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

പകലേതാണെന്നോർമ്മയില്ല.
എല്ലുകൾക്ക് മുകളിൽ വലിഞ്ഞുമുറുകിയ
ത്വക്കാണ് ആജ്ഞാപിച്ചത്
വിശപ്പിനെ ഉറക്കാൻ
നാണയത്തുട്ടുകൾക്ക് എത്തിപ്പിടിക്കാൻ
പറ്റാത്തത്.
ചില്ലലമാരയിലായിരുന്നു.
എടുത്തുകൊണ്ടോടിയപ്പോൾ
നിശ്വാസവായു എന്നേ നോക്കി
പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

അതൊരു
ആലങ്കാരികമായ പകലായിരുന്നു
ചെരിപ്പുമാലകളാൽ
ചുംബിക്കപ്പെട്ടു.
മർദ്ദനങ്ങളിൽ ഇക്കിളിപൂണ്ടു.
തെരുവിലെ കൗതുകപേടകമായി

തെരുവിലെ കള്ളൻെറ രാജകീയത
അരങ്ങിലെ പച്ചനോട്ടുകളിൽ
ഒളിക്കപ്പെട്ട
ഭീരുക്കൾക്ക്
അന്നും ഇന്നും എന്നും
അന്യമായിരുന്നല്ലോ..

പിഞ്ചുബാലനെന്നെന്നെ
വിളിക്കാതിരിക്കുക
ഞാനൊരു
നിത്യയവ്വനതസ്ക്കരനാണ്
തലചായ്ക്കാൻ ആറടിമണ്ണ്
മോഷ്ടിക്കുംവരെ!!

എന്റെ മാമാങ്കം

ഹരിത മുരളി
ഇലക്ട്രിക്കൽ | 2018

ജനിച്ചു വളർന്ന നാലു വയസ്സ് വരെ ജീവിച്ച നാട്... മച്ചാടുകാരുടെ സ്വന്തം മണലിത്തറ ദേശം! മാമാങ്കം എന്നു പറയുമ്പോൾ ഏവരും ഓർക്കുക അങ്ങ് തിരുനാവായ പണ്ടെന്നോ നടന്നിരുന്ന ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ചടങ്ങാണ്. ചരിത്രമൊന്നും അറിയില്ലെങ്കിലും എനിക്കൊരൊറ്റ മാമാങ്കമേ ഉള്ളൂ.. 'മച്ചാട് മാമാങ്കം'. കുതിരവരവും കുംഭകുടവും പറയരുടെ പൂരവും നിറം ചാർത്തുന്ന, കൊയ്തൊഴിഞ്ഞ് പുഞ്ചകൃഷിക്കായി കാത്തുകിടക്കുന്ന വയലുകളിലെ ആരവങ്ങളും ആർപ്പുവിളികളും കതിനവെടിയും നിറഞ്ഞ എന്റെ പൂരം. ഓരോ പൂരവും സമ്മാനിക്കുന്നത് നിറം

മങ്ങാത്ത കുറേ ഓർമ്മകളാണ്.. പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയാത്ത അനുഭൂതിയും. നഷ്ടബോധത്തിൽ നിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്നതായിരിക്കാം ഒരുപക്ഷെ അത്. ഗ്രാമങ്ങൾ എന്നും പലരുടെയും നഷ്ടസ്വപ്നങ്ങളുടെ ഉറവിടമായിരുന്നിരിക്കാം. പല സൗഹൃദങ്ങളും തളിർത്തതും കൊഴിഞ്ഞതും ഈ മണ്ണിലാണ്. ഈ വിണ്ണ് അതിന് സാക്ഷിയായിരുന്നു.

പുലർച്ചെയുള്ള സംഭവബഹുലമായ പറയെടുപ്പിന് ശേഷം ഞങ്ങൾ കുട്ടികൾക്ക് ആകെയുള്ള പണി പ്രാതൽ കഴിക്കലും അതിന് അകമ്പടിയായുള്ള 'സർക്കീട്ടടി'യുമാണ്. സംഭവബഹുലം എന്ന് വെറുതേ ഒരു ഒഴുക്കിൽ പറഞ്ഞതല്ലാട്ടോ. എല്ലാ ഉത്സവങ്ങൾക്കും പറയെടുപ്പ് കാണും. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയൊന്ന് ഇവിടെ മാത്രമായിരിക്കും. പറയെടുക്കാൻ വരുന്ന ഇളയത് കാൽ മണ്ണിൽ ചവിട്ടുന്നത് വീട്ടുമുറ്റത്തെത്തുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. ദേശങ്ങളായ ദേശങ്ങൾ മുഴുവൻ കഴകക്കാരുടെ ചുമലുകളിൽ മാറി മാറി സഞ്ചരിച്ച് പഞ്ചവാദ്യത്തിൻെറ അകമ്പടിയോടെയുള്ള വരവ് കാണേണ്ട കാഴ്ച്ചയാണ്. ന്യൂ ജനറേഷൻ ഭാഷയിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ ഇതിലും മികച്ച ഇൻട്രോയും ബി.ജി.എമ്മും സിനിമകളിൽ പോലും കാണാൻ കഴിയില്ല.

പ്രാതൽ കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ മൂവർസംഘം തറവാടിൻെറ പടി ഇറങ്ങി. അന്ന്, രണ്ട് ഏട്ടന്മാരുടെ ഒരേ ഒരു പെങ്ങളായി ഞാൻ വിലസുന്ന കാലം.

"ഡാ വിനൂ.. പൂരായിട്ടെങ്കിലും നീ ഇന്ന് ൻെറ കയ്യീന്ന് മേടിക്കാതിരിക്ക്വോ..".

രാവിലെ തന്നെ ചെറിയേട്ടന് വല്യമ്മേടെ വക താക്കീത് വന്നു. മുതുകിൽ മുഴയുള്ള മുളയൻ തന്തയെപ്പോലും പേടിയില്ലാത്ത ചെറിയേട്ടനുണ്ടോ വല്ല കൂസലും!

"നീ വാടീ ഹരീ".

ഒരു കൈ വല്ല്യേട്ടൻെറ കയ്യിലും മറുകൈ ചെറിയേട്ടൻെറ കയ്യിലും! പടികടന്നുള്ള എൻെറ പോക്ക് കാണേണ്ടതായിരുന്നു. അമ്പലപ്പറമ്പിലേക്കാണ് യാത്ര. ദേശക്കുതിരയെ ഒരുക്കുന്നത് അവിടെയാണ്. വഴിക്ക് പാരാത്തെ കുഞ്ചിയമ്മ, മകൾ ലക്ഷ്മി, അരങ്ങത്തെ ജാനുവമ്മ, പടിഞ്ഞാറേതിലെ ചെറിയമ്മ, ദേവുമ്മോടത്തെ തങ്കമണി തുടങ്ങി പതിവുകാരെ ഒക്കെ കണ്ടു. ഇവരിൽ പലരും ഇന്നില്ല്യാ ട്ടൊ.., ആ ഗ്രാമം തന്നെ ഇന്ന് ഇല്ല എന്ന് പറയാം!.

വല്ല്യമ്മാമ (അമ്മേടെ അമ്മാവൻ) ആണ് സ്ഥിരമായി കുതിരകെട്ട് നടത്തുന്നത്. ഞങ്ങൾ മണലിത്തറ ദേശക്കാർക്ക് ഒരു ഭഗവതി കുതിരയും ഒരു കുട്ടി കുതിരയും ഉണ്ട്. തേക്കിൻതടിയിൽ വൈക്കോൽ പൊതിഞ്ഞ് അതിന് മുകളിൽ പട്ട് വാരിച്ചുറ്റിയാണ് കുതിരകെട്ട്. കുതിര എടുക്കാൻ ദേശത്തെ ഓരോ വീട്ടിൽ നിന്നും ആണൊരുത്തൻ പോയിരിക്കണമെന്നാണ് കൊല്ലങ്ങളായുള്ള നിയമം!

ആലിൻ ചുവട്ടിൽ കുതിരകെട്ടും കണ്ട് നിൽക്കുകയായിരുന്നു ഞാനും വല്യേട്ടനും. ചെറിയേട്ടൻ കുരുത്തക്കേടിൻെറ ഒരു കുത്തകയാണെങ്കിൽ വലിയേട്ടൻ ആള് പഞ്ച പാവാ.. വെടിക്കെട്ട് പേടിച്ച് പൂരപ്പറമ്പിൽ പോലും വരില്ല.

"നിന്നെ തൂണിൽ കെട്ടിയിട്ട് ഞങ്ങളിവിടെ പടക്കം പൊട്ടിച്ച് കളിക്കൂടാ.."

വല്യമ്മയുടെ സ്ഥിരം വിരട്ടലാണ്.

കുതിരയും പട്ടും മനയ്ക്കലെ തൊടിയുമൊക്കെ ഇങ്ങനെ സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ആ അമൂല്യ നിധി ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചത്. ആലിൻ ചുവട്ടിൽ ഒരു തീപ്പെട്ടി. നാലും എട്ടും പത്തും വയസ്സുള്ള ബാല്യങ്ങൾക്ക് ഉരച്ചാൽ തീ വരുന്ന തീപ്പെട്ടിയേക്കാൾ നല്ല കളിക്കോപ്പ് വേറെ ഇല്ലല്ലോ. വീരൻ വിനു ഏട്ടൻ തന്നെ സാധനം കീശയിലാക്കി.

കുതിരകെട്ട് കഴിഞ്ഞ് കുതിരയ്ക്ക് തല വയ്ക്കുന്ന ചടങ്ങുണ്ട്. അതുകഴിഞ്ഞാൽ കതിനവെടിയോട് കൂടി കുതിരവരവ് ആരംഭിക്കും. കേറ്റിപാടത്താണ് ശേഷിക്കുന്ന ചടങ്ങുകൾ. ഉച്ചയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി. വീട്ടിലെ ആണുങ്ങൾ പൂരലഹരിയിൽ അമ്പലപ്പറമ്പിലും

പെണ്ണുങ്ങൾ സദ്യവട്ടങ്ങളുടെ തിരക്കിലും. ഇത്രയും സ്വാതന്ത്ര്യം വർഷത്തിൽ ഒരിക്കലേ ലഭിക്കൂ..

തറവാടിൻെറ മുൻ വശത്ത് വലതുഭാഗത്തായിട്ടായിരുന്നു പശുത്തൊഴുത്ത്. അതിനോട് ചേർന്ന് വൈക്കോൽകൂന. ഞാനും വിനു ഏട്ടനും കൂടി ലളിതമായ കളി ആരംഭിച്ചു. ഏട്ടൻ തീപ്പെട്ടി ഉരയ്ക്കുന്നു, വൈക്കോൽ കത്തിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഊതിക്കെടുത്തുന്നു..
"ഹായ്.. എന്തു രസം!".

ഇത്രയ്ക്ക് ആനന്ദം കുതിരച്ചാട്ടം കാണുമ്പോൾ തോന്നിയിട്ടില്ല. വല്യേട്ടൻ ഉമ്മറത്തിരുന്ന് താക്കീത് തന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആരു കേൾക്കാൻ.. ആരോട് പറയാൻ.. മന്ദമാരുതൻ ഞങ്ങളെ ചതിക്കാൻ അധികസമയം വേണ്ടിവന്നില്ല. കാറ്റൊന്ന് ആഞ്ഞ് വീശിയതേ ഓർമ്മയുള്ളൂ. കുട്ടിക്കളി തീക്കളിയായി. തീ ആളിപ്പടർന്നു. വൈക്കോൽ കൂന കത്തിയമർന്നു.
സംഭവം ആദ്യം കണ്ട കൽപണിക്കാരൻ ഒരു കുടം വെള്ളം ഒഴിച്ചെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. വീട്ടുകാരും നാട്ടുകാരും ഓടിക്കൂടി. പമ്പും പൈപ്പ് കണക്ഷനും സാധാരണമല്ലാത്ത നാട്ടിൽ ആകെ പമ്പ് സെറ്റുള്ളത് തെക്കേലെ വീട്ടിൽ മാത്രം. അവിടുന്ന് പൈപ്പ് വലിച്ച് വെള്ളമടിച്ച് തീ കെടുത്തി. ശുഭദിനത്തിൽ സംഭവിച്ച ദുരന്തക്കളി നാടെങ്ങും വാർത്തയായി.
പിന്നീട് അമ്പലത്തിലും ചെറിയേട്ടൻെറ മുതുകിലും കതിന പൊട്ടിയത് ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. വല്യമ്മ ചെറിയേട്ടനെ തൂക്കിയെടുത്ത് പത്തായപ്പുരയിൽ ഇട്ട് പൂട്ടി. ഇളയ കുട്ടി എന്ന പരിഗണന ചൂരൽക്കഷായത്തിൽ നിന്ന് എന്നെ രക്ഷിച്ചു.

പതിവായി കുംഭക്കുടക്കാർക്ക് മാമാങ്ക ദിവസം ഭക്ഷണം "മൂത്തമന" എന്ന എൻെറ അമ്മയുടെ തറവാട്ടിൽ നിന്നായിരുന്നു. മച്ചാട് മാമാങ്കത്തിന് മണലിത്തറ ദേശക്കാരുടെ മാത്രം പ്രത്യേകതയാണ് കുംഭക്കുടം. മഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ച്, നാക്കിലോ കവിളിലോ ശൂലം തറച്ച്, ചെണ്ടകൊട്ടിന് അനുസരിച്ച് കരകാട്ടക്കാരൻെറ മികവോടെ ചുവടുവയ്ക്കുന്ന കുംഭക്കുടക്കാർ എന്നും ഒരു വിസ്മയമാണ്.
അക്കൊല്ലം അവർ ഊണിന് എത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് വെള്ളത്തിൽ കുതിർന്ന് കിടക്കുന്ന അരിമാവിൻ കോലമിട്ട മുറ്റമാണ്. സഹതപിക്കാനും കഷ്ടം വയ്ക്കാനും വന്നവർക്ക് കണക്കില്ല.
ഉച്ചയൂണിന് ഏട്ടനെ വിളിക്കാൻ പത്തായപ്പുരയിലേക്ക് പോയ ഞാൻ കണ്ടത് പത്തായപ്പുറത്ത് കമഴ്ന്ന് കിടക്കുന്ന ചെറിയേട്ടനെയാണ്. നനഞ്ഞ കണ്ണുകൾ എന്നെ കാണിക്കാതെ പൊത്തിപ്പിടിച്ച ആ മുഖം ഇന്നും എൻെറ മനസ്സിലുണ്ട്.

ഓരോ മാമാങ്കവും സമ്മാനിച്ചിരുന്നത് നിറം മങ്ങാത്ത ഒരു പിടി ഓർമ്മകളാണ്. ഭൂതകാലക്കുളിരേൽക്കാനുള്ള പ്രായം ഇനിയും എനിക്കായിട്ടില്ല എന്നാണെൻെറ വിശ്വാസം.കഥകളും നാട്ടുനന്മകളും പിച്ചവച്ച മുറ്റവും ഞാവൽ പൊഴിച്ച മരവും എത്ര ചാടിയിട്ടും നീന്താൻ പഠിക്കാതെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി പോന്ന മുതലത്തോടും, മനയ്ക്കലെ പ്രേതക്കുളവും, വെള്ള ചാമ്പങ്ങയും... പറഞ്ഞാലും മതിവരാത്ത കഥകൾ ഓർമ്മകൾക്കൊപ്പം ഓടി അടുക്കുന്നുണ്ട്.

പൂതനും തിറയും കുമ്മാട്ടിയും പുള്ളുവൻ പാട്ടും ഇപ്പോൾ വരാറില്ല. മനയ്ക്കലെ തറവാട് വിറ്റ് പോയിരിക്കുന്നു. നീലക്കോളാമ്പിയും കാക്കപ്പൂവും തത്തമ്മച്ചുണ്ടും പൂക്കുന്ന വേലിപ്പടർപ്പുകൾ ഇന്ന് കാണാറില്ല. പുഞ്ചകൃഷിക്ക് പകരം കട്ടയുടയാത്ത പാടങ്ങളിലൂടെയാണിന്ന് കുതിരവരവ്. എങ്കിലും നശിക്കാൻ ബാക്കിയായി ഇനിയുമെന്തൊക്കെയോ നന്മകൾ, സൗഹൃദങ്ങൾ അവിടെ ബാക്കിയാണ്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇന്നും മാമാങ്ക ദിവസം ആ മൂവർസംഘം അവിടേക്ക് ഓടിയടുക്കുന്നത്.

FEMALE GAMETE

MITHUN P M
MECHANICAL | 2018

"It is unfortunate that in our society, women are blamed for producing a female child"; This sentence is taken from our higher secondary biology textbook. Even the same line often comes for exams asking students to share their views on this. We all might have responded well to that one for sure. We did argue that a man and a woman are equally responsible for a female child. But what we agreed silently was, 'it's a fault to have a female child'!

I wish there was one following sentence to the above one, which says, "why the society accuse women for?". Apparently, our Indian culture (some call it a Hindu culture and is a subject for another debate) has flawlessly flourished well to ask that one question! Accusing Indian culture of anti-feminism doesn't solve the problem, because our society history was built upon some male hero stories, which apparently, not at all considered as false tales. But gender equality was never a question to discuss.

Gender equality, though, is now more than ever, a great subject to create chaos among people. It is true that, the so called 'our culture' only told us the stories of men, muscles and less about education. And of course, there were stories of women with incomparable beauty as well. But what went missing were, some

stories to tell our children in which women have the same importance as men (just like Devasena's and Sivagamy's). Once, when muscles conquered the world, women made their successors! (Oh, by the way, we still need muscles and we need to keep our family line going!!), but world is no more the same. Now, this is not just a world of muscles , it's a world of intelligence as well.

Men and women are never equal, that's a truth. How will they ever be equal?... It is obvious that their physiologies are totally different. The realization that they are not equal but unique, is what we lack in our society. What we need is the same respect for men as well as for women, accepting that they are different. I wondered why (in some stories!), Man was created first and then Woman from his backbone? They could have been created simultaneously?! But the fact is, it was easy to make a photocopy (yeah, with some special machine which can alter the outcome a little as well) of something, if either of them was created first.

A statistical analysis showing the achievements of women and the atrocities against women will be interesting to read, even though the latter analysis will wash away the happiness created by the former. We first have to look at the question, "Why are we in this situation of 'empowering' the female community, what happened in the first place?" That's where we find the cracks on the roots. Even the term "antharjanam"(people who live inside the house) will bite you right in the face. I remember a time when I was discussing about gender equality with one of my graduating (so you can guess that he belong to the 'educated' community) friend. The discussion proved totally unhealthy because we were poles apart on the subject. He couldn't even absorb the concept of 'equality'. He still believes in a male dominated society, and it is the only thing he can think of. And I wondered, that when he gets married , how much respect he would show to his wife. And yes, he would probably give her all the luxury in life, but respect will stay missing!

Education transforms one's life for sure, although education is not the only the way of transforming the world. Now there are successful, educated , working women who even look after their family. And the time has arrived to get away with the culture's attitude of male dominance .When someone tell you the story of Rama killing Ravana , the story of 'Sita, The warrior of Mithila' shouldn't be forgotten.

Respect, is all that it takes, to avoid those unfortunate happenings in our country. A country, where even some lawyers backed up the culprits of rape saying "I will kill my daughter if she goes out with her boyfriend at night", there are still people, products of our own culture, who think, at the end, women are just some sex toy to make love and to make children. Our culture is definitely our pride, but after all, it was made by humans of all nature. If there are mistakes in those stories , it is time to rewrite those!

സ്വയന കെ ആർ
ഇലക്ട്രോണിക്സ് | 2019

നാട്ടുപ്രമാണങ്ങൾ

ടൗൺ എത്തി. വഴിയോരക്കച്ചവടക്കാർ അവരുടെ നീല ടാർപ്പായകൾ വിരിച്ച് വിൽക്കാനുള്ളവ നിരത്തി വയ്ക്കുന്നു. ബസ്സുകൾ റോഡുകൾക്ക് ഭാരമായി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിൻെറ ഹോൺ അവിടുത്തെ കാക്കകളെ അലോസരപ്പെടുത്തിയെന്ന് തോന്നുന്നു. അവ ചിതറിപ്പറന്നു...
ഞാനെൻെറ കയ്യിലെ കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻ ഡിവൈസിൽ സകലമാന ശ്രദ്ധയും സ്വരുക്കൂട്ടിയിരുന്നു. ആരോ എൻെറ ഷാളിൽ പിടിച്ചുവലിച്ചു. ഒരു ചെറിയ ശരീരം.. ഉന്തിയ എല്ലുകൾ.. കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസ്ത്രം.. മെല്ലിച്ച കൈകളിലെ ചളുങ്ങിയ പാത്രം എൻെറ നേർക്ക് നീട്ടി.. ഞാനവൾക്കൊരു പത്തിൻെറ നോട്ട് കൊടുത്തു. അവൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നതെൻെറ ക്യാമറക്കണ്ണുകൾ അതിൻെറ മെമ്മറിയിൽ പകർത്തി. ഞാൻ നടന്നു... അതൊരു നല്ല ക്ലിക്കായിരുന്നു. ക്യാപ്ഷൻ വേണം... ഞാൻ ചിന്തിച്ചു.. ചിന്തിക്കുന്നതിപ്പോൾ ഇതിനൊക്കെ വേണ്ടി മാത്രമാണ്... പെട്ടെന്നൊരു ഹോൺ എൻെറ ശ്രദ്ധ മാറ്റി. അതിൽ നിന്നിറങ്ങിയ രൂപം എനിക്കുള്ള ഉത്തരം തന്നു. ഞാനതും കൂട്ടി ഒരു ക്യാപ്ഷൻ ഇട്ടു.. "ഇയാൾ കള്ളനാണ്"... പിന്നെ ഞാൻ ആ പോസ്റ്റ് ഡിലീറ്റ് ചെയ്തു... അയാൾ മാത്രമല്ലല്ലോ അവൾക്ക് കിട്ടേണ്ടിയിരുന്ന പലതും മോഷ്ടിച്ചത്..

ജോണിന്റെ സുഹൃത്ത് അയ്യപ്പൻ

ഹന്ന എൽദോസ്
ഇലക്ട്രോണിക്സ് | 2020

അയ്യപ്പേട്ടാ[1]...
ഇവിടെവരാമോ, കുറച്ചുനേരം?
ജോൺ[2] ചേട്ടനുമുണ്ട് കൂടെ,
ഞാനാണ് ചോദിക്കുന്നത്

പരലോകവാസത്തിന്റെ
ആദ്യ പതിനഞ്ചുവർഷത്തിന്റെ
കണക്കും കാര്യങ്ങളും ഇന്നുതന്നെ
ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്.
പലിശ വാങ്ങിയവർക്ക് സ്നേഹവും
പണം നൽകിയവർക്ക് വീണ്ടും സ്നേഹവും നൽകുക.
ജോൺ,
നിങ്ങൾ ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിനൊപ്പം
പെട്രോമാക്സ്[3] വെളിച്ചത്തിൽ
കള്ളുഷാപ്പുകൾ കയറണം,
ഉപ്പും ലഹരിയും കണ്ടെത്തണം.

അയ്യപ്പേട്ടൻ,
നിങ്ങളുടെ മനസ്സിലേറ്റ അസ്ത്രങ്ങൾ
പറിച്ചു കളയുക.
കാരണം,
ക്രിസ്തുവെന്നൊരാൾ
പണ്ടേ, മൂന്നാണിയിലടിക്കപ്പെട്ട് മരക്കുറ്റിയിൽ
മരണം വരിച്ചിരിക്കുന്നു.

നിങ്ങളുടെ വെയിൽ തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷികൾ
പറന്നുപോയെന്ന് ഞാൻ പറയും.

എനിക്കുതോന്നുന്നു,
മാർക്കേസിന്റെ മഞ്ഞപ്പറവകൾക്കൊപ്പമാണെന്ന്.

പിന്നെ ജോൺ,
മരണത്തിന്റെ 'ഡെമോ' ഇനി വേണ്ട,
കാരണം,
പലരും നിങ്ങളെ
തള്ളിവിട്ട് കൊന്നിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാൾക്കും
ആശംസകൾ,
ആശംസകൾ

---

(1) എ.അയ്യപ്പൻ.
(2) ജോൺ എബ്രഹാം.
(3) എവിടെ ജോൺ– ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിന്റെ കവിത.

GOPIKA M R
ELECTRICAL | 2019

BHARGO: THE GLORIOUS LIGHT
(the story of a ray of light)

"Bhargo, don't forget what we told you. You have a long way to go. Reach your destination without fail, for there are lives depending on you"

Bhargo woke up with a start and as these words reverberated within the deepest parts of his mind he felt warm, driven by a sense of purpose. Today was his special day. He was selected to be the first to visit earth today. "Of all the planets, earth is the most beautiful and unique", his parents had told him and from that very day on bhargo had been wanting to visit the place badly. This was a one-way trip, he knew. He could never come back, but this was what he was created for. He felt warmer every second and he realized his time had come to bid farewell to his home. He loved his home and the thought of travel through the icy cold dark and lonely space scared him for his home was the exact opposite. It was warm and bright and the very thought of leaving it forever gave him the creeps.

"Temperature nearing 9000 degrees. Get your seat belts ready"

Bhargo couldn't believe that the moment he was waiting for had finally arrived. He closed his eyes and all his childhood memories flashed on the screen of his mind

"3…2…1…blast off" and with that he was off. Off to fulfill his destiny.

Bhargo couldn't open his eyes. He was shooting with enormous speed. It took him a few moments to adjust.

Bhargo, man up!!duty calls! You are not a coward.
There is no wall too strong to block sheer will and courage
No distance too big for perseverance and hard work
No black hole strong enough to suck out the hope from you
And no star too bright to blind you
he told himself and with that he felt alive. He opened his eyes.

He found himself short of words and cursed himself for not being a poet for what he saw in front of him was pure poetry. It was so beautiful. The whole universe in front of him with so many stars, planets and galaxies each a story, a mystery.

He felt proud to be a part of something this amazing and at the same time he felt humbled as the realization struck him. He was not even a speck in this vast universe; he was just another ray of light on the way to earth.

Bhargo for one used to be very afraid of the dark. *"It's spooky"* he used to say, but now being one with it, soaked in it he started to see the beautiful mystery. He felt that the whole universe was one dark gorgeous lady adorned with jewelry and in the killing silence he could swear he heard a quiet giggle.

He was moving with great speed tearing through space. He felt happy. At a distance he could see something, a ball, quite small. It was not a star. *Oh...!! that must be the little one my parents told me about, the closest planet to my home. It was really very small.* Bhargo quickly moved past it giving it a friendly smile. Looking to either sides he could see nebulae, supernovas, meteoroids, asteroids. It all looked like a masterpiece to him.

Everyone should get to see this, he thought. as he moved on he remembered the old story his grandparents used to tell him, the one about the invisible ghost, 'The black hole'.

"You won't even know it's there until it's too late. Nothing can escape it. Not even us. Once inside you can never escape"

He shrugged as his childhood fears haunted him once again. He wondered if there would be a ghost somewhere in his path, hiding, waiting.

"What is the point in worrying" he told himself as he brushed away all unwanted thoughts.

He could now see the second planet red and hot. Earth comes next. He couldn't wait.

"It is quite scary to be this close to a lifelong dream, you never know if all the wait is going to end up useless. What if it is nothing like that you imagined? What if it is a disappointment"?

Bhargo closed his eyes as if to shut out all his thoughts. He felt scared again for he knew that one of the most painful things in life was to see and feel a dream shatter. Bhargo was a born an optimist and that sleeping optimist sprang into action and reminded him

"A courageous person is not one with no fears but one who knows that some things are important than fear"

Bhargo opened his eyes but now he was not eager like a child waiting for his answer paper, he was like a soldier ready to face anything and in front of him in great elegance and beauty moving gracefully through space was earth.

He felt like crying. He still didn't understand why people cried when they were extremely happy. Maybe it was because they couldn't bare this happiness that it hurt some part of them. He was in tears. He realized that this beauty was far beyond the reach of words.

It looked like a crystal, shining in a pure azure. This blue globe didn't just create an image on his retina, it created an impression in his soul and touched unexplored regions of his heart.

'Oceans, forests and deserts', he could now get to see all this. He was entering the atmosphere now and the clouds cuddled him in warm welcome. The dancing clouds made way and he could now see the vast oceans and beautiful green. He was mesmerized. As he went closer and closer he could see houses and people, dogs and cats, lakes and bridges, farms and fields.

"It is time now, I will fall on a leaf most probably. It will be soft and comfortable, there I will breathe my last and look up at my home the sun and close my eyes knowing that my life is complete and that I have done my duty…maybe I will be reborn..."

And before he could think more his head hit hard on a solar panel. Well, sometimes things don't end the way you wish it to.

മഹാപ്രസ്ഥാനം

സൂരജ് രാജേഷ് ചേലാട്ട്
കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ് | 2020

"ഇനിയെത്ര ദൂരം കൂടിയുണ്ട്?", ഞാൻ ധർമ്മപുത്രരോടാരാഞ്ഞു.
"അറിയില്ല..... അഥവാ ഉറപ്പില്ലായെന്ന് പറയുന്നതാവും ഉചിതം.....
നിയതമായ ഒരു മാർഗ്ഗദശയൊന്നുമല്ലല്ലോ നമ്മളെ ഇത്രയും ദൂരം കൊണ്ടെത്തിച്ചത്.....
പോരാത്തതിനു, ശാശ്വതമായ അളവുകോലുകളെന്ന് നാം നിർവ്വചിച്ച വ്യക്തിത്വങ്ങളാരും തന്നെ ഇന്ന് നമ്മോടൊപ്പമില്ല, എന്നതാണ് കയ്പ്പേറിയ സത്യം!
അവരെല്ലാം പൗരാണിക മൂല്യങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ സ്വയം അടിയറവ് പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു...
ഒരിക്കൽപ്പോലും, കർമ്മബോധത്തിൻെറ വേരുകൾ ചികഞ്ഞുനോക്കാൻ
ധൈര്യപ്പെടാഞ്ഞവരാണവർ.....
പരമാർത്ഥങ്ങൾ എന്നും ഇവ്വിധം തിക്തപൂർണ്ണം തന്നെയാണ്....",
കൈയിലിരിക്കുന്ന ശുനകശ്രേഷ്ഠൻെറ മൂർദ്ധാവിലൂടെ വിരലോടിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇവ്വിധം മൊഴിഞ്ഞു.
"അപ്പോൾ ഞാൻ എങ്ങിനെയാണ് ഈ യാത്രക്ക് പ്രാപ്തനായത്?
എന്തുകർമ്മഫലമാണ് എന്നെ ഇവിടം വരെ കൊണ്ടെത്തിച്ചത്?",
ഞാൻ ജിജ്ഞാസയോടെ ആരാഞ്ഞു.

"ജീവനോടെ ഭൂമിയിൽ പിറന്ന് വീണ ഏതൊരുവസ്തുവും, അതിൻെറ അന്തിമമായ കർമ്മഫലം കൈവരിക്കുന്നത് ഈ മഹാപ്രസ്ഥാനികപർവ്വത്തിൽ വെച്ചാണ്.
അതിശ്രേഷ്ഠനായ ഈ സുമേരുഗിരിശൃംഗത്തിൻെറ കാർമ്മികത്വത്തിൽ വെച്ച്!
മകനേ.....
ദുർഗ്രാഹ്യമായ ഈ ജീവപ്രപഞ്ചത്തിൻെറ ഒരു കണിക തന്നെയാണു നീയും.....
ഈ പാത നിൻേറതുമാണ്.....
കർമ്മപ്രാപ്തി കാംക്ഷിക്കുന്ന ഏതൊരു ജീവജാല ത്തിൻെറയും.....
വരിക, ദേവസദസ്സിലേക്ക്.....ഭൂമിയുടെ യശസ്സ് വാനോളമുയർത്തുന്നത്തിനായി, ജീവപ്രയാണത്തിൻെറ അന്തിമമായ കർമ്മമണ്ഡലത്തിലേക്ക് ഒരേകാകിയായ് നീ വരിക....."
ധർമ്മപുത്രൻ ഇത് പറഞ്ഞു മുഴുമിക്കുമ്പോഴേക്കും, ദേവേന്ദ്രൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിമാനത്തിൽ, പർവ്വത നിരകൾക്കിടയിലെ മേഘപരവതാനിക്കുമേൽ ആഗതനായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.....

ഇന്നിന്റെ പരിവേദനങ്ങൾ

അപർണ ടി എസ്
സിവിൽ | 2018

ഇവിടെയാണ്
എൻെറ കരച്ചിലുകൾ
ശബ്ദമില്ലാതെ മരിച്ചുപോയത്
ഉള്ളിലെ പ്രണയത്തെ
പകർത്തിയ തൂലിക
കടലാസിൽ ചോരയൊലിപ്പിച്ച്
അക്ഷരങ്ങളെ ഒഴുക്കിക്കളഞ്ഞത്
'വയലാർ' പാടിയ ചുണ്ടുകൾ
ആംഗലേയത്തെ ചുംബിച്ച്
തളർന്നുപോയത്
ചുടുനിശ്വാസത്തെ, വിയർപ്പിനെ,
ഇരുട്ട് കനം വെപ്പിച്ച ചുവരുകൾ
മൂടുപടമണിയിച്ചത്
അമ്മയുടെ മടിത്തട്ടിലെന്നപോലെ
തണുത്ത നിലം
പാടുകളവശേഷിക്കാത്ത വേദനയെ
തട്ടിയുറക്കിയത്
ഉള്ളിലടച്ചു വെച്ച ചോദ്യങ്ങൾ
കുത്തിനോവിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ഞാൻ
കെട്ടുകൾ പൊട്ടിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.
തലതിരിഞ്ഞ ചോദ്യചിഹ്നമായി
എൻെറ രക്തം മറുപടി നൽകട്ടെ.

WASH ME AWAY

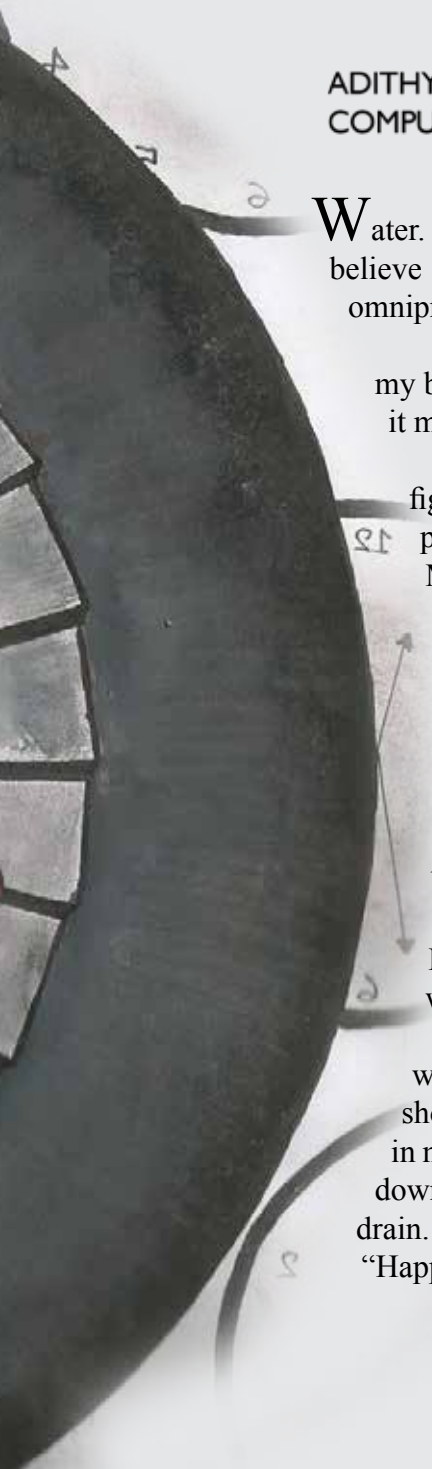

ADITHYA MURALI
COMPUTER SCIENCE | 2019

Water. It's the only truth that fills my mind and body. It engulfs me, making me believe it's all that ever existed. My body now begins to accept it, to melt into its omnipresence. But I can't let that happen. I have to survive. I want to live.

I force my eyes open. Light. Bright white light. I am floating on my back just under the surface of water. I could lift my head but I don't see how it matters. There's no escape from this sea.

I start making out figures from the light. Above the surface is a giant figure. I don't know what that is. Or God help me, who that is. It's moving. A peach coloured mountain moving effortlessly. Ah, I think I'm losing my head. Mountains don't move.

But this one does. This can't be possible. I feel observed. It can see me. The mountain has conscience. It is contemplating me. And now it has made it's decision. A part of it flies up into the white light and a stream of water pours down on me. No, please don't.

I hear a scream. It must be mine. The water hits the surface with a great force and the world no longer makes sense. I am moving downwards along with water. I whirl around at high speed. Suddenly, darkness. Pitch black. I'm still falling but I no longer care. I have given myself up for dead.

I am brushing my teeth half asleep. A long day lies ahead. I wish I could sleep a little longer. I can't even think of sitting through the lectures with just 2-hours of sleep.

I look down at the basin and see a small bug lying in a puddle of water on the side. Gosh how do these things get here. I hate bugs. There's a short battle between my repulse and laziness. I raise a little water from the tap in my free hand and pour it on the puddle. It overflows and half the water moves down the basin along with the bug. The bug whirls around and goes down the drain.

"Happy journey", I whisper in my head.

MONSOONS

P RAMASUBRAMANIAM
MECHANICAL | 2018

Peering out of a second class carriage, early in June, southbound, Rain! The south-west monsoon, promptly, had quenched the scorching summer heat. The green fields, pylons-standing tall-cutting across them, walled by a deeper green- a few coconut trees sticking out of them, showing their majestic crown, against an off white sky could be attributed to anywhere in Kerala, not just Ernakulam.

The sky was darker towards the northeast; layers of grey hanging down from one another. Crevices in the packed clouds showed a grade from indigo, right above, to the lovely sky blue, far.

Merry faces against the cold

wind: the school kids flaunted their colorful new umbrellas while slightly elder ones huddled up and some- slightly more daring ones- chose to go without; another few splashed mud from the puddles. In some water-logged areas, men jumped into "newborn" ponds while some others went fishing with paltry. Muvattupuzha, brown, gushed downstream, furious, with everything it could carry.

A boy with tanned skin, in red shorts and ragged brown t-shirt, waved at the train as the rain gave a break. My waving back, brought a smile, easily, to both our faces. I was happy.

...

Two cups of tea and an early morning walk between them had made me so boozed that I missed the 6:30 bus, which had left at 5:30 and would be back in 5 minutes, as informed by the officials of the KSRTC, so that I stood, clueless, till 6:30 to confirm that I had either missed it or it never came at the Kumily bus stand, on a mild, mid-June dawn. Deciding to take up the 1:30 schedule to Pathanamthitta, Thekkady was the obvious choice to spend some time.

Boating was cancelled due to low water level in the Mullaperiyar dam. The narrow stretch of water, with their iconic bald tree shoots- standing well away from the trenches that ran parallel along the banks- couldn't provide water even for the forest beings, let alone boats. Grass, dry but green, had grown in the water-withdrawn area. A herd of bison were grazing on the far bank, beyond the trench, while two tuskers were seen busy settling their brawl. Monkeys, unafraid, kept the people entertained with mischief. A few children were starting to feel at home with the monkeys while their parents kept them under watch. "God won't let us down, we'll have some rain…", I heard a man saying. Very few clouds had made up to the hill so far.

The 1:30 bus was prompt as it took towards the woods and hills. A few clouds had arrived up there. As the forest road wound up the hill, the clouds stood out of the way, fascinatingly. There was a strange romance amid the hills as the leaves lured the clouds to huddle up, gently. Looking down the valley, a sea of white marred the vista; a view that brings in the feeling of heaven. Three dams, along the way, radiated bright yellow land from their catchment, tree stumps-otherwise sunk-stood out in the sun. They too waited for the rains.

Down the hill, water level had risen as the Pamba River flooded the low lying areas. Water gushed down towards the sea, like Muvattupuzha did. I feigned a smile.

...

Lying on the terrace, I see the clouds heading east. I almost wave at them and smile. Thoughts. Downhill, the rains brought smiles, settled scorching summer heat, that again brought smiles. As the clouds disappear, we are back on the same struggle to make the ends meet. Up in the hills, they feed water into the canals and dams. They feed for the summers for all those downhill. They struggled their way up hill to their destiny. Aren't we like the clouds that bring rain?

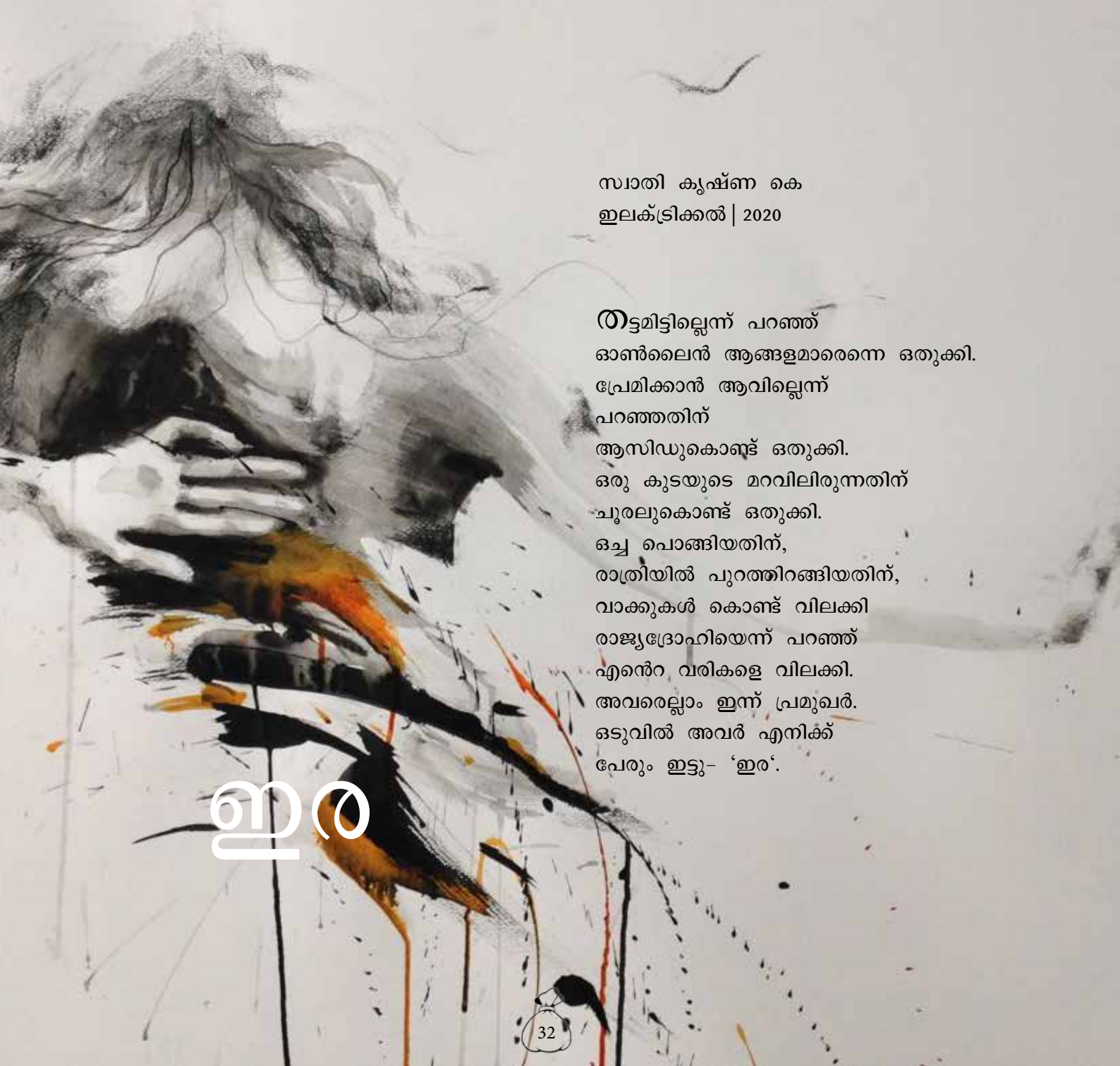

ഇര

സ്വാതി കൃഷ്ണ കെ
ഇലക്ട്രിക്കൽ | 2020

തട്ടമിട്ടില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ്
ഓൺലൈൻ ആങ്ങളമാരെന്നെ ഒതുക്കി.
പ്രേമിക്കാൻ ആവില്ലെന്ന്
പറഞ്ഞതിന്
ആസിഡുകൊണ്ട് ഒതുക്കി.
ഒരു കുടയുടെ മറവിലിരുന്നതിന്
ചൂരലുകൊണ്ട് ഒതുക്കി.
ഒച്ച പൊങ്ങിയതിന്,
രാത്രിയിൽ പുറത്തിറങ്ങിയതിന്,
വാക്കുകൾ കൊണ്ട് വിലക്കി
രാജ്യദ്രോഹിയെന്ന് പറഞ്ഞ്
എൻെറ വരികളെ വിലക്കി.
അവരെല്ലാം ഇന്ന് പ്രമുഖർ.
ഒടുവിൽ അവർ എനിക്ക്
പേരും ഇട്ടു- 'ഇര'.

അഭിജിത്ത് സി
മെക്കാനിക്കൽ | 2019

ഒടിയൻ

ഒരിടത്തൊരിടത്ത് ഒരു
ഒടിയനുണ്ടായിരുന്നു.
ഒടിയൻ ചുട്ടകോഴിയെ പറപ്പിച്ചു.
ഒടിയൻ വിളിച്ചപ്പോൾ മഹാവ്യാധി വന്നു.
ഒടിയൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ വസൂരി ഒഴിഞ്ഞു.
ഒടിയൻ ചൂണ്ടിയിടത്ത് ഇടിത്തീ വീണു.
വീടും നാടും കാടും ഒടിയനെ കണ്ടപ്പോ വിറച്ചു
ചരക്ക് വിൽക്കാൻ കുഞ്ഞപ്പൻ പുഴ കടന്ന്
ഇക്കരെ വന്നു.
(അതു മറന്നു. ഒരിടത്തൊരിടത്ത് ഒരു
കുഞ്ഞപ്പനുമുണ്ടായിരുന്നു)
ഒടിയനും കുഞ്ഞപ്പനും ഒരു വരമ്പിൽ
വച്ച് കണ്ടു.
കുഞ്ഞപ്പൻ വഴിമാറിയില്ല.
ഒടിയൻെറ മുഖം ഇരുണ്ടു.
ഒടിയൻ ഭസ്മമെറിഞ്ഞു.
കുഞ്ഞപ്പൻ അനങ്ങിയില്ല.
ഒടിയൻ ഉഗ്രമന്ത്രം തൊടുത്തു.
കുഞ്ഞപ്പൻ അനങ്ങിയില്ല.
ഒടിയൻ വിഷപ്പാമ്പിനെ വിളിച്ചു,
ഇടിത്തീയെ വിളിച്ചു,
നരകത്തീയെ വിളിച്ചു.
കുഞ്ഞപ്പൻ അന്തിച്ച് നിന്നയിടത്ത് നിന്നു.
കുഞ്ഞപ്പന് ഒടിയനെ അറിയില്ലായിരുന്നു.
ഒടിയൻ ഓടിയിടത്ത് പുല്ലൊക്കെ സദാപോലെ തന്നെ
മുളച്ചു.

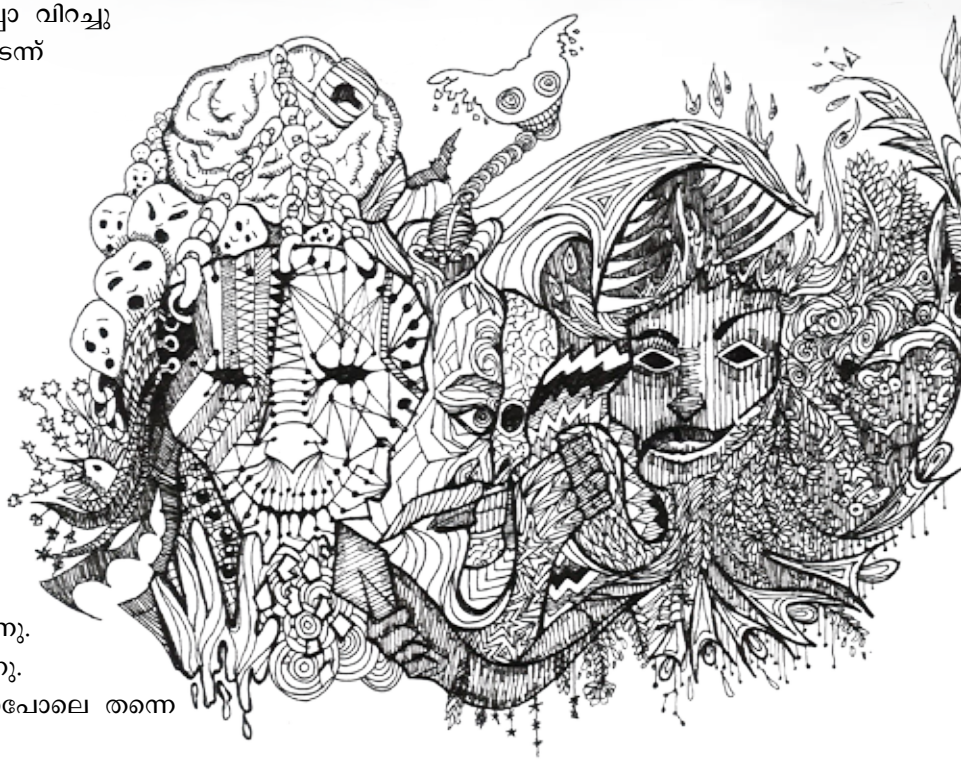

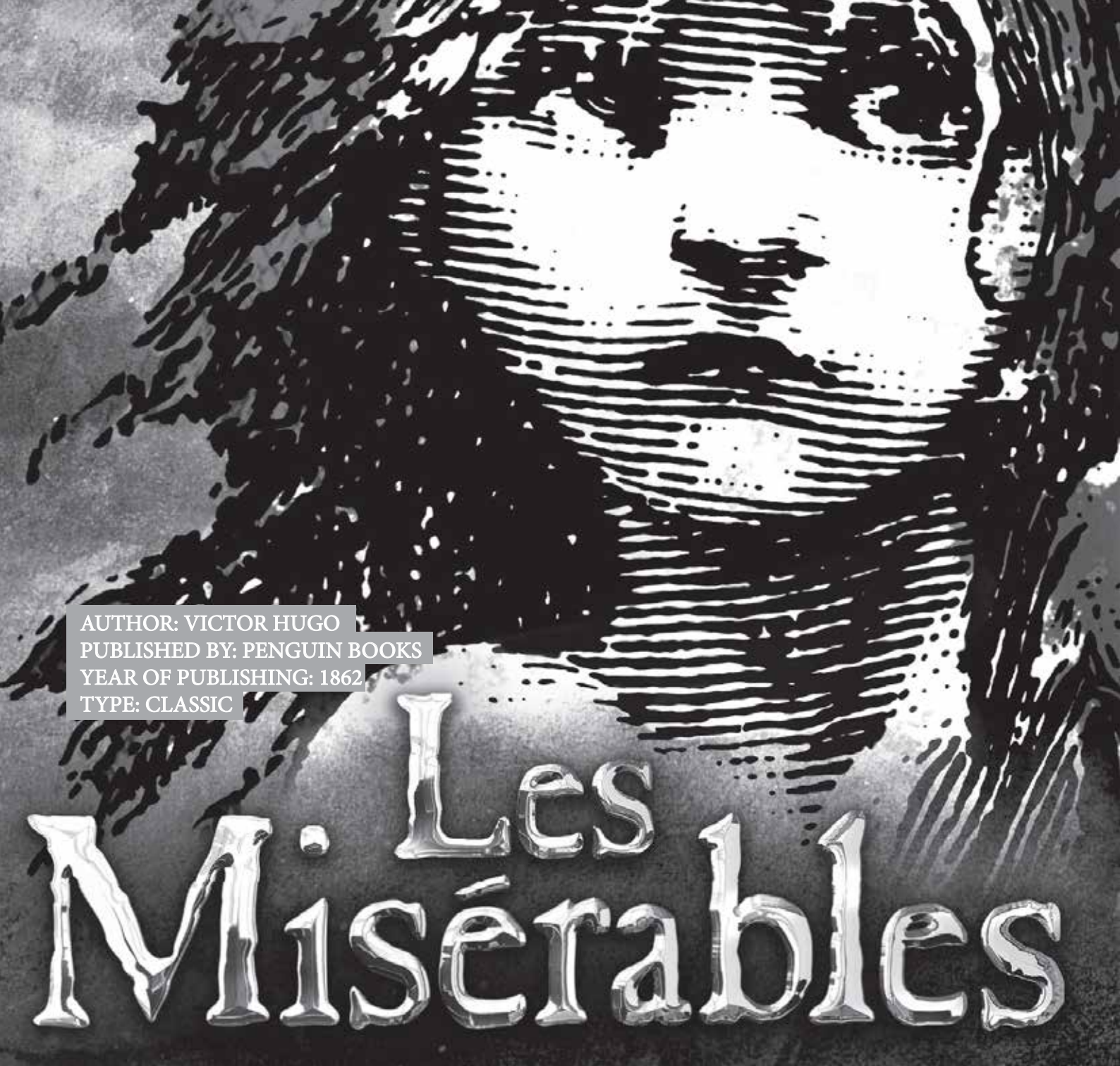
AUTHOR: VICTOR HUGO
PUBLISHED BY: PENGUIN BOOKS
YEAR OF PUBLISHING: 1862
TYPE: CLASSIC
Les Misérables

AKHALYA PIUS
ELECTRICAL | 2018

"From that moment on he was a different man. What the bishop had wished to make of him that he carried out. It was more than a transformation, it was a transfiguration"

"Bishop and the candlesticks" was the short story that we all learned in our primary class textbooks. The story was an excerpt from the epic novel LES MISERABLES by Victor Hugo. It was the insatiable curiosity about what happened to Jean Valjean that made me hunt down the book in the school library. The book has to be returned within two weeks. Although I couldn't complete the book, I had to return it back. The epic feel of reading the story that was set in the 19th century along the simple language and vivid imagery were an added charm to its melodramatic plot. I decided to get a copy of the book for myself and thus became the proud possessor of the unabridged version of the epic novel.

LES MISERABLES is a sprawling epic that focuses on the social outcasts of early 19th century France. It is both a homage to the French culture and a compendium of timeless observations of the human character. As early as 1829, Hugo began to gather notes for a book that would tell the story of "a saint, a man, a woman, and a child" and it took 17 years to complete the story that turned out to be his masterpiece.

Spanning over 1400 pages, Hugo came to grips with the social problems of his own day, which demanded much reflection upon the nature of society and, therefore, upon the nature of man. Hugo tries to convince the readers, that the poor, the outcast — the misérables — are worth saving: that even the most impudent, scruffy street gamin has something to contribute to society, that even the most hardened convict is capable of great good. And the most appealing and enduring quality of Les Misérables is the fact that it is permeated by this unquenchable belief in the spiritual possibilities of man.

Les Miserables is the story of Jean Valjean, a French peasant, and his quest for redemption after serving nineteen years in jail for having stolen a loaf of bread for his sister's starving child. Valjean decides to break his parole and start his life anew after a kindly bishop inspires him by a tremendous act of mercy, but he is relentlessly tracked down by a police inspector named Javert. Along the way, Valjean and a slew of characters are swept into a revolutionary period in France, where a group of young idealists make their last stand at a street

barricade.

The plot of Les Misérables is fundamentally melodramatic; its events are often improbable, and it moves in realm of the social and psychological abnormality. But this melodrama is deliberate; Hugo has chosen an extreme example, the conversion of a convict into a saint, to illustrate a general truth: Man is perfectible. If one could simply enjoy the lengthy interruptions in the plot, the book teleports you in time back to the 19th century. By lengthy interruptions, I refer to discussions that throw light on the political conditions, education, social structure, religion, the plight of the nuns, the outcasts etc. These discussions are a sad reminder that the conditions have not much changed from then. The atrocities against the poor and downtrodden, social discrimination, illiteracy are still the major problems in our society.

A musical based on LES MISERABLES premiering in Paris in 1980, has music by Claude-Michel Schönberg and original French-language lyrics by Alain Boublil. The London production has run continuously since October 1985, making it the longest-running musical in the West End and the second longest-running musical in the world after the original Off-Broadway run of The Fantasticks.

The book hit the big screen in 2012. The brilliant musical film was directed by Tom Hooper. The film is a British and American venture produced by Working Title Films and Cameron Mackintosh Ltd. and distributed by Universal Pictures. The film stars an ensemble cast led by Hugh Jackman, Russell Crowe, Anne Hathaway, Samantha Barks, Eddie Redmayne, and Amanda Seyfried.

The abridged version of Les Miserables has done away with the political discussions and also the background story of each character and focuses mainly on the plot alone. Though it might appear a tough ordeal, reading the unabridged version of LES MISERABLES would be worth it. Every character you meet will have a story to tell you. Perhaps that is what makes the book really unique and helped it thrive centuries and still remain in the list of most sought after books.

Happy reading!!!

THE UNEXPECTED VICE OF IGNORANCE

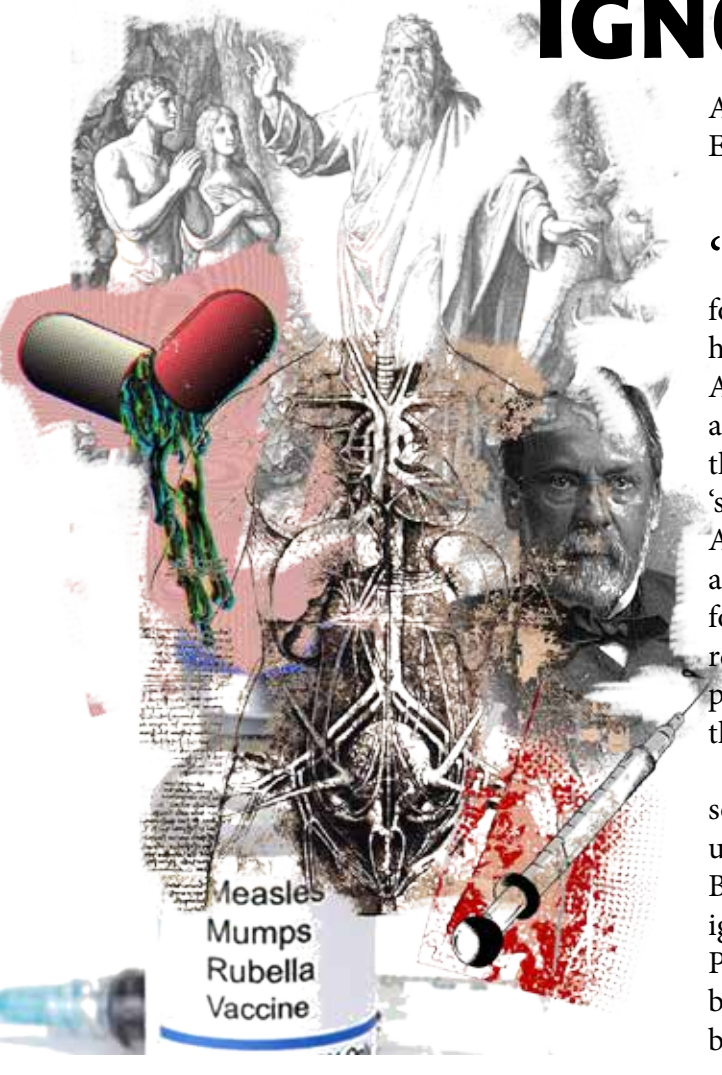

ABHILASH M M
ELECTRICAL | 2019

'Vaccines cause autism'- an argument that has been put forth by a group of people we fondly call anti-vaccers who have become a major headache for governments worldwide. Attention to facts has never been a strong zone for them or any other unscientific movement around the world. Still, the elephant in the room demands attention. The biggest 'scientific' proof upheld by this group, a study made by Andrew Wakefield, which pointed fingers at MMR vaccine to autism was a conman who was struck off the medical register for false claims and manipulative evidence. The other big reason cited being religion, further strengthens the idea that people actually don't need any evident reason to believe in things. This is where the dangers of ignorance come to play.

'Ignorance is a bliss', we have been told, which in some cases are true, since being unaware of a particular unpleasant fact frees us from being troubled from the same. But ignorance takes a very vicious face when it becomes ignorance from facts, but not ignorance from information. People are fed false information everywhere. The internet has become a huge supplier of fake news and false information, but when presented the way it is usually done on the

internet, it sometimes even reaches a level where it overshadows facts, mostly because they boost the ego of the consumers.

The recent years have seen an exponential increase in the exchange and popularity of fraudulent information, with some world leaders being the torchbearers of the same, managing to come into power in some countries. Donald J Trump, American Billionaire was accused of using 'alternative facts' in his election campaign and was widely regarded as a joke, but then went on to become the President of the world's strongest country. India, a nation of 1.3 Billion people has been a victim to a great deal of propaganda in the last few years. From a secular and socialist democratic republic to a potential Hindu nation, the spread of hate has been unreal. Drawing relationship between the situation of both India and USA, it is safe to assume that the nature of both the countries' leadership is responsible. History is being rewritten at all levels. The revised version of history, much pleasing to the majority will easily make way once the propaganda driven media houses are on the loose.

The opposition that was received by MR vaccination in Kerala -even leading to manhandling the medical staff in some places- shows that education or literacy aren't key in deciding ignorance of people. Education system as it is now isn't a very effective one in cultivating in pupils, what could be called 'scientific temper'. Hence, sometimes, highly educated communities turn out to be greater advocates of pseudoscience and superstition, evident from the influx of the rich and educated communities towards Godmen and Godwomen in our country.

The greatest exporters and beneficiaries of hate throughout history, namely religion, racism, casteism, etc. have been functional in spreading ignorance through centuries of human existence. The way man created God as an ever receding pocket to explain those actions of nature that could not be explained by science have since then dragged behind the development to humanity by at least a few centuries. The opium of the masses still remains the prime reason as well as the excuse for the denial of science and reason.

The failure of the scientific community to spread logic and reason as a substitute for faith and belief, though condemnable and unfortunate is not surprising since people generally have a tendency to believe in things that are intellectually more relatable. But, the ability of such people to influence others is beyond imagination. This is where the need for an education system that focuses on the ability of people to differentiate real and fake with logic and reason becomes necessary.

In a world where it becomes necessary to tell people that climate change is real, when it's happening in front of their eyes; sexism is real, when even they themselves are victims of oppression; religious terrorism is real, when people die every single day struggling against religious dogma, it won't be anything less than a colossal struggle to raise a generation of people that can use reason their way out of ignorance and superstition.

WORST PART OF CENSORSHIP IS [illegible]

AISWARYA R
ELECTRICAL | 2018

SRUTHI PISHARODY
ELECTRONICS | 2017

LAYA
CIVIL | 2018

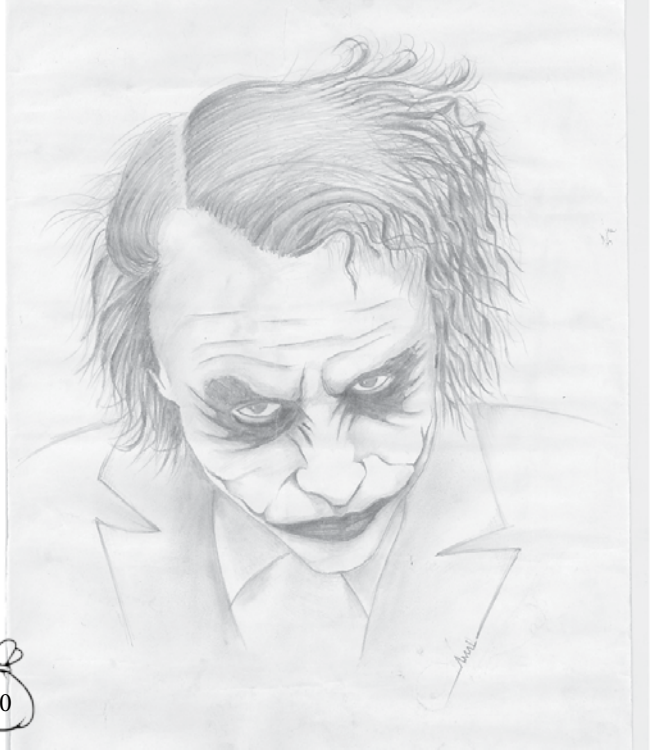

AMAL N N
ELECTRICAL | 2018

DO WE INTEND TO FALL....???

ADARSH H WARRIER
ELECTRICAL | 2019

Humanity and nationalism. They may strike to you as similar words. Not in a very literal context, but considering that both these represent a cause supporting mankind. However, there exists a difference between them, a rather huge one. Nationalism is a feeling of support for one's nation. The feeling that all people in a nation are one. This is supposed to be in itself a contribution to the whole of humanity. However, this is not the case in our country. In our country, nationalism and humanism do not go hand in hand. At least from what has been happening here recently. We live in a country where nationalism does not take into consideration the plight of those 'opposing' nationalism. A country where the poor and unprivileged are crushed.

Before we get into what has been happening here, we need to know how nationalism evolved in our country. A nation is usually formed taking into consideration a large set of common factors in its people. This is the case in almost all the nations, let

it be Britain, Iraq or Pakistan. They all have either a common language, religion or caste. This is not how our country was formed. Our country is a collection of extremes, be it landscape, climate or people. We do not have a single origin. We speak a wide variety of languages and accommodate a large diversity of religions and culture. We were ourselves divided into many nations before the British regime. What brought a large population of our nation together was the fight against the British. This was the point of emergence of our nation as a whole. However, even though we fought against the British in unity, each region was still diverse. And after the end of the British rule, the sole reason that brought us together was no more. Despite that, the people were united and a new nation was formed.

Today, even though we exist as a single nation, we are still diverse. Ruling such a diversified nation is in itself a very difficult process. And the process becomes even more hectic when so called 'supporters of the nation' do not have basic human concerns. The most brutal example of such a nationalist idea was the beef ban. There isn't any official order that beef eaters should be killed in India, but in some villages people get killed by Hindu mobs, because in Hinduism cow is revered as the source of food and symbol. They don't eat beef because in their religion, cows are seen as the symbol of life. They worship cows by calling them "Gou Mata". This is the one and only reason of this crime. This is a clear example where nationalism over ruled humanism and took lives of innocent people, calling them anti nationals.

What actually is the difference between nationalism and humanity? Humanity supports humans as a whole, irrelevant of caste and nation. It addresses the basic right of each individual to live. In our country, when nationalism took lives of the innocent, the thought that nothing is an excuse strong enough to kill another human being should have existed in the minds of these 'nationalists'. The feeling that the person is a human, rather than an anti-national, would have saved the lives of many innocent people. What determines if a person is against a nation is an entirely different question. The incident in Haryana is an example of how cruel nationalism can get in India. 16 year old Junaid was killed because he was accused of carrying beef in bag with him. The boy did not even have a chance to know why he was killed. On the other hand, we have incidents where humanity triumphed. When 11 year old Pakistani boy Sameer unknowingly wandered into Indian territory, he was found by the Indian Army and was returned to Pakistan safely. These two incidents differentiate between nationalism and humanity.

"Nationalism is nothing more than an idealistic rationalisation for militarism and aggression. It is an infantile disease and the measles of mankind". These were the words of Albert Einstein. They truly present a picture of what has been happening in our country. The poor are being robbed in the name of nationalism; robbed and looted of their rights, to eat and to live. What we must always keep in mind is that the fall of a nation begins when nationalism overcomes humanity. And do we intend to fall?

IRIN SARA
B ARCH | 2020

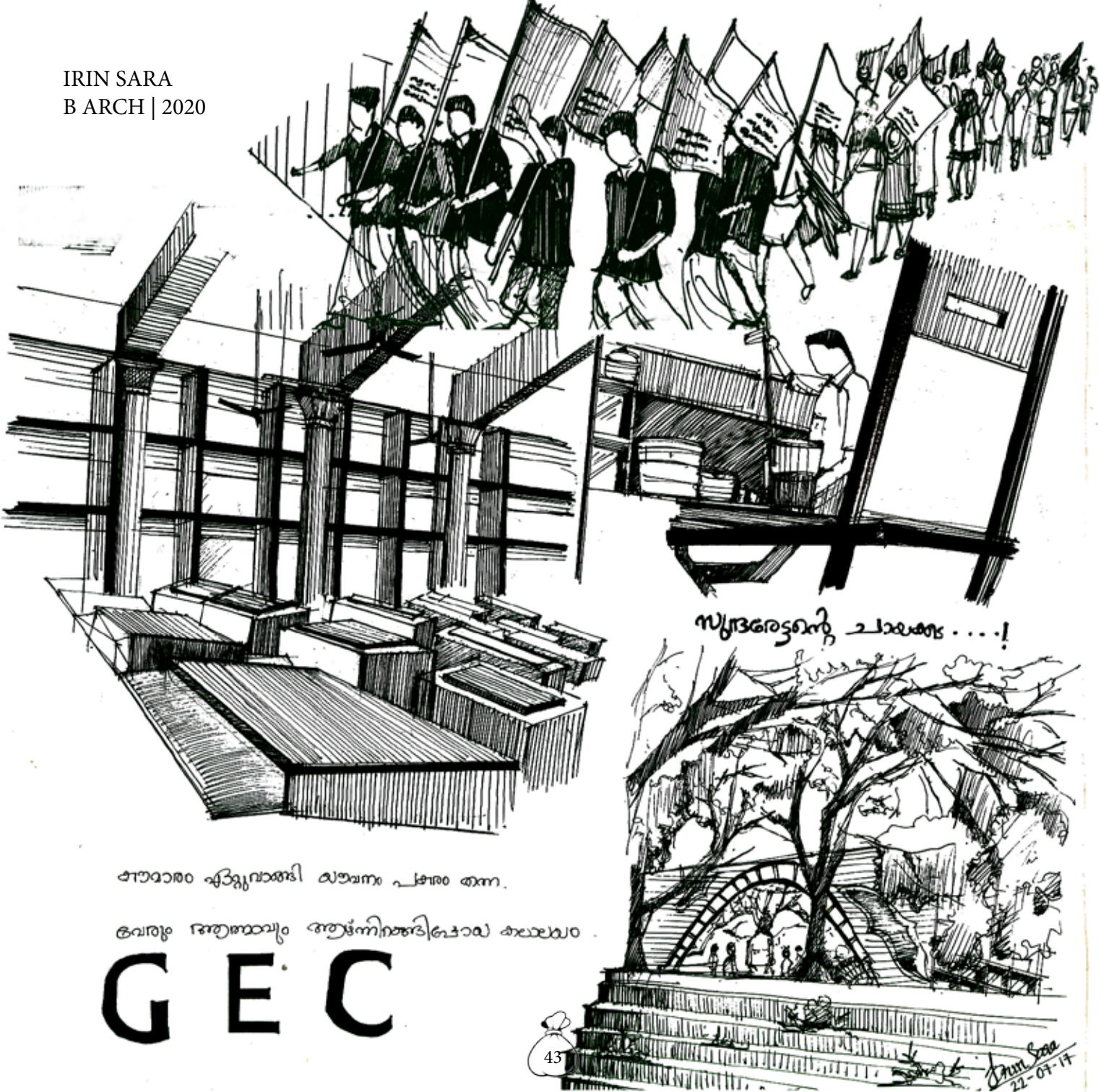

ഭിക്ഷാംദേഹി

മിഥുൻ കെ കെ
ഇലക്ട്രിക്കൽ | 2019

പഴയപാത്രങ്ങളുണ്ടോ
എന്നു ചോദിച്ചുവരുന്ന
കച്ചവടക്കാരനെപ്പോലെ
ഓർമ്മകൾ
പഴയതു ചികഞ്ഞെടുക്കാൻ
പെട്ടെന്നൊരു ദിവസം വിളിക്കാതെ കേറിവരും.

നിന്നോടിനിയും പിണങ്ങിയിരിക്കാൻ
വയ്യെന്നോർത്ത്
വീണ്ടുമൊരു കവിതകോറിയിടുന്ന തിരക്കിലാവും
ഞാനപ്പോൾ.

മൗനംകൊണ്ട്
സ്നേഹത്തെ മായ്ച്ചുകളയാൻ ശ്രമിച്ച്
പരാജയപ്പെട്ട പെൺകുട്ടി എന്ന്
കവിതയിൽ ഞാൻ
നിന്നെ രേഖപ്പെടുത്തി വെക്കുന്നു.

എന്നെക്കുറിച്ചിപ്പോഴും സ്വപ്നം കാണാറുണ്ടോ
പെണ്ണേ?
എന്ന്
കവിതയിലൂടെ നിന്നോട് ചോദിക്കുന്നു

പഴയതെന്തോ ഉള്ളിലുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞ്
ഒരു കച്ചവടക്കാരൻെറ കൗശലത്തോടെ
അപ്പോളോർമ്മ
അകത്തേക്കു നോട്ടമെറിയുന്നു

വക്കുപൊട്ടിയ സ്വപ്നങ്ങൾ,
ഞളുങ്ങിപ്പോയ പ്രതീക്ഷകൾ
ഇവയൊക്കെ
അവൻെറ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ
ഞാൻ മാറ്റി നിർത്തുന്നു...

ഒരു കാരണവും പറയാതെ
പെട്ടെന്നൊരു നിമിഷത്തിൽ
സ്വപ്നമെന്നതിനെ
വിലക്കപ്പെട്ട സ്വപ്നം എന്ന് നീ
മാറ്റിയെഴുതുന്നു.

മുൻപ് ഭാരതത്തിനെക്കുറിച്ച് ഞാനൊരു
കവിതയെഴുതിയപ്പോൾ
ഇന്ത്യയെൻെറ രാജ്യമാണെന്നതിനെ
ഇന്ത്യയൊരു ഹിന്ദു രാഷ്ട്രമാണെന്നാരോ
തിരുത്തിയെഴുതിയത്
എവിടുന്നോ എന്നപോലെ എൻെറ ഓർമ്മയിൽ
വരുന്നു.

എല്ലാ പ്രണയത്തിലേയും പോലെ മതമാണ്
നമ്മുടെ പ്രണയത്തിലേയും വില്ലനെന്ന്
ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു.

മതമെന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ
ഓർമ്മ
പഴയ പത്രത്താളുകളിൽ മരണം ചികഞ്ഞെടുക്കുന്നു.
നമ്മുടെ പേരിനക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം
വെട്ടിയെടുത്ത പത്രത്താളുകൾ.

നിൻെറ കയ്യക്ഷരം പതിഞ്ഞ പഴയ നോട്ടുപുസ്തകങ്ങൾ,
നിനക്കിഷ്ടപ്പെട്ട
പഴയ പാട്ടുകളുടെ കളക്ഷൻ....
അങ്ങനെ
പഴയത് പെരുകിപ്പെരുകി
ഈ വീട് പുതുമയില്ലാത്തതായി
മാറിയെന്ന്
അവൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.....

ശരിയാണ്.....!!

ഇവിടെയെല്ലാം പഴയതാണ്
സുഹൃത്തേ!.....,
ഞാനടക്കം...

മനസ്സിലോർമ്മമേഘങ്ങൾ തണുത്തുപെയ്യുമ്പോഴൊക്കെ
കണ്ണുകൾ ചോർന്നുതുടങ്ങാറുണ്ട്.....

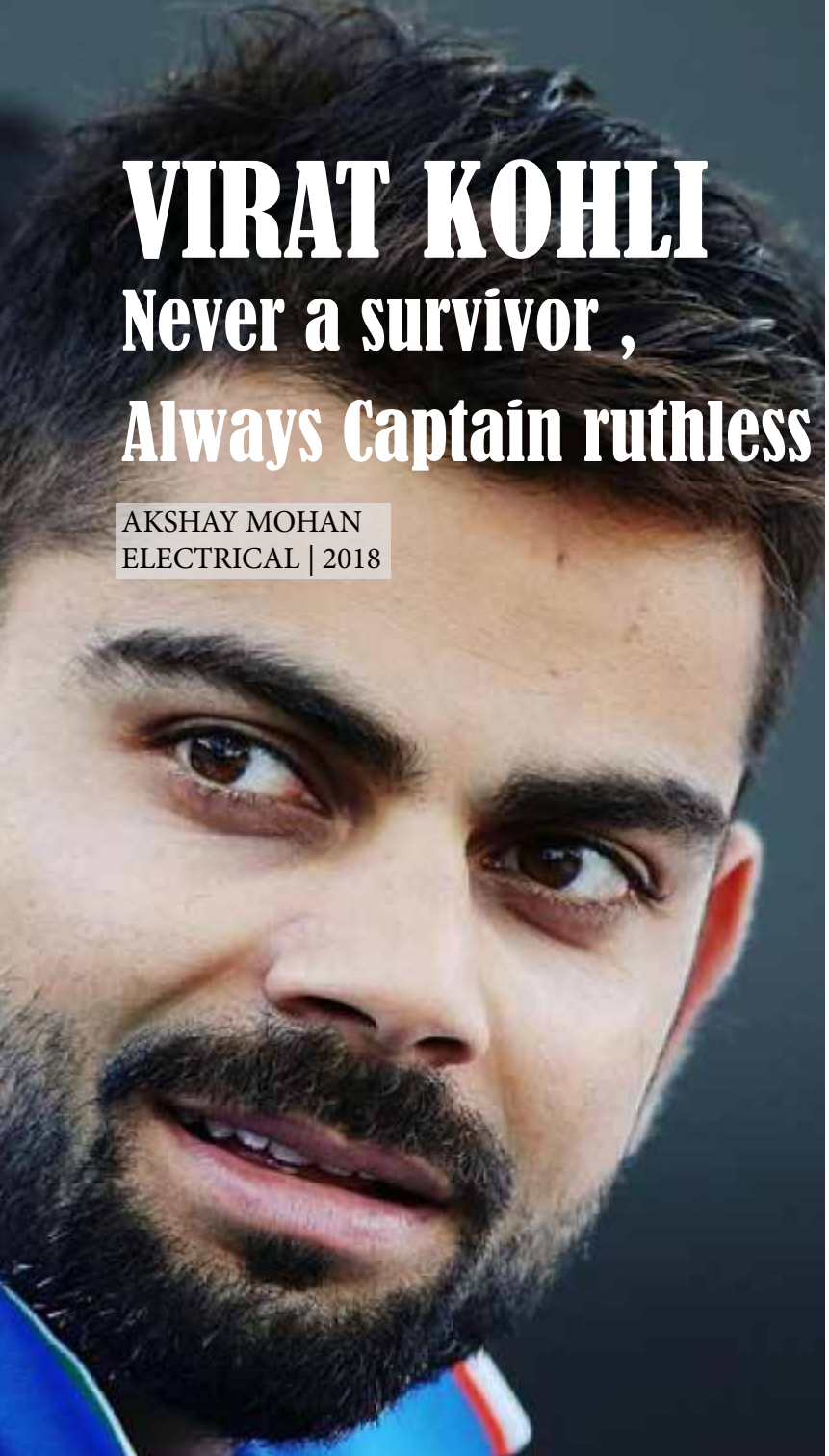

VIRAT KOHLI

Never a survivor , Always Captain ruthless

AKSHAY MOHAN
ELECTRICAL | 2018

Virat Kohli, the modern day legend of cricket, a name that influenced world cricket for nearly a decade now. Aggressive player in the pitch, to bring out the fearless attitude in Indian cricketers, he certainly is the torch bearer of Indian cricket for many more years to come. Captaincy in all the three formats earned him the reputation of a ruthless and fearless captain. Winning is his only target and he is never afraid of defeat. Whatever be the match scenario, he gives his cent per cent.

Virat Kohli was born on November 5 1988 to Late Prem Kohli, a criminal lawyer and Latha Kohli, a homemaker. Virat grabbed the headlines during under 19 World Cup in 2008 hosted by Malaysia. Under his captaincy India won over South Africa. Later that year, he debuted in international cricket against the island nation, Srilanka. It was a bitter start to his career in international cricket. Remember, legends don't start well. legends never need the so called "Beginners' luck". Virat Kohli too went on to make India proud.

It was the Ranji Trophy tournament of December 2006. Delhi Karnataka match was in full swing. Feroz Shah Kotla stadium witnessed the remarkable resilience of an 18-year-old boy, who loved cricket. Karnataka scored 446 in their first innings. It was a cold and difficult day for the Delhi Ranji team. They lost 5 wickets chasing

Karnataka's mammoth first innings total. With half of the side back in the hut on the 2nd day itself, it was an uphill task for Kohli and Co. to save the match. The 18-year-old walked out and along with wicketkeeper Puneet Bisht helped Delhi reach103 at the end of the day's play, without losing another wicket. Kohli stood solid and unbeaten at 40, but Delhi still needed to go a long way with the last recognized pair in the middle. That night, his world turned upside down. His father, Prem Kohli, just 54-years-old, passed away. Kohli faced an awful choice – whether to cremate his father or to go and finish his innings for Delhi. The news of Prem Kohli's demise had already travelled through the Delhi dressing room. It was informed that Kohli won't come to bat and he was asked to pad up. But, his teammates, opposition and even the match officials were shocked to see him arriving in the dressing room in full cricketing gear. He chose to go in and bat.

He played for 281 minutes and faced 238 balls. When he was declared out after scoring a match-saving 90, just before lunch though the bat had brushed the pad as replays showed, his team was clearly out of trouble, with only 36 runs needed to avoid the follow-on. At around 12, he watched the replay of his dismissal in the dressing room, quietly removed his pads and went straight to attend the funeral. From 14-4 (top order back to the pavilion), Delhi had managed to save the match and the man who lost his father the night before, was responsible for Delhi's turnaround. He knew that his father was gone. But he knew, Delhi needed him and match could be saved. He just wanted to fulfil his father's dreams, knowing that some part of his life would never be the same. This shows how big a team man he is.

It was after several matches after his inclusion to the Indian Cricket Team that he got a chance in the most coveted playing XI. In the few chances he got, he showcased his class, promising a dependable, hardworking cricketer for the team. He soon became an impeccable member of the playing XI. He started scoring big, amassing fandom from all over the country, bringing out euphoria in her youth and all those matches culminated in victory. His return to India was celebrated as the homecoming of a warrior who went to war and brought victory to the country.

It took around 3 years, 2011 to be precise, to earn him a test cap against West Indies but he was a shaky starter in whites as well. With sheer determination, he conquered the arena there too. During the 2016- 2017 season, he was named as the full time captain after the retirement of MS Dhoni. Virat Kohli never had to look back in ODI's though. He continued to enchant the world with his magic in the pitch. The CB series in Australia 2012, earned him the title "KING OF CHASING". To stay alive in the series, India had to score 321 in just 40 overs to stay alive in the tournament. Kohli completed the herculean task by scoring133 from just 86 balls, taking India home before 40 overs, even earning bonus points. It is rated as one of the greatest knocks of all times. By then, chasing has become more of a habit for him.He has already scored 32

centuries in the span of 9 years of his international career only second behind great Sachin Tendulkar.

In the T20Is, he was the man of the tournament in two consecutive T20 World Cups and highest run getter in both 2014 and 2016 tournaments. In 2016 IPL season, he scored a mammoth 973, which earned him a formidable position in the list of players, who earned most number of centuries in T20 leagues around the world.

Kohli has been the recipient of many awards such as the ICC ODI Player of the Year in 2012 and the BCCI's international cricketer of the year for the 2011–12 and 2014–15 seasons. In 2013, he was given the Arjuna Award in recognition of his achievements in international cricket. His brand value in 2016 was estimated to be US$92 million, placing him second on the list of India's most valued celebrity brands.

Right from the very beginning of his career to this day, Kohli keeps his deep passion for cricket ablaze. Striving hard, Kohli has committed his life to cricket. Harder the situation, tougher the competition, stronger the opposition, Virat strikes better and sharper . A refined player he is, that he finds challenges as a way to sharpen his skills. Perhaps the saying "When the going gets tough, the tough gets going" applies perfectly to Captain Ruthless, for the opposition will now think twice before sledging a team with Virat in it, because sledging Kohli is like pressing self-destruction button!!

Former New Zealand Captain Martin Crowe said "Kohli exudes the intensity of Dravid, audacity of Sehwag, and extraordinary range of Tendulkar. That doesnot make him better, but sui generis, his own unique kind". Truly, one of a kind!!!!!!!!!!!!

പേടിയാണ് നിന്നെ...
നിൻെറ ചിരിയെ...
നിൻെറ മൊഴിയെ...
നീ തൊട്ട നിമിഷങ്ങളെ...
നോട്ടിഫിക്കേഷൻ ടോണുകളെ...
എന്നെങ്കിലും നഷ്ടമാകുമോ എന്ന
പേടി.

പേടിയാണ്...

പേടിക്കാൻ പോലും...
എന്തിനേറെ
പേടിക്കുപോലും പേടിയാണ്..!
ആ പേടി നിന്നെയെൻ
ധൈര്യമാക്കുന്നു.

ഏട്ടൻ എസ്

സ്മേര കെ വി
സിവിൽ | 2020

തൊണ്ടിമുതൽ

അന്ന്, കട്ടെടുത്ത
ചിലതുണ്ടായിരുന്നു
കടിച്ചാൽ കണ്ണടച്ചുപോകുന്ന
മൂവാണ്ടൻ മാങ്ങയും,
അടുക്കളപ്പാത്രങ്ങളിലെ എരിവും
പുളിയും
പിന്നെ മിഠായിഭരണികളിലെ
മധുരവുമുള്ള ചില ഓർമ്മകൾ..
ഇന്ന്, മോഷ്ടിച്ചെടുത്ത ഒരു
ഹൃദയമുണ്ട് കൈയ്യിൽ
പിടപ്പ് മാറാതെ ചോരയിറ്റുന്ന ഒന്ന് !
പ്രണയമെന്ന് വിളിക്കേണ്ട
ഹൃദയമേ!!
കാരണം, ഞാനും നീയും പണ്ടേ
മുഖംമൂടികളെ സ്നേഹിച്ചവരായിരുന്നല്ലോ..
പക്ഷെ നീ പരിഭവം നടിക്കേണ്ട..
ഇനിയും എഴുതാൻ ബാക്കിയായ
കവിതകളിൽ
നാം പുനർജനിക്കുന്നുണ്ട്
മുഖമുള്ളവരായ്..
പ്രണയമേറ്റുപറഞ്ഞവരുടെ
പ്രതിക്കൂട്ടിൽ
എനിക്കും നിനക്കും ഒരിടമുണ്ട്..
എന്നാലുമിപ്പോൾ,
തൊണ്ടിമുതൽ എൻെറ കയ്യിൽ ഭദ്രമാണ്.

ജോയൽ എം ജോയ്
ബി ആർക്ക് | 2020

കൂർത്തപല്ലുകൾ

വീട്ടിലേക്ക് നടക്കുകയാണ്. പൂക്കളാണ് ചുറ്റും. സന്തോഷത്തോടെ നിറഞ്ഞു ചിരിക്കുന്ന പൂക്കളെ നോക്കി. അല്ല! അവ അട്ടഹസിക്കുകയാണ്. കൂർത്ത പല്ലുകളാണ് അവയ്ക്കുള്ളത്. ഞാൻ പേടിച്ച് വീട്ടിലേക്കോടി. ജനലഴിയിലൂടെയായിരുന്നു പിന്നീടുള്ള കാഴ്ച്ച. ഒരു പെൺകുരുവി. അട്ടഹസിക്കുന്ന പൂക്കളെ അവൾക്ക് പേടിയില്ല. ചുവന്ന ചെമ്പരത്തിപ്പൂക്കൾ നിറഞ്ഞ ചെടിയിൽ അവളൊരു കൂടുകൂട്ടി. പൂക്കൾ അപ്പോഴും കൂർത്ത പല്ലുകാട്ടി ചിരിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു.

അവൾക്കൊരു ഇണ എത്തി, ഒരു ആൺകുരുവി. അവനുണ്ടെന്ന ധൈര്യം മാത്രം മതിയായിരുന്നു അവൾക്ക്. അവർ പ്രണയിച്ചു. അവരുടെ ജീവിതചക്രവും തിരിഞ്ഞു. അവൾ മുട്ടയിട്ടു. പ്രതീക്ഷയോടേ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കായി അവൻെറ മാറിൽ ചാഞ്ഞു.

അന്ന് അവൻ തീറ്റ തേടാൻ പോയിരുന്നു. മുട്ടകൾ വിരിഞ്ഞു. കുഞ്ഞുങ്ങൾ തീറ്റക്കായി വാ തുറന്നു. ആ കാഴ്ച്ച അവിശ്വസനീയമായിരുന്നു...! അവയ്ക്ക് കൂർത്ത പല്ലുകൾ.. ഭയന്നുവിറച്ച അവൾ അവനെ തേടി എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ പറന്നു. കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ ഇടറിയ ശബ്ദത്താൽ അവനോട് കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അവൻ തൻെറ പല്ലുകൾ കാണിച്ച് ചിരിച്ചു. ആ പല്ലുകളും കൂർത്തതായിരുന്നു!

SOLO!

Into the prayer room of every south Indian; My solo trip to Tanjore, Nagoor and Vailankanni

SAHAD SALAM
ELECTRONICS | 2019

21 years and still counting, I keep on praying to God. Still I don't have any idea on who he is or what it is. Being a son of an atheist and a believer, I've always had a choice to go in search of all this. But being the typical Indian student, I never had time. It all started on a Tuesday. The college was shut for lack of water. 10 day leave ahead. Not much to do. So I thought about going on a trip. As usual I dialled in some of my friends wishing dearly

that they wouldn't turn up. I like to do things my way and don't like to adjust to others. So, I always preferred solo travel. Tanjore was in my mind all the time. Just three days back, I happened to watch a video about the famous Tanjore Brihadeeshwara Kovil and the mysteries behind it. So I was very curious to visit it.

I left from college at 8 in the evening for the railway station. I got on a train to Chennai at 9 p.m. Since I haven't had any reservations, I was traveling in the second class. The train was crowded. I somehow managed to sit in the luggage rack which is used for sitting in Indian trains alone. Passengers were mostly Tamils. Fortunately, there was no one who knew me. After reaching Palakkad, I called my parents and told them a 'believable' lie about the phone being switched off for the next 2 days. As the train moved on, more people continued to entrain and detrain. Erode was the third main station after Thrissur. Our train managed to reach Erode by 1 a.m. The station was huge and is currently under maintenance. From there, I picked a train coming from Mysuru to Mayiladuthurai. I took the ticket to Tanjore from there. I went to a railway store on the platform and had a funny conversation with the guy there. He asked me ''unak pengala mathiri pulla uruvaaka mudiyuma" and I replied ''pengalk pulla uruvaakathake swami nanga thaa karanam" when he gave a water bottle to the lady who came after me and I left for the train.

The train came to Erode station at 2 a.m. The clean, well maintained general compartment surprised me. The train was again crowded; the entire compartment was occupied by a very big family. I barely managed to have a seat. As usual, there was a brawl over the seats between two ladies and it all settled after a few minutes. I was sitting near a girl, whom I found out to be an easy-to-be-with type. We started talking. She is going with her family of 13 members to Nagore. They are coming from Mysuru. She talked in Hindi. I asked her why her whole family is talking in Hindi, being Kannadagaru. She told me that Muslims talk Hindi among themselves and Kannada to outsiders. Being a Muslim myself, it all appeared new to me. When she went to sleep, I listened to music. I happened to listen to a Muslim devotional song and things took an unexpected turn. Why shouldn't I go to Nagore?! After all I have reached this close and I'm a Muslim. I decided to go to Nagore.

I got down at Tanjore station at 6 in the morning. The train to Nagore was about to leave and a gap of one hour is there for the next train. So I rushed to the counter and bought the ticket. Unfortunately, my new colleagues failed to get the ticket. As they had children with them, they couldn't rush. So, on behalf of my tight schedule, I left them behind.

The train I got on was a menu train. It was a three hour journey. The train stopped at almost all stations. I stood by the window door to get a good view of the world outside. But, it felt awkward to stand there and watch things out there because outside, one could see many people defecating in open fields and what made the scene even more awkward was to see young girls doing the same. So, I shut the door and went to my seat. Swach

Bharath mission will have loads to do in Tamil Nadu. Before the train reached Nagore, I met a Malayalee lady. She is working for Indian Railways in Nagore. She was from Palakkad. She gave me an idea about the area and the timing of the trains for my return journey. She is expecting a transfer to Kerala soon. "Posting married women this far from home is really cruel" she complained.

It reached Nagore at 9 and the mosque was a 5 minutes' walk from the railway station. The roadside views were similar to an urban slum. It was dirty and foul smell filled the air. I reached the masjid. I couldn't believe my eyes. It is just 7 years since my last visit here. Back then, it had a religious ambience for the pilgrims and now it was far from being religious. The place was all dirty and people were running around, brushing etc. inside the masjid. I was totally dismayed. I went to the Maqbara. There I saw a group of people who did special prayers for money, as if our prayers were not enough. There were disputes over money. I fled from them and prayed to God (if any); to make this place serene like it was long back. I left the mosque in search of the bus stand. I always knew that, it is a bad idea to catch an auto In TN. So I decided to walk. I saw 2 girls on the way, asked them to show me the way to the local bus stand. I had to ask them in English as they were from Gujarat. They did not know where the bus stand was. Then I met some local folk and they told me the way. On the way I saw a Bullock cart for the first time in my life.

With the little knowledge, I had of Tamil alphabets; I tried to figure out the bus services available. I saw Vailankanni on a board and again decided to change the plan to visit Vailankanni shrine. It was just an hour journey from there. So I boarded the bus. I tried to read every Tamil word I saw and was quite successful in the ordeal. The design of the houses was way different from ours' back in Kerala. I reached Vailankanni bus stand at 11 a.m.

I started sweating under the scorching heat of the sun. The Shrine was just few meters away. The outside of the church was like a festival ground, surrounded by stores. I walked to the Shrine and it was the English mass going on there. I attended it. I observed the people attending mass. There were every kind of people; Black, White, Tamil, Malayalee, Kannada and many more. After the refreshing mass, I went upstairs .People were taking selfies instead of praying. Beware guys! God is watching all this!!!!(haha!). I saw the shrine and went out. Shaving head was the main ritual here. I saw it in Nagore too. But here, it was in larger scale. I then went to the beach. The way to the beach was flanked by small stores on either side. I could hear many songs played in the background in different languages. The path was roofed to protect the pilgrims from the heat of the sun. So it was cool underneath it. I reached the beach along with a Malayali family. I remained onshore itself, not daring to venture into the dangerous waves out there. After one last visit to the Church, I walked to the local bus stand to catch a bus to Tanjore. I bought a mango from there. All through the journey, I had very little food that I was all hungry! Some maintenance works were going on in the

roads. I managed to get a short nap as the bus entered a well maintained National Highway. I reached Tanjore at 4 in the evening. I caught a bus to Periya Kovil from Tanjore bus stand. I got down near the temple and started walking towards the temple.

As I moved closer, the temple came into view and startled me with its lofty stature and intricate stonework. It is a UNESCO world Heritage site. It has 3 monumental arches prior to the main entrance of the temple. At the zenith of the temple tower, there is a stone which weighs more than 3 tonnes. I wondered how it got there! It still remains a mystery to me. The whole temple was marvellous. There is a temple devoted to the great soul who fought for the right for the common folk to enter this temple. I was rediscovering myself in the serene atmosphere in the temple. There is an idol of Nandi here, which is only seen in Nandi hills in Bengaluru. I felt huge respect for the man who built this temple, Sri Rarjaraja Chola. The hillock which seats the Brihadeeshwara Temple is an open ground in the centre of the Thanjore city, which represents the epitome of town planning in the ancient days. The only sad part is that, I saw 'Rajesh loves Seena' on one of the walls. I wish people no more defile heritage sites in our country. I reached railway station after a short walk from the temple.

"This is it; I've seen what I needed to see!" So I took the train home. I met two Malayalee boys in the station. As we talked, the train arrived. Again, the train was crowded. We somehow managed to get in. After about an hour we got seats but the congested seats tired me out even more. So I decided to detrain at Trichy. I bid them Good bye and left.

Trichy station was also under maintenance. I got into a train to Bangalore.I decided to go till Erode in that train. I got a full luggage rack for me. So I laid down there and thought to catch a short nap. I woke up after sometime and asked other passengers the station where we had stopped. It was Salem! I immediately detrained and went to the counter to enquire about the next train. It will be there in an hour. So I had some food. The train came on time and it was too crowded. I couldn't get a seat. After one hour a lady adjusted her seat, so that I could sit. Only after reaching Tiruppur I got a seat for myself. Then I slept. When I woke up we were approaching Thrissur. I left for hostel immediately. Since, my whole body ached from the tiresome journey; I slept for 10 hours straight.

This trip was the inspiration of a minute. The budget was under 500. I had a dream and I lived it. I know that almost all guys have dreams to go on trips like this. Don't just keep dreaming! Follow your heart's desire. No one can bind a traveller. Break off the chains and go for it, you won't ever regret it. My promise!!!!!!!!!!! .

മിഴി മൊഴിഞ്ഞത്

വിസ്മയ
ഇലക്ട്രോണിക്സ് | 2019

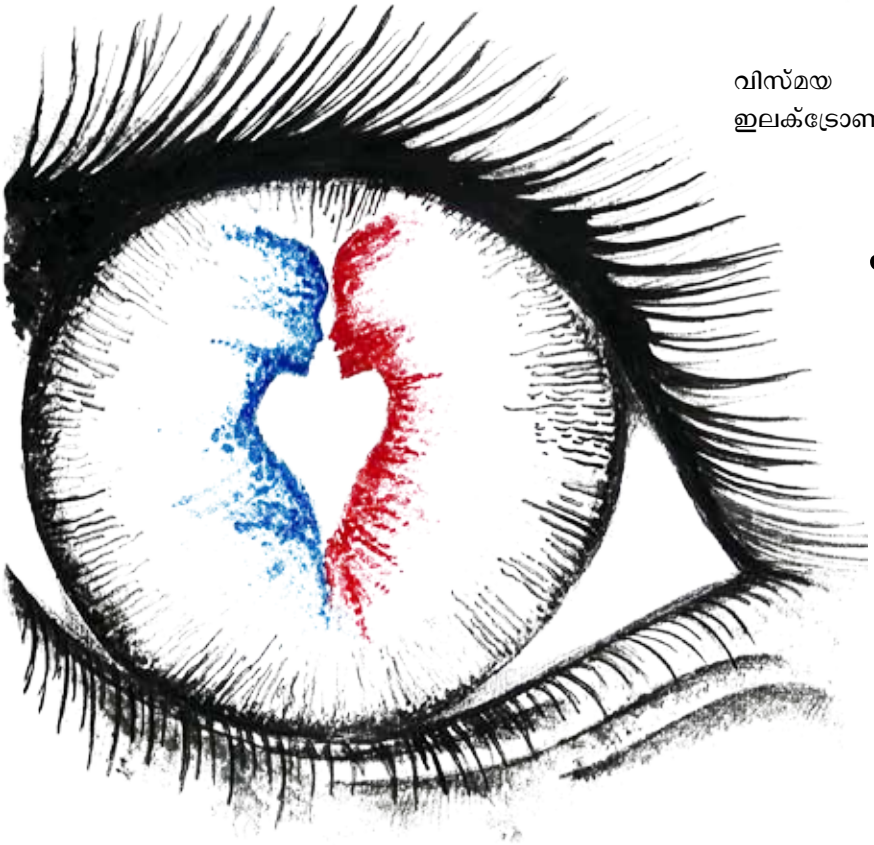

കണ്ടു ഞാൻ നിൻെറ കണ്ണിൽ
അന്നു കൗതുകം മാത്രം..
ഇന്നതല്ലയെൻ തോഴീ
നിൻ ഉള്ളമറിയുന്നു മിഴിയിൽ...

പരിഭവം ചാലിച്ച വിരഹം
പറയാൻ മടിച്ചു നീയെന്നാൽ
പറയാതെ ഇന്നെനിക്കറിയാം
നിൻ മിഴിയിലൊളിയുന്നതെല്ലാം

അന്നു നാം വെറും അന്യർ
കണ്ടു നിന്നു നാം തമ്മിൽ
മൊഴികൾക്കു മറയായെന്നും
വിരിയിച്ചു പുഞ്ചിരിമാത്രം..

ഇന്നാ ചിരിയിലറിയാം
നിൻ ഹൃദയതാളവുമെന്തെന്നാൽ
പരിദേവനങ്ങളിൽ പോലും
അലിയുന്നു നമ്മളിന്നൊന്നായ്..

അനന്തരം

ഗായത്രി ആർ
കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ് | 2018

തിരക്കേറിയ നിരത്തും ബഹളവും കടന്ന് ദൂരെയേതോ ഒരു ബിന്ദുവിൽ കണ്ണുനട്ടിരിക്കുകയാണ് അവൾ. കാത്തിരിപ്പിൻെറ ഇരുപതു വർഷങ്ങൾ. വഴിവക്കിലെ മരത്തിൽ ഇലകൾ പച്ചയും മഞ്ഞയും കടന്ന് പുതിയ നിറം അന്വേഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മുന്നിൽ നിറയുന്ന കാഴ്ചകളും വർണങ്ങളും അവൾ അറിഞ്ഞതേയില്ല. കണ്ണുകൾ ഒരാളെ മാത്രം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്നും ആ കയ്യിൽ ഒരു പുസ്തകം ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. 'എൻെറ കഥ'; എത്ര വായിച്ചാലും എന്തുകൊണ്ടോ അതാണ് അവൾക്ക് എക്കാലവും പ്രിയപെട്ടത്. പക്ഷെ ഇന്നവൾ പുസ്തകം അന്വേഷിക്കുക പോലും ഉണ്ടായില്ല. വല്ലാത്തൊരു ആവേശത്തോടെ കാത്തിരിക്കുകയാണവൾ; എരിഞ്ഞു തീരുന്ന ദിവസങ്ങൾക്ക് ഇന്ന് തിരശ്ശീല വീഴുമെന്ന പോലെ.

പതിവിലും നേരത്തെ അവൾ എഴുന്നേറ്റത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഇന്നെങ്കിലും തന്നെ നോക്കണേയെന്ന അയാളുടെ പ്രാർത്ഥന കാറ്റിൽ പറത്തികൊണ്ട് അവൾ മുറിവിട്ട് പുറത്തിറങ്ങി. അവളുടെ കാത്തിരിപ്പ് അയാളിൽ കാർമേഘമായി തിങ്ങി നിറഞ്ഞു. വല്ലാത്തൊരു പേടി തന്നെ തോന്നിയിരുന്നു അവളുടെ ഈ ആകാംക്ഷയോട്. സ്വാർത്ഥതയോടെ അവൾക്കുനേരെ 'എൻെറ കഥ' നീട്ടുമ്പോൾ

കൈകൾ വിറക്കുകയായിരുന്നു. ഒന്നു നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ അവൾ അത് തട്ടിമാറ്റവെ അയാളിലെ മുറിവിന് ആഴം കൂടി. തറയിൽ മാനം നോക്കി കിടക്കുന്ന പുസ്തകത്താളുകൾ അയാളെ കാലത്തിൻെറ പിറകിലേക്ക് കൂട്ടികൊണ്ടുപോയി.

പ്രണയകാലം. പൂവിരിയുന്നതും കുയിൽ പാടുന്നതും തനിക്കുവേണ്ടിയാണെന്ന് തോന്നിയ കാലം. ക്യാമ്പസിൻെറ പൂവിരിച്ച പാതയിലൂടെ കൈകോർത്തുനടന്ന കാലം. മണലിലെഴുതിയതിലും ആഴത്തിൽ ആ പേര് മനസിലെഴുതിയതും മഴവിൽ നിറമുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് നെയ്തതും അയാൾ ഓർത്തു. അന്നും അവളുടെ വാക്കുകളിൽ നിറയുമായിരുന്നു ആമിയും നാലപ്പാട്ട് വീട്ടുകാരും... പിന്നീടൊരിക്കൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി കടന്നുവന്ന ആ ദിനം. ഒരിക്കലും പിരിയില്ലെന്ന വാക്കു തെറ്റിച്ച് അകലേക്ക് ഓടിപ്പോയ ആ നശിച്ച ദിനം. കാലങ്ങളായി ന്യായീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന അതിൻെറ കാരണങ്ങളെ ഇന്നയാൾ മന:പൂർവ്വം മറന്നുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു ഒടുവിൽ എല്ലാം വീണ്ടെടുക്കണമെന്നു തോന്നി തിരിച്ചെത്തിയപ്പോഴേക്കും അയാളുടെ പരാജയം എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു. അത്രമേൽ വലുതായിരുന്നു അയാളുടെ ഒളിച്ചോട്ടം അവളിലുണ്ടാക്കിയ ആഘാതം.

നിരത്ത് ഉണർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അയാളുടെ വരവിനായി അവൾ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. പുസ്തകം നീട്ടിയ കൈകളെ തിരിച്ചറിയാഞ്ഞിട്ടോ അതോ കാത്തിരിക്കുന്നവനും അടുത്തിരിക്കുന്നവനും തമ്മിൽ ഒരു ഒളിച്ചോട്ടത്തിൻെറ അകലമുള്ളതുകൊണ്ടോ എന്നറിയില്ല, പാഞ്ഞുപോകുന്ന ആൾകൂട്ടത്തിൽ ആ മുഖം മാത്രം അവൾ തിരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു, അവളുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവനെ കാത്തിരുന്നു...

ഉച്ചവെയിൽ പെയ്ത പാതയോരങ്ങളിൽ,
ഒറ്റമരത്തണലിൽ ഞാനുണ്ടായിരുന്നു സഖേ,
നിൻെറ പ്രണയമപ്പോഴും
നിലാവുദിയ്ക്കാത്ത പാതിരാമണൽത്തീരങ്ങളിൽ
ഉറക്കത്തിലായിരുന്നു

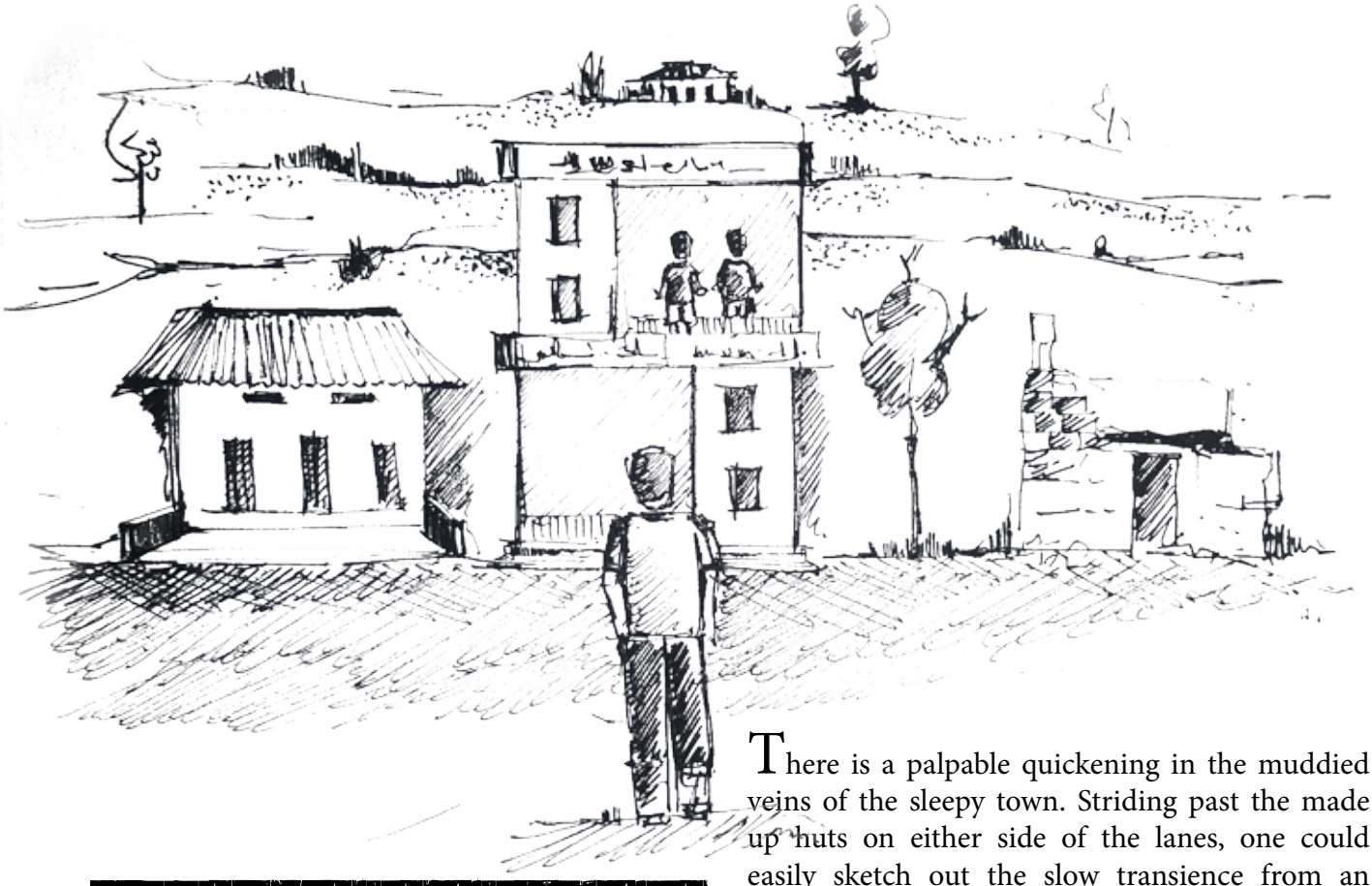

Off on a Sacred Odyssey!!!

Akhalya Pius
Electrical | 2018

There is a palpable quickening in the muddied veins of the sleepy town. Striding past the made up huts on either side of the lanes, one could easily sketch out the slow transience from an uninhabited desert to the Arab tribal hamlets that are slowly embracing urbanization. Along with urbanization, thirst for better lifestyle came, and migration to the developed cities became the ultimate solution. With Arabs gradually leaving the territory, immigrant workers flooded in. The lanes of neglect, crowded with illegal immigrants from all over the world, who live together beneath the low grade asbestos roofs, seem deserted. It was around 3 pm, evening shift workers are away at work and morning shift workers are resting in

their homes. It seems, the municipal garbage truck doesn't have this area of Bahrain in its route map. Garbage has to go somewhere but nobody wants it in their homes, so they throw it out. Since there is no black hole, they litter the streets. The foul stench could make one easily nauseated.

Our team has already located the home. I got the call to join the team this evening, on my way from work. I couldn't accompany them because it was my daughter's 7th birthday. I had to take her and my 4 year old son along with me or I had to face those fits of rage back home for not taking them out for shopping as I had promised on one of such 'unfortunate' moments. So I was left with no choice other than to take them along to Saararae'l, the street where Hameed lives. Our mission: to convince him to go back home!

Hameed is one of those illegal migrants from India. He hails from Malappuram and is the father of two children. His story is nothing different! Hameed grew up watching his neighbours growing richer, building mansions with the treasure brought from across the seas. The evenings were occupied with them gathering children around to recount their "well done Vasu" stories of how their 'dauntless courage' was appreciated by Sheiks of Persia! Children would always come not only to listen to the stories of valour and courage but also to collect those mouth-watering foreign chocolates that will be distributed in the end. Neither Aladin's magic lamp nor magical genies fascinated them anymore because they have seen real life Aladins heaping treasures out of the magical cave across the Arabian Sea. Like every boy there, Hameed too wanted to cross the seas to his dream land. Every day he dreamt of the flying carpet carrying him to the magical land, where he would gently rub Aladin's lamp and the genie would fulfil all his wishes and make him the Prince of Persia.

Hameed married Ayisha at the age of 22. Soon Amina and Maqbool were born. When Maqbool was four, Hameed left for Bahrain. Both his wife's ornaments and his house were mortgaged to provide for his visa. Soon after he reached Bahrain, he received a job in a construction company and worked real hard for the first few months. He soon became interested in business and invested all the hard earned money in it. He quit his job to concentrate more in business. Soon the inevitable happened, his partners in business cheated and he was broke. His attempts to raise money from different sources proved futile. He was penniless and his visa expired. He won't go back and decided to find work there come what may. The last time he called home was to hear that the bank has sent notice for annexation of his home if the loan is not paid back soon. He couldn't forgive himself for what he has done. From then, he couldn't call home for he was terrified of what he might hear from them. He cursed himself for the penury he has brought his family into. For months he searched for jobs, but nobody was ready to hire an illegal immigrant. Soon months became years! It was just a week since he reached here.

Hameed's family contacted 'Navachaithanya' through our volunteers in India. It has been around

40 years since they have heard from him. They tried all their means to get in touch with him, but all the efforts went in vain. Navachaithanya is an Indian organization in Bahrain that works in order to provide social security cover to millions of NRIs who toil in Bahrain and nearby parts of Middle East. Even while in the struggles and hardships to make a life abroad, each non-residential Malayali is nostalgic about his home land and his roots. The large number of Kerala Diaspora, especially from the Gulf has high hopes on such organizations such as Navachaithanya. Hence, as soon as the team came to know about Hameed's issue, immediate action was launched to collect the whereabouts of Hameed. It was after a month's search, Hameed was located at Saararae'l.

Before I reached there, our team has already spoken to Hameed who right now works as an evening shift worker. They tried all means to convince him to go back to Kerala. A substantial amount of financial aid was also promised to him if he would go back to his family. He could not be convinced. He was adamant that he will not go back. He couldn't forgive himself for what he has done.

I reached his home at around 4 p.m. But I had this herculean task at hand to convince the kids to stay back in the car while I join the team. After lots of 'promises', they complied.

As I entered the scene, Hameed was turning violent on our volunteers. We all had to hold him back from hitting us. One of us tried to call his home. He turned a deaf ear to the phone calls from his wife. The more they tried to convince him, the more repulsive he became. His family is doing well in Kerala. His wife Ayisha got a job and is able to cater to the needs of the family. His children married and well settled. They want him to come back and live with them. Hameed didn't listen to any of these. He wanted to make money, avenge his partners and return back as the Sultan of Persia. The disappointment and grief on not being successful in his life was nurtured over the years with hatred and fear towards life. Every word of comfort was reciprocated with violent fits of anger. 3 hours have gone by but our efforts remained futile.

It was getting dark. It was then I realized my children had left me at peace for 3 hours. That was strange! I rushed out to check on them. My worst fears came true, they were not there. The doors of the car were open. I broke down there. I don't know the place. Others along with Hameed rushed out to see what happened. Realizing the gravity of the situation, along with the knowledge that Saraarae'l is not in the list of "safest cities' of Bahrain, we need someone who knew the place to help us. After much persuasion, Hameed agreed to help.

The dark alleyways frightened me. I was leaving my worst nightmare. I shouldn't have brought them along. It was after an hour perhaps we reached this particular street. On either side, one could see ruins of old mansions, towering walls and broken windows. Suddenly we could hear fits of laughter from somewhere up above. I nearly fainted at the sight. They were there, up above me, some 40 feet above holding on to the wall and

waving at each other through the broken window. I was terrified at the sight. They saw me now. Waving at me, they were laughing and calling out to me. While we all stood paralyzed, it was Hameed who sprang into action. He slowly climbed up the wall and brought both of them down.

"Abba, where were you? We thought you lost your way! We came to help you. See how we found you"

I hugged them tightly and cried like a child.

"Don't cry, we will always find you"

As I stood up to thank Hameed for his help he was on the verge of tears. "Abba, I think Uncle lost his way. We need to take him home"

"Yes! We need to! But Uncle don't want to go home"

Hameed was still crying. It was then my son held the chocolate he won from his sister after waging a war against her to him and said" Don't Cry Uncle, have this chocolate. ".

He clasped my children into his hands and burst out crying.

"Uncle! Don't cry for more I have only this one. You go home; your Abba will buy you more"

He looked up and said in a hushed voice" Take me home" with a sheepish smile that struggled its way through the tears. Mission accomplished.

Hameed was moved to our relief centre from where he will be sent back to Kerala to join his loved ones. Before leaving, he clicked a photo of him and my children (giggling nonchalantly) in his Nokia phone and gave them toys that he had collected for his children 40 years ago. I still don't get how those five minutes melted 40 year old vengeance and hatred, that 3 hours of 'professional' counselling could not. After completing the procedures, we bid him goodbye at around 9 p.m.

Often things work out in mysterious ways. I will never forget this day. The two of them are happily chattering over the new toys. When they went in search of their father who they thought lost his way, they could bring home a 'father' who indeed lost his way in the journey of life. Tomorrow, he will join his family.

It was the inspiration of a second to embark on this journey to rediscover myself, a journey that helped me discover some forgotten realms of human self. I am neither the monk who sold his Ferrari because he never had one, nor the shepherd Santiago because he doesn't have a treasure box awaiting him. But this was my calling. And today, my children became my partners on my spiritual odyssey!

My watch showed 10pm. King Faizal Tower Game Plaza closes at 9 pm. I really don't know how I am going to make it up to them tomorrow. But I have full faith in my little one's ability to come up with something bigger and costlier to compensate for the 'broken promise'. Finally, I took them home and put those sleepy heads to bed.

Unkempt promises, missed appointments, late for every family gatherings, permanent absentee for all parent teacher meetings, unpunctual, irresponsible! All this for a greater promise; to heed to my calling, my sacred odyssey!

PS. Excerpts from real life!

വജ്രത്തിളക്കത്തിൽ

കലയും സംസ്കാരവും ഹൃദയത്തിലേറ്റിയ തൃശ്ശൂരിൻെറ മണ്ണിൽ ആറു പതിറ്റാണ്ടുകളുടെ ചരിത്രമാണ് തൃശ്ശൂർ ഗവ. എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജിന് പറയാനുള്ളത്. 1957-ൽ സ്ഥാപിതമായ കലാലയത്തിൻെറ വജ്രജൂബിലി ആഘോഷം 2017 സെപ്റ്റംബർ 29ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട കേരള മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീ. പിണറായി വിജയൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. സാങ്കേതിക വകുപ്പ് ഡയറക്ടർ ഡോ. കെ. പി. ഇന്ദിരാദേവി സ്വാഗതം പറഞ്ഞ പരിപാടിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രി ശ്രീ. സി രവീന്ദ്രനാഥ്, പ്രിൻസിപ്പാൾ ഡോ. ബി. ജയാനന്ദൻ, കൃഷി വകുപ്പ് മന്ത്രി വി എസ് സുനിൽ കുമാർ, വ്യവസായ വകുപ്പ് മന്ത്രി എ. സി. മൊയ്തീൻ, തൃശ്ശൂർ മേയർ ശ്രീമതി അജിത ജയരാജൻ, എം.പി. സി.എൻ. ജയരാജൻ എന്നിവർ പങ്കെടുത്തു. ചടങ്ങിൽ വച്ച് ബഹുമാനപ്പെട്ട മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രീ. പിണറായി

വിജയൻ വജ്ര ജൂബിലി ഉപഹാരമായി ഇൻഡോർ സ്റ്റേഡിയവും പ്ലേസ്മെൻറ് സെല്ലും സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ഫണ്ട് പ്രഖ്യാപനം നടത്തി. 'വജ്രജൂബിലി വർഷം' വൈവിധ്യമാർന്ന പരിപാടികളാണ് കോളേജിൽ വച്ച് നടന്നത്. കലാലയത്തിൻെറ പാഠ്യേതര പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ എന്നും മികച്ചു നിൽക്കുന്ന സാങ്കേതികോത്സവം 'ദ്യുതി 17' വജ്രജൂബിലി ആഘോഷങ്ങളുടെ മാറ്റ് കൂട്ടി. ടെക്നിക്കൽ-കൾചറൽ പരിപാടികളോട് കൂടിയ 'ദ്യുതി 17' ഒക്ടോബർ 5, 6, 7, 8 തീയതികളിലാണ് നടന്നത്. കൂടാതെ ഇന്ത്യൻ സൊസൈറ്റി ഫോർ ടെക്നിക്കൽ എജ്യൂക്കേഷൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കോളേജിൽ വച്ച് നടന്ന 'യുക്തി 17' വൻ വിജയമായിരുന്നു. കേരളത്തിൻെറ പലഭാഗത്തുമുള്ള കോളേജുകളിൽ നിന്നും നൂറോളം പ്രതിഭകളാണ് അവരുടെ കഴിവുകൾ മാറ്റുരച്ചത്.

കലാലയത്തിൻെറ ചരിത്രമെന്നാൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കൂടി ചരിത്രമാണ്. രാഷ്ട്ര വികസനത്തിന് വേണ്ടി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഒരു പറ്റം എഞ്ചിനീയർമാരെ സംഭാവന ചെയ്ത കലാലയത്തിൻെറ വജ്ര ജൂബിലി വർഷത്തിൽ രണ്ടു തവണയാണ് പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി സംഗമം നടന്നത്. ജനുവരി ആറിന് നടന്ന ഗ്ലോബൽ അലൂമിനി മീറ്റ് കോളേജിൻെറ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പൊൻതൂവലായി മാറി. കോളേജ് ഹോക്കി സ്റ്റേഡിയത്തിൽ 50 വർഷമായി നടന്നുവരുന്ന സി.പി. അയ്യപ്പൻ സ്മാരക ഹോക്കി ടൂർണമെൻറ് 2018 ജനുവരി 4 മുതൽ 6 വരെ നടന്നു. ജനുവരി 18, 19, 20 തിയ്യതികളിലായി നടന്ന അഞ്ചാമത് ഇൻറർനാഷണൽ കോൺഫറൻസ് ഐ.സി.ഇ.ടി.ഇ.എസ്.ടി 2018 വ്യത്യസ്തമായ ചിന്തകളാൽ ഏവരുടെയും ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റി. പരിപാടികളിലെ വ്യത്യസ്തത കൊണ്ടും അദ്ധ്യാപകരുടെയും അനദ്ധ്യാപകരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും പങ്കാളിത്തംകൊണ്ടും ഒരു നല്ല കോളേജ് യൂണിയൻെറ മികവാർന്ന സംഘാടനം കൊണ്ടും വജ്ര ജൂബിലി വർഷം തൃശ്ശൂർ ഗവ. എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജിൻെറ ചരിത്രത്തിലായിരിക്കും ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെടുക.

സൗഹൃദം

മുഹമ്മദ് റാഷിദ്
സിവിൽ | 2019

ഏതോ ദിനാന്ത്യത്തിലെവിടെയോ
കളഞ്ഞുപോയ
എൻെറ സൗഹൃദം തേടി..
കടലുകൾ കടന്ന്,
പർവ്വതം താണ്ടി,
മരുഭൂമിയിലൂടെ
ഒടുവിലീ കോളേജ് വരാന്തയിൽ,
ആൽമരച്ചുവട്ടിൽ..
പിന്നെ,
അരങ്ങൊഴിഞ്ഞ നടുമുറ്റത്ത്,
ക്ലാസ്മുറികളിലെ
ശബ്ദങ്ങൾക്കിടയിൽ,
ആരവങ്ങൾ ആർത്തുലയ്ക്കുന്ന
കോളേജ് ഗ്യാലറിയിലെവിടെയോ
എൻെറ സൗഹൃദം..!
തച്ചുടച്ച മനസ്സിൻെറ
തകർന്നുവീണ സ്വപ്നത്തിൽ,
എന്നോ തകർത്തെറിയപ്പെട്ട
വിശുദ്ധിയുടെ നിറക്കൂട്ടിൽ
വീണ്ടും ഞാൻ തേടുന്നു
എൻെറ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ
സൗഹൃദം..

പറഞ്ഞതിലേറെ പറയാൻ ബാക്കി..

ജെനിത് ഓസ്റ്റിൻ
ഇലക്ട്രിക്കൽ | 2018

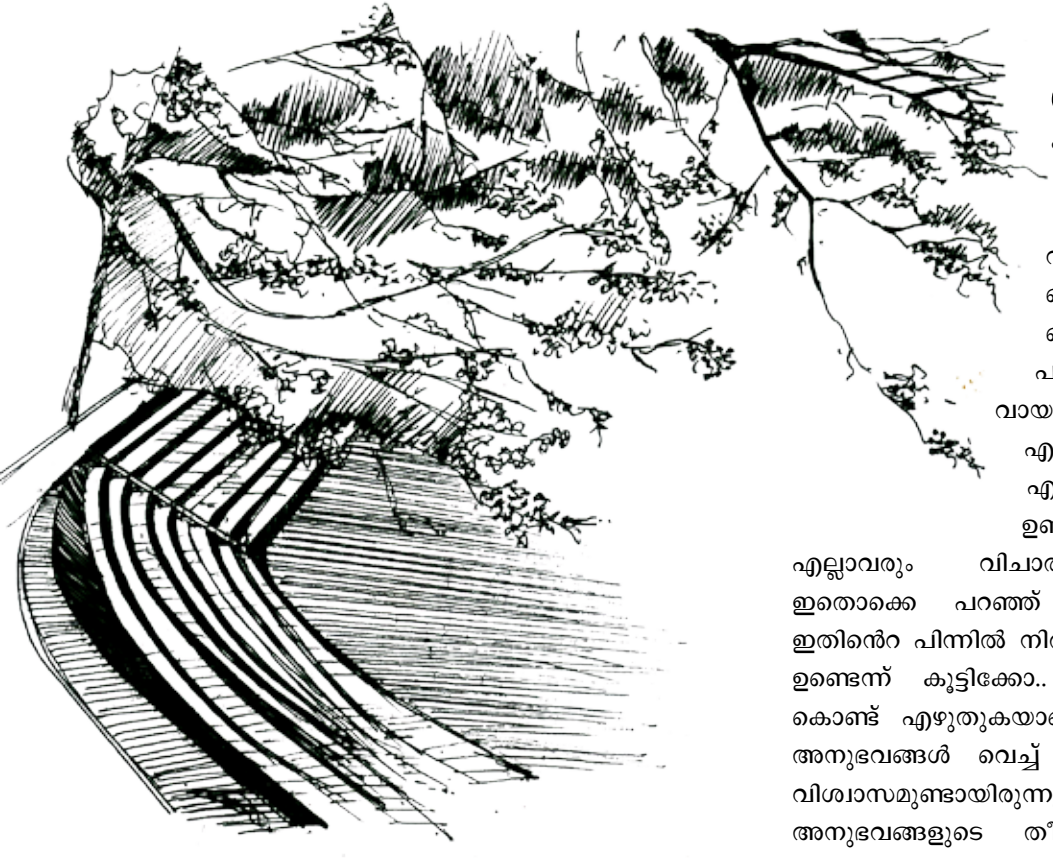

ഓരോ എഴുത്തിനും ഓരോരോ കാരണങ്ങളുണ്ട്. ചില വ്യക്തികൾ, സ്ഥലങ്ങൾ അനുഭവങ്ങൾ അങ്ങനെ എന്തുമാകാം. ഒരുപാട് വായിച്ച് വായിച്ച് അവസാനം ഒരു സ്റ്റേജിൽ ഉണ്ടാവേണ്ട ഒന്നാണ് 'എഴുത്ത്' എന്ന് പണ്ടാരോ എന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വായന കുറവായതുകൊണ്ടാണോ എന്തോ എന്നെനിക്കറിയില്ല എഴുതാനുള്ള 'വിളി' ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പിന്നെ ഇപ്പോ എല്ലാവരും വിചാരിക്കും എന്തുകൊണ്ടാണിവൻ ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞ് എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്ന്. ഇതിൻെറ പിന്നിൽ നിർബന്ധിതമായ ചില കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് കൂട്ടിക്കോ.. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാ ഗതികേട് കൊണ്ട് എഴുതുകയാണ്. വായന കുറവായതുകൊണ്ട് അനുഭവങ്ങൾ വെച്ച് എഴുതാൻ സാധിക്കുമെന്നൊരു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. പറഞ്ഞു വരുമ്പോ അനുഭവങ്ങളുടെ തീച്ചൂളയിലൂടെയൊന്നുമല്ല ഞാൻ ഇങ്ങനെയായത്. എന്തായാലും നനഞ്ഞില്ലേ, കുളിച്ചിട്ട് കയറാം.

ജി.ഇ.സി-യിൽ വന്ന് ആദ്യമായി മാഗസിനിൽ

എഴുതിയപ്പോ തൊട്ട് മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹമാണ് അവസാനവർഷ മാഗസിനിൽ കോളേജിലെ അനുഭവങ്ങൾ കോർത്തിണക്കി ഒരു അടാർ ഐറ്റം എഴുതണമെന്നത്. പക്ഷെ, അടാറ് പോയിട്ട് ഒരക്ഷരം പോലും എഴുതാൻ കഷ്ടപ്പാടാ..വിഷയത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ച് എൻെറ ആത്മസംഘർഷങ്ങളെ പറ്റിയെഴുതണപോലെയാവുകയാണല്ലോ?? ഹാ....! എന്തായാലും ഇത് വായിക്കാൻ പുറപ്പെട്ട നിങ്ങളും എഴുതാൻ ഒരുമ്പെട്ട ഞാനും അനുഭവിക്കട്ടെ... എഴുതി വന്ന് വന്ന് ഇപ്പോ സ്മൈലിയൊക്കെ വരയ്ക്കാൻ തോന്നാ... ഒരു ക്ലീഷേ ജി.ഇ.സി സ്റ്റോറിയിലേക്ക് കടക്കാം.

ആദ്യ ദിവസത്തെ ഓർമ്മകൾ എവിടെയായാലും അതിന് വല്ലാത്തൊരു ഇംപാക്റ്റായിരിക്കും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാവുക. ഒന്നാം ക്ലാസിൽ ആദ്യമായി വന്നത്, അവിടന്ന് രണ്ടിലേക്ക് പ്രൊമോഷൻ കിട്ടിയപ്പോഴുള്ള പുതുമ.നാലിൽ നിന്നും അഞ്ചിലേക്ക് പുതിയ സ്കൂളിലേക്ക് പോയപ്പോളുണ്ടായ പുതുമ.. പിന്നെ ഈ കോളേജിലേക്ക് വന്നപ്പോളുണ്ടായ പുതുമ.. എന്തുകൊണ്ടോ, ഈ പുതുമകൾ നൽകുന്ന അനുഭൂതി ജീവിതകാലമത്രയും നമ്മളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കും.

ഈ നാലു കൊല്ലത്തിൽ ഏറ്റവും സുദീർഘവും സൗഹൃദങ്ങൾ പിറവിയെടുക്കുന്നതുമായ കാലഘട്ടമാണ് ഫസ്റ്റ് ഇയർ. 'വൈറ്റ് ഹൗസി'ലേയും 'കാവേരി' മെസ്സിലേയും ഓർമ്മകളാണ് ആദ്യവർഷത്തെ സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് മിഴിവേകിയത്. പഠിപ്പിസ്റ്റ് ജോസഫും, ചെറായി മച്ചാൻ ഋഷഭും, പാലാ തള്ളുകളുമായി പ്രണവും, മാസ് കൂൾ ജോഷി ബ്രോയും ഫുൾടൈം ചാറ്റർജിയായ മാഞ്ഞുവും മരണമാസ് ചെങ്ങായി സെബിൻ ജോണിയും സർവോപരി ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം ഗുരുവും വഴികാട്ടിയുമായ മുത്ത് യോഗിയും എല്ലാവരും ചേർന്ന് 'വൈറ്റ് ഹൗസ്' ഓർമ്മകൾ അവിസ്മരണീയമാക്കി. ഹോസ്റ്റൽ ദുരന്ത സങ്കൽപങ്ങളെ അട്ടിമറിച്ചുകൊണ്ട് സുഖലോലുപരായിരിക്കുമ്പോഴാണ് രണ്ടാം വർഷത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നത്. 'വൈറ്റ് ഹൗസി'ൽ നിന്ന് ചിതറി ഞങ്ങൾ പല ഹോസ്റ്റലുകളിലായി മാറി. 'കാവേരി' മെസ്സ് മറ്റ് ഹോസ്റ്റലുകളുമായി ഞങ്ങളെ ബന്ധിപ്പിച്ചു. ബന്ധങ്ങൾ വിശാലമാവാൻ തുടങ്ങി. 'വൈറ്റ് ഹൗസി'-ൽ നിന്നിറങ്ങി തേരാപാരാ നടന്ന് ഞാനും യോഗീം ഋഷഭും ഒടുവിൽ 'കല്ലറ'യിൽ എത്തിപ്പെട്ടു. രണ്ടുമാസമെ താമസിച്ചുള്ളൂവെങ്കിലും രണ്ട് കൊല്ലത്തെ അനുഭവങ്ങൾ അവിടം 'സമ്മാനിച്ചു'. അവിടത്തെ 'ആദ്യരാത്രി'യിൽ തന്നെ ഞങ്ങൾ കിടക്കുന്ന മുറിയിലെ ഫാനിൽ കയറി മരണം വരിച്ച പാമ്പിൻെറ കഥയൊക്കെയാണ് കേട്ടത്. ആ കാളരാത്രികൾ ഓരോന്നും ഞങ്ങൾ ഉന്തിത്തള്ളി നീക്കി. അവിടെ താമസിക്കുന്ന മറ്റു എം ടെക് ചേട്ടന്മാർ ഞങ്ങളെ ദയനീയമായി നോക്കുന്നതിൻെറ അർത്ഥം ആദ്യമൊന്നും മനസിലായില്ലെങ്കിലും പതിയെ പതിയെ എല്ലാം മനസ്സിലായി. ചൊറിയുടെ അതിഭീകരമായ വേർഷനുകൾ ഞങ്ങൾ അടുത്തനുഭവിച്ചു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് ഹോസ്റ്റലിനെന്താ 'കല്ലറ' എന്നു പേരുവരാൻ കാരണമെന്നന്വേഷിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അറിയുന്നേ ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്നതിൻെറ തൊട്ടപ്പുറത്തായി കുറേ കല്ലറകൾ ഉണ്ട് എന്നൊക്കെ. ഇത് ആരോ തള്ളിയതായിരിക്കും എന്ന് സ്വയം സമാധാനിച്ച് അവിടെ ഞങ്ങൾ ജീവിച്ചു; അല്ല, സർവൈവ് ചെയ്തു എന്ന് പറയാം.

അങ്ങനെ ഈയടുത്ത് എം.എച്ചിൽ നിന്ന് സംസാരിക്കുമ്പോൾ അടുത്തുള്ള വീട്ടിൽ കൊലപാതകം നടന്നു എന്നുവരെ കേട്ടു. എന്തായാലും ജീവിതത്തിൽ മറക്കാനാവാത്ത രണ്ടുമാസങ്ങൾ സമ്മാനിച്ച കല്ലറ ഹോസ്റ്റലിനോടും അവിടത്തെ ചേച്ചിയോടും തീർത്താൽ തീരാത്ത കടപ്പാടുണ്ട്. അതിൻെറയിടയ്ക്കാണ് മരുഭൂമിയിലെ മഴപോലെ എനിക്ക് എം.എച്ച് കിട്ടുന്നത്. ഞങ്ങൾക്ക് സീനിയേഴ്സ് താമസിക്കുന്നതിൻെറ ഒത്ത

നടുക്കായി ഒരു മുറി കിട്ടി. ബക്കറ്റിൽ തുടങ്ങി മുറിയിലെ ഒരുവിധമെല്ലാ സാധനങ്ങളും കാണാതെ കാണാതെ എം.എച്ച് ജീവിതം വെറുത്തു. പിന്നെ ഞങ്ങൾ തിരിച്ചും അങ്ങനെയായതോടെ ഫുൾ സെറ്റ്! ഒരാൾക്ക് എന്നതിൽ നിന്ന് ഒരു ബ്ലോക്കിൻെറ പ്ലേറ്റ്, ബക്കറ്റ്,ഷർട്ട് എന്നിങ്ങനെ വിശാലമായ കാഴ്ച്ചപ്പാടിലേക്ക് ഓരോ സാധനങ്ങളും ഉയർത്തപ്പെട്ടു.

അങ്ങനെ ഒരു കോൺഫ്ലുവെൻസ് സമയത്താണ് ഞാൻ ബി28 ൽ നിന്ന് ഡി55 വിലേക്ക് ഷിഫ്റ്റ് ചെയ്തത്. പിന്നെ എം.എച്ചിലെ അഭയാർത്ഥികളെ തീറ്റിപ്പോറ്റലായിരുന്നു പ്രധാന പരിപാടി. പരീക്ഷാകാലത്തെ എം.എച്ച് അനുഭവങ്ങൾ മറക്കാനാവില്ല. ആതിരപ്പിള്ളിയിൽ തുടങ്ങി തൃശൂരിലെ ഒരുവിധമെല്ലാ സ്ഥലവും കണ്ടു തീർത്തു. ജി.ഇ.സി-യിലെ ഓർമ്മകളുടെ സിംഹഭാഗവും പിറവിയെടുത്തത് ഹോസ്റ്റലുകളിലാണ്. ഇതിനിടയ്ക്കെപ്പോഴോ തലയ്ക്ക് കയറിയ ഫോട്ടോഗ്രാഫിയും മറ്റെന്തൊക്കയോ ഭ്രാന്തുകളുമായി ജീവിതം മുന്നോട്ട് പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ ഈ കുറച്ച് വരികളിലായി എഴുതിയവസാനിപ്പിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ മാത്രമല്ല ജി.ഇ.സി എന്ന മൂന്ന് അക്ഷരങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചത്. ജീവിതത്തിലെ അമൂല്യമായ, നെഞ്ചോടു ചേർത്ത് പിടിക്കാവുന്ന ഒരുപിടി സൗഹൃദങ്ങളുമായാണ് ഈ പടിയിറങ്ങുന്നത്. മുന്നോട്ടുള്ള ജീവിതം എന്ത്, ഏത് എന്നൊന്നുമറിയിലെങ്കിലും ഇവിടുത്തെ ഓർമ്മകളും സൗഹൃദങ്ങളും നൽകിയ അളവറ്റ ഊർജം മാത്രം മതി എന്നൊരു വിശ്വാസമുണ്ട്. ആ വിശ്വാസം എന്നെയും നിങ്ങളേയും മുന്നോട്ട് നയിക്കട്ടെ.

ശുഭം

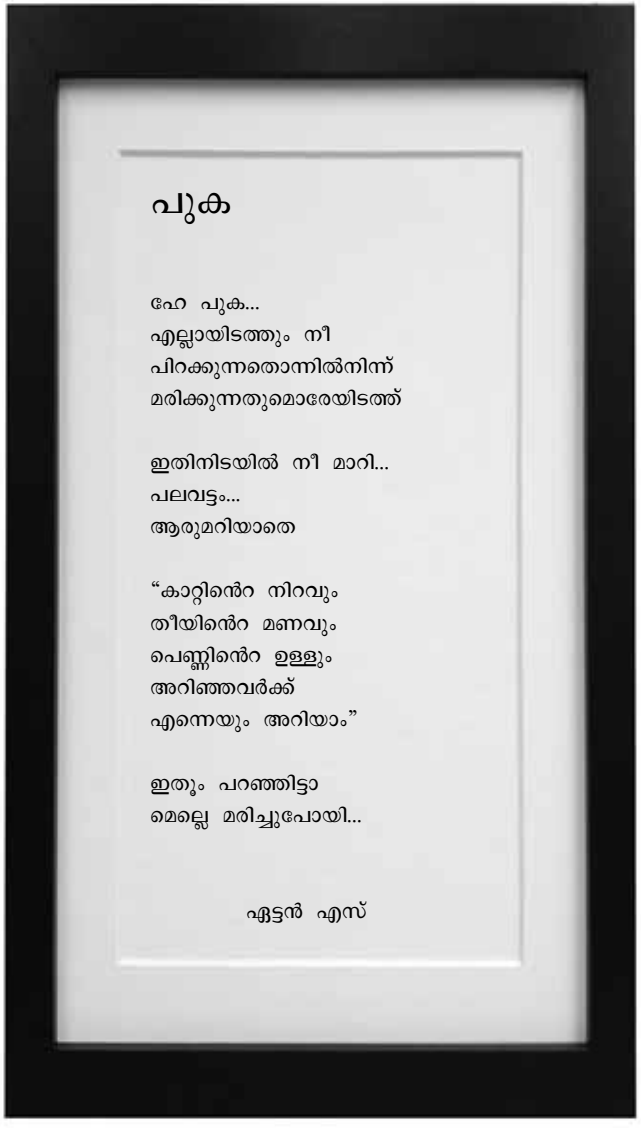

പുക

ഹേ പുക...
എല്ലായിടത്തും നീ
പിറക്കുന്നതൊന്നിൽനിന്ന്
മരിക്കുന്നതുമൊരേയിടത്ത്

ഇതിനിടയിൽ നീ മാറി...
പലവട്ടം...
ആരുമറിയാതെ

"കാറ്റിൻെറ നിറവും
തീയിൻെറ മണവും
പെണ്ണിൻെറ ഉള്ളും
അറിഞ്ഞവർക്ക്
എന്നെയും അറിയാം"

ഇതും പറഞ്ഞിട്ടാ
മെല്ലെ മരിച്ചുപോയി...

ഏട്ടൻ എസ്

നിഴലുകൾ

അഭിജിത്ത് കെ ആർ
മെക്കാനിക്കൽ | 2020

ഇരുൾവീണുതുടങ്ങിയ ഇടനാഴിയിലൂടെ അയാൾ നടന്നുനീങ്ങി. തെരുവിലെ സോഡിയം ലാമ്പിൽ നിന്നുള്ള രശ്മികൾ അയാളുടെ നടത്തത്തിനൊപ്പം നിഴലുകൾ തീർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. തൻെറ നിഴലുകൾ ശൂലങ്ങളോട് മല്ലടിക്കുന്നത് അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല.

വിഷം തുപ്പുന്ന വർഗീയതയുടെ ശൂലത്തോട് നിഴലുകൾ മുഴക്കിയ "ഇങ്കിലാബ്" വിളികൾ അയാൾ ചെവിക്കൊണ്ടില്ല. രാത്രി നിദ്രയിലേക്ക് ചായുന്നതിനുമുൻപേ അയാൾ തൂലിക കയ്യിലെടുത്തു, എന്തോ പറയാൻ കൊതിച്ചപോലെ...

"തൻെറ വരികളിൽ ശൂലങ്ങൾ കുത്തിത്തറയ്ക്കുന്നുവോ?" അയാൾ ആശ്ചര്യം പൂണ്ടു. ഒന്നുറക്കെ കരയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു അയാൾക്ക്. പ്രതിഷേധിക്കാൻ ചുരുട്ടിയ മുഷ്ടികൾ ഉയർത്തണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശീലമായിരിക്കുന്നു ഈ അടിമത്തം.

അയാൾ വേദനയോടെ അതുമനസ്സിലാക്കി "തൻെറ താങ്ങായി നിന്നിരുന്ന നിഴലുകൾ നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.! അല്ല, താൻ അവയെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു."

വൈകാതെ അയാളുടെ തലയും ശൂലത്താൽ പിളർന്ന് മണ്ണിനെ പുണർന്നു. അപ്പോഴും ആ തൂലിക പുസ്തകത്താളിന്മേൽ അക്ഷമ പൂണ്ടു. തനിക്ക് ഊർജ്ജമാകാൻ, സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകാൻ ആ നിഴലുകൾ വീണ്ടുമെത്തുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ.

ഈ വരികൾ ഓർത്തുകൊണ്ട്... "കാരിരുമ്പിൻ ഭിത്തിക്കുള്ളിൽ അടച്ചാലും ഉയർന്നുവരേണ്ടതാണെങ്കിൽ വിപ്ലവം, അത് വരികതന്നെ ചെയ്യും."

AN EScapiSt'S ParadiSe

UMA PC
ELECTRONICS | 2019

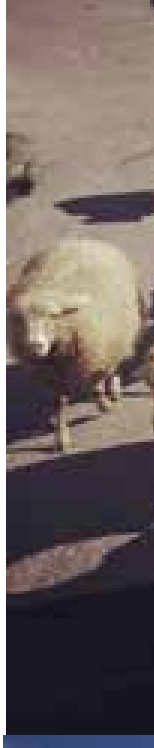

A breath of fresh air! For some time, we felt as if we were alone in this boundless beautiful world. "We feel infinite...!"screamed our throats in the heat of the moment. Manali has been mesmerizing us with her surreal beauty for long, but this was the first time, we felt what is called pure bliss. We were 13,050 ft above sea level as we got around the Rohtang Pass, perhaps the most famous of Himalayan wonders!

Rohtang Pass, 51 kilometres from Manali is at an altitude of 3978 m. It connects the Kulu Valley in the south to Spiti Valley in the north. The view of surrounding snow-capped Rohtang Mountains is quite refreshing to the raw soul. Amazing green canyons, mountain streams and snow clad peaks all set against a deep blue sky! Deep valleys below and huge mountains above. The positive vibe there resonated with my inner being. It reminded me of Amir Khusro's famous couplet,"If there is a paradise on earth, it is this, it is this..!"

The roads appeared narrow, with steep gradients. We started our journey to Rohtang from Manali by bus. We were lucky enough to have a very skilful driver to get us over some of the most dangerous roads in the country. He played some desi Punjabi songs and we enjoyed it. A herd of sheep barricaded our way at some point of our journey and it made quite a pleasant view for us as it was the only kind of traffic which one could find there!

As soon as we reached the base of Rohtang, we began climbing up. One can reach the snow clad areas only by foot. There were colourful prayer flags fluttering in the bone chilling breeze. The temperature was 4°C and we could barely endure it. I was freezing, literally. We had planned to take a lot of snaps but sadly we took only few pictures because of the biting cold. There were vendors of hot tea, coffee and Maggi

noodles up there. We all had hot coffee and chana masala as we reached the peak. The chana masala tasted so good (In fact, we were very hungry!).
We rested for sometime at different spots because breathing becomes difficult due to variation in air density as we ascended higher. We saw very old people climb up the pass without much struggle. 'Desire' drives them!
Finally we made it and we weren't sure we wanted it to be over or not. It was indeed an 'epic' journey where I was able to see sights I never even have dreamt of seeing. Even now, the Himalayan hilltops, the colourful Tibetan prayer flags and the stunning view of the Kailas keep summoning us back!

The Life

SIGNA JOM
MTECH CESP | 2018

The station is crowded
with a train waiting
in the track of time.
The train is the life,
Life with its compartments
and its infinite.
Only the Almighty knows
the compartment we belong to.

Our eyes dart to the faces,
flooding the station,
known so well, we smile.
Our gurus are among,
hopeful with a beating heart .
And when we depart,
we part with people,
who stand tall in our hearts,
who guided us through.

We'll miss our college
which bestowed us with 'angel friends'.
Though now we don't realise
the sadness in our hearts,
In future, it will dawn
and remain a dark spot.

We are high at primary level
about to jump into another
and soon we have to board
the train in front of us
to reach the secondary
and to keep the life moving.
Once we board the train
we cannot get down.
It'll go on and on,
till the end of life,
stops only for those outside.

ജോൺ, ജോൺ മാത്രം

അജിൻ കെ ആർ
ഇലക്ട്രിക്കൽ | 2019

'അമ്മ അറിയാൻ,
അമ്മയ്ക്കെന്നെ അറിയാമല്ലോ.
എൻെറ സർവ്വ കാര്യങ്ങളും
അറിയാമല്ലോ.
എൻെറ യാത്രയുടെ അവസാനം വരെയുള്ള
കാര്യങ്ങൾ ഞാനറിയിക്കാം
അമ്മ കണ്ടറിഞ്ഞാൽ മതി.
എൻെറ പാത–
എനിക്കൊരുക്കിയ കാഴ്ച്ചകൾ
എൻെറ ഈ വരണ്ട ഭൂമിയിൽ
കുരുതികളാണമ്മേ,
മനുഷ്യക്കുരുതികൾ.'

തൻെറ സിനിമയുടെ ഹിറ്റ്ലർ താൻ തന്നെയാണെന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിച്ച ജോൺ. കയ്യിൽ പണമുണ്ടെങ്കിൽ ഉറങ്ങാൻ കഴിയില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് കീശയിലുള്ളതെല്ലാം ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് സ്വസ്ഥമായി നിദ്രയിലേക്ക് വഴുതിയ ജോൺ. തൊപ്പിവച്ച സംവിധായകനായിരുന്നില്ല ജോൺ. ഷൂട്ട് ചെയ്യേണ്ടത് ആത്മാവാണെന്ന് വിശ്വസിച്ചയാൾ. പണത്തിനപ്പുറത്തേക്ക് സിനിമാമോഹങ്ങൾ സാധ്യമാണെന്ന് മലയാളസിനിമയ്ക്ക് കാട്ടിക്കൊടുത്ത

വിഖ്യാതൻ. ചുറ്റുമുള്ള ഒരായിരം പേരിലെ മനുഷ്യരെ ഒരു മദ്യപാനിയിൽ കുടിയിരുത്തപ്പെട്ട കലാകാരൻ.

"ജോൺ, നിങ്ങളെ അറിയാൻ ശ്രമിച്ചവരെല്ലാം നിങ്ങളെ കൂടുതൽ സ്നേഹിച്ചിട്ടേ ഉണ്ടാകൂ."

"ജോൺ, നിങ്ങളേക്കാൾ മുൻപ് ഞാനറിഞ്ഞത് ഒഡേസ്സയെക്കുറിച്ചാണ്. നല്ല സിനിമയ്ക്കായ് രൂപംകൊണ്ട ഒഡേസ്സ മൂവീസിനെക്കുറിച്ചാണ്. അതിൻെറ അമരക്കാരനായിരുന്ന ഒഡേസ്സ സത്യനെക്കുറിച്ചാണ്. മാതൃഭൂമിയിൽ വന്ന, വടകര സ്വദേശിയായ ഒഡേസ്സ സത്യനെപ്പറ്റിയുള്ള മരണവാർത്തയിൽ നിന്ന്. ഒഡേസ്സയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അറിയാനുള്ള ആകാംക്ഷയാണ് എന്നെ, മലയാളത്തിലെ ആദ്യ ക്രൗഡ് ഫണ്ടഡ് ചിത്രത്തിൻെറയും എൻെറ എക്കാലത്തെയും പ്രിയപ്പെട്ട സിനിമകളിൽ ഒന്നായി പിന്നീട് മാറിയ 'അമ്മ അറിയാൻ'ൻെറയും സ്രഷ്ടാവും സർവ്വോപരി ഒരു പച്ചയായ മനുഷ്യനുമായ ജോൺ എബ്രഹാം, നിങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നത്."

സ്ഥിരം മദ്യപാനി. പല്ലുതേക്കാത്തവൻ. കുളിക്കാത്തവൻ. ശല്യക്കാരൻ. പലർക്കും ജോണിൽ ആരോപിക്കാനുള്ള കുറ്റങ്ങൾ പലതായിരുന്നു. ഇത് അയാളുടെ ഒരു വശം. ഈ പരാതികൾ എല്ലാം സത്യമായിരുന്നുതാനും. പക്ഷെ, ജോൺ എന്ന മനുഷ്യനിൽ കുറ്റമൊന്നും കാണാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. കഴിയുമായിരുന്നില്ല! 'കലാകാരൻ സംസാരിക്കേണ്ടത് സമൂഹത്തിനോടാണ്. സമൂഹത്തെപ്പറ്റിയാണ്. കലയാണ് അവൻെറ മാധ്യമം. സാധാരണക്കാരനിൽ ഒരാളായിക്കൊണ്ടായിരിക്കണം അവൻ ചിന്തിക്കേണ്ടത്.അവൻെറ ഓരോ സൃഷ്ടിയും ഓരോ കലാപമായിരിക്കണം. സമൂഹത്തിന് വേണ്ടി, സമൂഹത്തിനെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തിക്കൊണ്ട് മാത്രമേ അവന് നിൽനിൽപ്പുള്ളൂ'. അത്തരത്തിൽ, നാട്യങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു തുറന്ന മനുഷ്യനായിരുന്നു

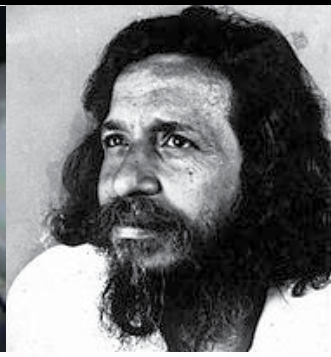

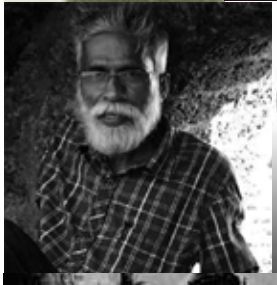

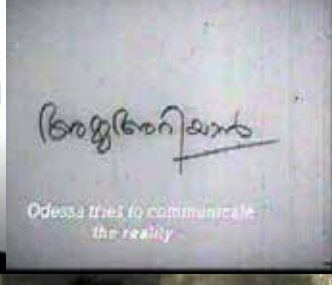

ജോൺ.

1987 മെയ് 31 അർദ്ധരാത്രി കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ നിന്നും താഴേക്ക് വീണ് മരിക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ. മലയാള സിനിമയുടെ ഗതിയിൽ അനിർവചനീയമായ മാറ്റം വരുത്തിയ ഒരു കാലഘട്ടം ഇല്ലാതാക്കുകകൂടി ചെയ്തു ആ മരണം. പൂണെ ഫിലിം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ നിന്നും ഏറ്റവും മികച്ച വിദ്യാർത്ഥി എന്ന ലേബലിലാണ് ജോൺ പഠിച്ചിറങ്ങുന്നത്. ഇന്നത്തെ ഫിലിം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടല്ല അന്നത്തേതെന്നുകൂടി ഓർക്കണം. വിദ്യാർത്ഥി എന്നതിന്ന് ഇന്നത്തേതിനേക്കാൾ പതിന്മടങ്ങ് അർത്ഥതലങ്ങൾ അന്നുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാദമിക് നിലവാരം മാത്രമായിരുന്നില്ല കണക്കാക്കിയിരുന്നതെന്ന്. റിത്വിക് ഘട്ടകാണ് ജോണിൻെറ ഗുരുവായി അന്ന് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്. ഘട്ടകിൻെറ 'ഉസ്കീ റൊട്ടി' യിൽ അസിസ്റ്റൻറായി വർക്ക് ചെയ്ത ജോണിൻെറ ആദ്യ സ്വതന്ത്ര സംരംഭമായിരുന്നു 1972ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ 'വിദ്യാർത്ഥികളേ ഇതിലേ ഇതിലേ'. മികച്ചൊരു സിനിമയായിരുന്നിട്ടുകൂടിയും 'വിദ്യാർത്ഥികളേ ഇതിലേ ഇതിലേ' ജോണിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ല. മുഖ്യധാരാ സിനിമയുടെ കാപട്യക്കണ്ണുകൾ എവിടെയൊക്കെയോ കടന്നുകൂടിയോ എന്ന അദ്ദേഹത്തിൻെറ തന്നെ സംശയങ്ങളായിരുന്നു കാരണം. അതിന് ശേഷം പുറത്തിറങ്ങിയ 'അഗ്രഹാരത്തിൽ കഴുതൈ' (തമിഴ്) ഇന്ത്യയൊട്ടുക്കും കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ചു. ദൈവ സൃഷ്ടിയെ അടച്ചാക്ഷേപിക്കുന്ന ആ ചിത്രം ഏറ്റവും മികച്ച സിനിമക്കുള്ള രാഷ്ട്രപതിയുടെ സ്വർണ മെഡൽ കരസസ്ഥമാക്കി. പിന്നീട് പുറത്തിറങ്ങിയ 'അമ്മ അറിയാൻ' (1986), അത് ജീവിതമായിരുന്നു. കല എന്നത് മനുഷ്യന് സത്യസന്ധനാകാനുള്ള മീഡിയമാണെന്നും കലാകാരൻെറ ജീവിതം ഒരു ശുദ്ധീകരണപ്രക്രിയയാണെന്നും പറഞ്ഞുവെച്ച ഈ ചിത്രം അപൊളിറ്റിക്കൽ ഇൻറലെക്ചൽസിനെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്നുമുണ്ട്. ജോൺ ജോണിനെത്തന്നെ വരയ്ക്കുകയായിരുന്നു അമ്മ അറിയാനിലൂടെ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ തെറ്റില്ല. കറിയാച്ചൻെറ ക്രൂരകൃത്യങ്ങൾ ആയിരുന്നു മറ്റൊരു സിനിമ.

"കല എന്നത് മനുഷ്യന് സത്യസന്ധനാകാനുള്ള മീഡിയമാണ്. കലാകാരൻെറ ജീവിതം ഒരു ശുദ്ധീകരണ പ്രക്രിയയാണ്. ദരിദ്രരായ മനുഷ്യർ വരും. ഈ അരാഷ്ട്രീയ ബുദ്ധിജീവികളുടെ കഥകളിലും കവിതകളിലും ഒരിയ്ക്കലും ഇടം കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്തവർ. എന്നാൽ ദിവസവും അവർക്ക് അപ്പവും പാലും കൊടുത്തവർ. ഇറച്ചിയും മുട്ടയും കൊടുത്തവർ. അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കിക്കൊടുത്തവർ. അവരുടെ പട്ടികളെ വളർത്തിയവർ. അവരുടെ കാറോടിച്ചവർ. അവരുടെ ഉദ്യാനങ്ങൾ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചവർ. അവർ വരും. വന്ന് ചോദിക്കും. യാതനകളിൽ ദരിദ്രൻെറ ജീവിതം കത്തിയെരിയുകയായിരുന്നപ്പോൾ എന്തുചെയ്യുകയായിരുന്നു നിങ്ങൾ?"

–അമ്മ അറിയാൻ

ഛായ

ദിലീപ് ചന്ദ്രശേഖരൻ
ഇലക്ട്രോണിക്സ് | 2018

ഒരു കൂട്ടം കാക്കകളുടെ കരച്ചിൽ
കേട്ടാണ് അവൻ ഉണർന്നത്.
ഉന്മാദത്തിൻെറ വാരിക്കുഴിയിൽ
നിന്നും...
ചുറ്റും നോക്കി.
ഒന്നു പതറി.
എവിടെയാണ് താൻ...?
ആരാണ് താൻ...?
അറിയില്ല...
അവൻ പിന്നിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കി.
അവിടെ അതാ അയാൾ... അവനെ
താപ്പിലാക്കിയ പാപ്പാൻ...
ഒരു കല്ലെടുത്ത് അവൻ അയാൾക്കു
നേരെ എറിഞ്ഞു.
പക്ഷെ...
ഉടഞ്ഞ് വീണത്
ചില്ലുകഷ്ണങ്ങളായിരുന്നു...
വെറും ചില്ലുകഷ്ണങ്ങൾ...

ARYA VISWANATH
ELECTRONICS | 2018

SHE?

Once upon a time ……I couldn't resist from beginning like this. Not that I was accustomed to it, but savoring the present, never makes her forget the past. Traversing the monotonous life….. Ohhhh!! I'm sorry. I left you oblivious about her. But this is what she would love. Contemplating about her.… And so let me not introduce.

And yes we paused in the monotonous life..…This is her story. If it is monotonous, her life will also be. Ouch!!!She growled louder.

Her salivary mouth etched the words she spoke, on her murky table. Without considering any other alternatives, she sank back into her chair and gazed idly.

A moment of silence, and then they started chirping longing for the slightest trace of attention and care. No one else cared. There was nothing different happening there. Today's eyes always seek difference. So she was never noticed. And she was never bothered about anything either. Pretending has become more important than living. The disordered mind and home never made a mismatch. She managed to find a space and pretended to occupy there. The remote controller remain congested in her hands and finally was allowed to take a deep breath. A long breath….!

Tom and Jerry! Her favorite!

The perfect drama of pretending!

Silly fights, behind curtain compromises and above all providing the platform to criticize. A time killing entertainment. She was never ignorant. She loved the truth always. Her life was besmeared with the pretending of the modern world.

Heyyy….baby come out , see what's happening here ; a feeble voice from the courtyard.

She was in no hurry. Walked slowly. Standing in front of the aquarium, there were no signs of anxiety, sadness, nothing specific. Everything was normal for her always.

Two more are dead; she sighed.

Dead fishes are of no use. She took it, buried it.

Now she is walking away…

Not seclusion, Not elation...

She walked into the naked noon with such vigor as though it seemed even the sun couldn't stand her!

ഒരു തട്ടിക്കൂട്ട് തലസ്ഥാന യാത്ര

ഉനൈസ് എം കെ
മെക്കാനിക്കൽ | 2019

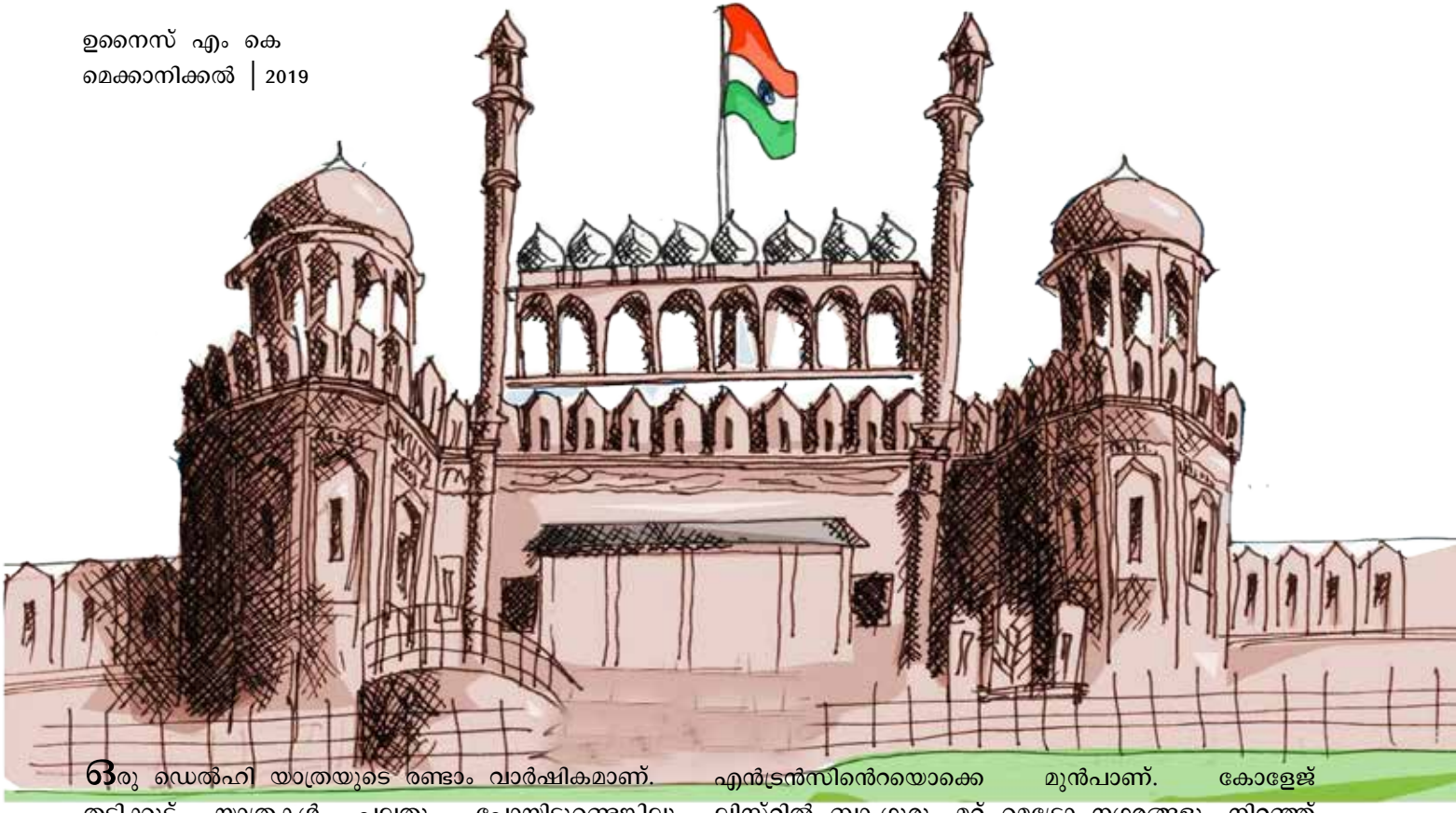

ഒരു ഡെൽഹി യാത്രയുടെ രണ്ടാം വാർഷികമാണ്. തട്ടിക്കൂട്ട് യാത്രകൾ പലതും പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിലെല്ലാം മികച്ച് നിൽക്കുന്നത് കൊണ്ടാണ് ഈ യാത്ര ജീവിതത്തിൽത്തന്നെ പ്രിയപ്പെട്ടതാകുന്നത്.

പ്ലസ്സ് ടു കഴിഞ്ഞ് എൻട്രൻസ് കോച്ചിംഗും പരീക്ഷകളും എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് വീട്ടിൽ കുത്തിയിരിക്കുന്ന സമയം. റിസൾറ്റുകൾ പലതും ഒന്നിനുപിറകെ ഒന്നായി വരാൻ തുടങ്ങി. ICAAR റിസൾറ്റ് വന്നത് കേരള എൻട്രൻസിൻെറയൊക്കെ മുൻപാണ്. കോളേജ് ലിസ്റ്റിൽ ബാംഗ്ലൂരും മറ്റ് മെട്രോ നഗരങ്ങളും നിറഞ്ഞ് നിൽക്കുന്നത് കണ്ട് കൗൺസിലിങിന് പോയി നോക്കിയാലോ എന്നൊരാലോചന വന്നു. പക്ഷേ ഡെൽഹിയിൽ എത്തണം എന്ന കാര്യം അറിഞ്ഞപ്പോൾ പലരും പിൻവാങ്ങി. ICAAR അഡ്മിഷൻ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും വിചാരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എനിക്ക് പക്ഷെ ഇത് തലസ്ഥാനം കാണാനുള്ള ഒരവസരം

മാത്രമായിരുന്നു. വീട്ടിൽ അഗ്രികൾച്ചറൽ ഫീൽഡിൻെറ സാധ്യതകളും അവസരങ്ങളും എല്ലാം പറഞ്ഞ് സമ്മതം വാങ്ങി. അഞ്ച് പേരുണ്ടായിരുന്നത് അവസാന ദിനം ഞങ്ങൾ രണ്ട് പേരായി ചുരുങ്ങി. ജാബിർ ഇപ്പോൾ സി.ഇ.ടി യിൽ ഇലക്ട്രിക്കലിന് പഠിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ ഒരു ശനിയാഴ്ച്ച ദിവസം റിസർവ് ചെയ്ത ടിക്കറ്റുമായി ഞങ്ങൾ കോഴിക്കോട് എത്തി. ഒരു ദൂരയാത്രയ്ക്ക് പോകാനുള്ള യാതൊരുവിധ തയ്യാറെടുപ്പും ഇല്ലായിരുന്നു. ആകെ രണ്ട് കൂട്ടം ഡ്രെസ്സും ഓരോ മൊബൈൽ ചാർജ്ജറും മാത്രമാണ് ഞങ്ങളുടെ കൈവശം ഉള്ളത്. രണ്ടും കൽപ്പിച്ച് ട്രെയിൻ കയറി. കേരളത്തിന് പുറത്തേക്കുള്ള എൻെറ ആദ്യ ട്രെയിൻ യാത്ര കൂടിയായിരുന്നു ഇത്. ട്രെയിനിൽ കയറിയതിന് ശേഷമാണ് ഡൽഹിയിൽ എത്തിയാലുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നത്. അവസാനം ജാബിറിൻെറ ഡൽഹി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ പഠിക്കുന്ന ഫ്രണ്ടിൻെറ ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിക്കാൻ വഴിയൊരുക്കി.

മംഗളയിലായിരുന്നു യാത്ര. ദൂര യാത്ര ചെയ്യുന്ന സമയത്ത് ലഭിക്കാറുള്ള സുഹൃത്തുക്കൾ പിന്നീട് വലിയ സൗഹൃദങ്ങളായി മാറുന്ന അനുഭവം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആ ലിസ്റ്റിലേക്ക് ആദ്യത്തെ സൗഹൃദം കടന്ന് വന്നത് ഈ യാത്രയിലാണ്. വിജിത്ത്, തറവാട് കേരളത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും ജനിച്ചതും വളർന്നതും എല്ലാം നാസിക്കിലാണ്. 'പ്രേമം' സിനിമ കത്തി നിൽക്കുന്ന സമയത്ത് അതിനെച്ചൊല്ലിയുള്ള സംസാരത്തിൽ തുടങ്ങിയ സൗഹൃദമാണ്. ഇപ്പോഴും വിളിക്കാറുണ്ട്.

കൊങ്കൺ തന്നെയാണ് വിസ്മയിപ്പിച്ചത്. മുന്നോട്ട് പോകുന്നതിനനുസരിച്ച് തുരങ്കങ്ങളുടെ നീളം കൂടുന്നതായി തോന്നും. അത്രയും നീളത്തിൽ കൃത്യമായ ആസൂത്രണത്തോടെ ആ പദ്ധതി യാഥാർത്ഥ്യമാക്കിയവരെ സമ്മതിക്കുക തന്നെ വേണം. മഴക്കാലമായത് കൊണ്ട് തന്നെ ചില പ്രദേശങ്ങളും നദികളുമൊക്കെ കാണാൻ കൂടുതൽ ഭംഗിയുണ്ടെന്ന് തോന്നി. രണ്ടാം ദിനം രാവിലെ എത്തിയ രത്നഗിരി സ്റ്റേഷൻ ആയിരുന്നു കാഴ്ച്ചയിൽ ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടത്. അവിടം നിത്യവസന്തം ആണോ എന്ന് തോന്നിപ്പോകും വിധം ആയിരുന്നു കാഴ്ച്ചകൾ. ഇന്നും ഏറെയിഷ്ടമുള്ള ലക്ഷ്യ സ്ഥാനങ്ങളിലൊന്ന്.

നിസാമുദ്ദീനിൽ ജാബിറിൻെറ സുഹൃത്ത് കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. രാജ്ഘട്ടിനടുത്ത് തന്നെയായിരുന്നു താമസസ്ഥലം. ആദ്യ ദിവസം തന്നെ ഡൽഹി മെട്രോയും റെഡ് ഫോർട്ടും ജുമാമസ്ജിദും ചുറ്റിക്കണ്ടു. കൗൺസ്ലിങിന് ശേഷം രണ്ടാം ദിവസമാണ് തിരിച്ച് ടിക്കറ്റ് ബുക്ക് ചെയ്യുന്ന കാര്യം ആലോചിക്കുന്നത്. നാട്ടിലെ അക്ഷയ കമ്പ്യൂട്ടർ സെൻററിൽ വിളിച്ച് കിട്ടുന്ന വണ്ടിക്ക് ടിക്കറ്റ് എടുത്തോളാൻ പറഞ്ഞു. ശേഷം ചാന്ദ്നി ചൗക്കിൽ പോയി കുറച്ച് സാധനങ്ങളൊക്കെ വാങ്ങി മടക്കയാത്രയ്ക്ക് തയ്യാറായി. ഡൽഹിയിലെ ചൂട് കൂടിയത് കാരണമായിരുന്നു ഇത്ര പെട്ടെന്നുള്ള മടക്കം.

ഡൽഹിയിലെ ഭക്ഷണത്തിൻെറ സ്വാദ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടത് കൊണ്ടാവാം അവസാന ദിവസം മലയാളി ഹോട്ടൽ തപ്പിയുള്ള ഓട്ടമായിരുന്നു. അങ്ങനെ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനടുത്ത് നിന്ന് കണ്ടെത്തിയ കടയിൽ നിന്നും കുറച്ച് കേരളീയ ഭക്ഷണം പാർസലും വാങ്ങി ഞങ്ങൾ ജൂൺ 19 ന് വൈകിട്ടുള്ള നവയുഗ് എക്സ്പ്രസ്സിൽ നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചു.

റെഡ് ഫോർട്ടിൽ നിന്നെടുത്ത 2 സെൽഫികളും അന്ന് നാട്ടിൽ നിന്നും മെയിൽ ചെയ്തു തന്ന മടക്ക ടിക്കറ്റും മാത്രമേ ഇന്ന് കയ്യിൽ അവശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ജീവിതത്തിൽ വീണ്ടും ഡൽഹി യാത്രയടക്കം പലതിനും ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും സ്കൂൾ കാലഘട്ടം കഴിഞ്ഞുള്ള ആവേശത്തിന് ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട് നടത്തിയ ഈ തലസ്ഥാന യാത്രയും അനുഭവങ്ങളും എന്നും ഓർമ്മയിലുണ്ടാകും.

എന്റെ സ്വപ്നം

ആതിര സെബാസ്റ്റ്യൻ
കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ് | 2018

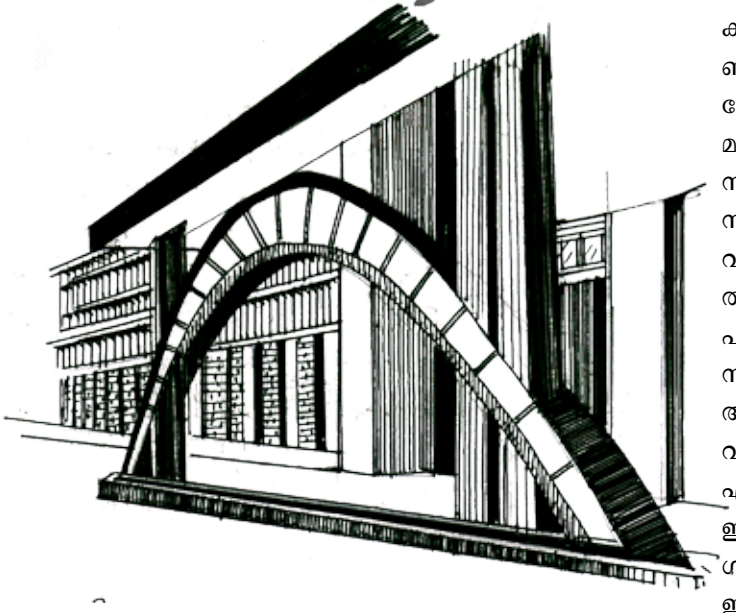

എൽ.എച്ചും എം.എച്ചും കടന്ന് ജി.ഇ.സിയുടെ കവാടത്തിലൂടെ ഉള്ളിലേക്ക് കയറിയപ്പോൾ എല്ലാവരെയും പോലെ ഞാനും പേടിച്ചിരുന്നത് സീനിയേഴ്സിനെ തന്നെയായിരുന്നു. പരിചിതമല്ലാത്ത വഴിയിലൂടെ ഹോസ്റ്റലിലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ കണ്ണിലുടക്കിയ പല മുഖങ്ങളും എന്നിൽ ഭീതിയുണർത്തുന്നവയായിരുന്നു, എന്നാൽ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചതുപോലൊരു കലാലയം, അതാണെനിക്ക് ലഭിച്ചത്. നാളെ ഞാൻ കോളേജിൽ എത്തുമ്പോൾ സീനിയേഴ്സ് ഇല്ലാത്ത ഗാലറിയും, കാൻറീനും, ക്ലാസ് റൂമും എല്ലാം എനിക്ക് തിരിച്ചറിവ് നൽകും.

ഞാനും അവരിൽ ഒരാളായിരിക്കുന്നു. അവർ ഈ നാലുവർഷം കണ്ടതും കേട്ടതും അറിഞ്ഞതും അനുഭവിച്ചതുമായ വഴിയിലൂടെ തന്നെയാണ് ഞങ്ങളും നടക്കുന്നത്. 'നമ്മൾ' സിനിമ കൂട്ടുകാരോടൊന്നിച്ചിരുന്ന് കണ്ടതും, നൂലുണ്ടയെ പീഡിപ്പിച്ച സ്ഥലം കണ്ടുപിടിച്ചതും, ഗാലറിയിലെ കാറ്റും, കാൻറീനിലെ ബർത്ത്ഡേ ട്രീറ്റും, 916 ലോട്ടുള്ള നടപ്പുവഴികളും, ഹോളിയും, ഇലക്ഷനും, എല്ലാത്തിനുമുപരി ഹോസ്റ്റൽ മുറികൾക്ക് പറയാനുള്ള കഥകൾക്കുമെല്ലാം സീനിയേഴ്സിനെന്ന പോലെ ഞങ്ങൾക്കും, നമ്മളോരോരുത്തർക്കും ജി.ഇ.സി എന്ന സുഖമുള്ള ഒരു വികാരമാണ് നൽകുന്നത്. അതെ; ജി.ഇ.സി ഒരു വികാരം തന്നെയാണ്. മനസ്സ് തുറന്ന് ചിരിക്കാനും, കരയാനും പങ്കുവെക്കാനും പ്രണയിക്കാനും പരിഹസിക്കാനും നമ്മളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന് നനുത്ത ഒരു വികാരം. ഞാനും അടുത്ത വേനലിൽ ഈ പടവുകളിറങ്ങും. എന്നിട്ട്, വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ്, കൂട്ടുകാരുടെ അകമ്പടിയില്ലാതെ എനിക്കെൻെറ ജി.ഇ.സിയുടെ മുറ്റത്തേക്ക് വരണം. ഇന്നെന്നെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന, ഗാലറിയെ ചുവപ്പിക്കുന്ന ഗുൽമോഹർ മരങ്ങൾ അന്നെന്നെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത് ഇന്ന് എനിക്ക് പറയാനുള്ള കഥകൾ ആവില്ല. മറ്റെന്തെങ്കിലും ഓർമ്മകൾ അന്നെൻെറ കണ്ണുകളെ ഈറൻ അണിയിക്കും. ഗാലറിയിലെ ഇലപൊഴിക്കും മരങ്ങളുടെ ചുവട്ടിലിരുന്ന് ആ ഓർമ്മകളെയും, എൻെറ കൂട്ടുകാരെയും, എൻെറ പ്രണയത്തെയും പറ്റി എനിക്ക് ഓർക്കണം. അതാണെൻെറ സ്വപ്നം. അപ്പോഴും ആ കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ തിരിഞ്ഞ് നോക്കുന്നത് മരത്തിലേക്ക് തന്നെയായിരിക്കും.

The Greatest Thief

ADITHYA PRADEEP
COMPUTER SCIENCE | 2019

Once upon a time in a land far far away, there lived a king. For purposes of this article alone, let us refer to him as Akbar. He had a grand and vast kingdom, say in the southern region of Asia, during the sixteenth century.

This purely fictional king Akbar was a great man. He ruled for plenty of years. Let us say he might arguably have been the greatest monarch his land had ever seen, better than everybody else in his made up lineage.

Of course, he also had a cabinet of exactly nine ministers. Again, for the sake of this story, let us give them some names like Faizi, Birbal, Mulla Do-Piyaza and whatnot for later references.

Now, this Akbar was an eccentric person. Time to time, he gave his ministers crazy tasks. Just for his amusement, of course. Nothing too serious. Just in jest.

One such day, he asked his cabinet to present before him the greatest thief in the land in twenty four hours. If anyone was successful in doing so, he would grant them any wish he so desired.
Naturally, the ministers were all sent into a frenzy. That night all of them went to work to try and catch the most famous thieves in the land. They spent hours, trying to lay the best plan possible for catching the thieves they had identified as the best.

The next day in court, there were eight thieves presented before Akbar. They were all men of staggering ill repute. Some were ensnared by the most devilish of traps. Some clever ministers just brought thieves already caught from the prison by paying off the prison guards.

The only minister to not present a thief before Akbar was of course Birbal.

The ministers began one by one to present their thieves in front of the king, listing their achievements before him. There was one who robbed an entire bank alone, another who was well known for stealing away women from rich husbands, another thief who only stole from the rich and gave to the poor (called Socia-ul-Ist) and still another who stole from the poor and gave to the rich (named Cronycapit-ul-Ist).

Akbar patiently listened to all of them before finally turning to Birbal and asking, "So Birbal, where is the greatest thief in all the land that you have found?"
Birbal chuckled, then answered, " Why, my king, if any of these people are indeed the greatest thief in all the land, how come they have been caught?"

Birbal continued.

"I have found the greatest thief of the land. But it is not someone. And it certainly is not something either, which can be presented to you before court. It does not steal from just the rich nor just the poor. It is impartial to all. It does not steal just wealth, nor does it steal just crops. It is all consuming. It is all powerful and none of us can escape it. No matter what precautions we take, no matter how hard we try to run from it, to hide things from it, it will always find us. It will always steal from us. There is absolutely nothing we can do to stop it. All we can ever hope to do is to live within the constraints it provides us, to have an impact on the world before it steals even us away from the world.

The greatest thief of them all, is of course time."

ക്യാൻഡിൽ ലൈറ്റ്

അർജ്ജുൻ വി നായർ
സിവിൽ | 2020

തെരുവോരങ്ങളിലിരിപ്പൂ മാലാഖമാർ
സമരപ്പന്തലിൽ ചിറകുവിടർത്താനാവാതെ
ദൈവവിളിക്കായ് കാതോർത്തല്ല.
അധികാരികൾക്കെതിരെ മുഷ്ടിയുയർത്തി.

പെണ്ണേ നിനക്കെന്തിനിത്ര അഹങ്കാരം.
വെറും പാഴ്‌വസ്തുവെന്ന് തിരിച്ചറിയുക നീ.
വേലക്കാരിയായിരുന്നാലും മോഹവല്ലിയാകാം നിനക്ക്.
അതിനായ് നിൻ മോഹങ്ങൾ ത്യജിച്ചാലും
നിനക്കായുള്ള തീരുമാനങ്ങൾ അച്ചരനപ്പുപ്പന്മാരായിട്ട്
വാട്സാപ്പ് ചെയ്തുതരും.
മാസത്തിലൊരിക്കൽ അശുദ്ധയാകുമ്പോൾ
ദൈവങ്ങൾക്ക് പോലും വേണ്ട നിന്നെ.
പെണ്ണേ നിനക്കെന്തിനിത്ര നെഗളിപ്പ്?
നീ വെറും വേശ്യ.
പെറ്റുകൂട്ടാനായുണ്ടായവൾ.

കാമവെറി തീർക്കാനുള്ള ഉടൽ മാത്രം.
അഹ്.. വേഗം.. വേഗം എന്ന് മാത്രം ഉരിയാടുക.
പ്രമുഖയായാലും ജിഷസൗമ്യമിഷേലായാലും
നിനക്കില്ല രക്ഷ.
സുനിയും ഗോവിന്ദച്ചാമിയും നിനക്കായിനിയും
കാത്തിരിപ്പൂ.

പെണ്ണേ നിനക്കെന്തിനിത്ര ധൈര്യം?
വെറും പാഴ്‌വസ്തുവെന്ന് തിരിച്ചറിയുക നീ.
നിനക്കായ് ഒരു മെഴുകുതിരി കത്തിക്കാം ഞാൻ.
മെഴുകുതിരിവെട്ടത്തിലൊതുങ്ങാതെ തീയായ് പടരുക.
പൊങ്ങരുതിനിയൊരു മാംസപിണ്ഡവും.
സമ്മതമില്ലാതെ നിന്നെ ഗ്രഹിക്കാൻ
അപരിചിതനായാലും ഭർത്താവായാലും
ലഭിക്കണം നിനക്കർഹതപ്പെട്ട നീതി.
അതെവിടെപ്പോയാലും എപ്പോഴായാലും
പെണ്ണേ നിനക്കാവാമിത്തിരി തലക്കനം!
വെറും പാഴ് വസ്തുവല്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയുക നീ!!

SHREYA DAVIS
COMPUTER | 2019

THE CURIOUS CASE OF MAROTTICHAL

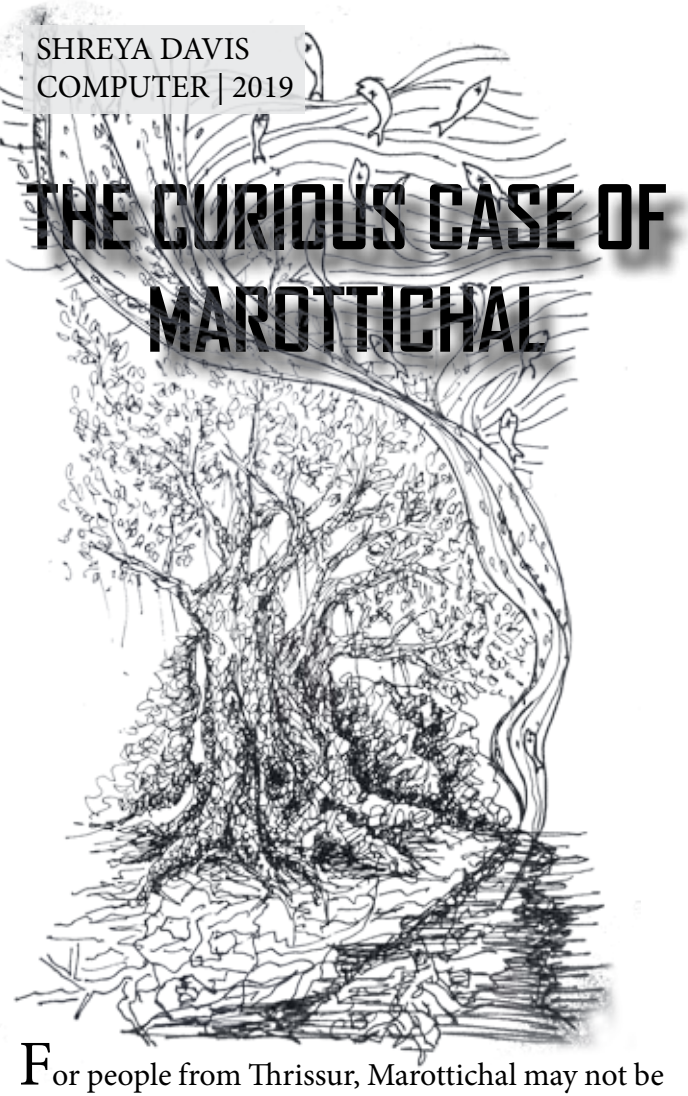

For people from Thrissur, Marottichal may not be an unknown place, famous for its glorious waterfalls and an unparalleled abode for trekkers and tourists. But not long before the place was succumbing to the horrors of alcoholism and gambling. There was illicit brewing and consumption of liquor that kept all the villagers engrossed the entire time. Over a period of time the pestilent addiction plagued the lives and livelihood of the dwellers. The sufferings were so severe that villagers called the excise officials to raid the village.

Although continuing its alcohol culture, the village could not have survived long but what circumvented a great disaster was when C Unnikrishnan had his eureka moment. The infamous messiah liberated the people by replacing the liquor addiction with another cerebral addiction i.e. chess. Mr. Unnikrishnan got hooked to the game and started learning the Chess moves. With American legend Bobby Fischer as his patron saint his interest in the game went to the extent where he got addicted to the game and started giving free lessons to others and so was the case with all the other fellow denizens who replaced their previous addiction with their new found love for the board game. And then there was no looking back, what sprouted after that was a legacy of chess players who brought statewide accolades for their remarkable mastery over their moves. More than 90 % of the population is involved in chess and as knights are checkmating the spirits of their past.

The takeaways from the unique story of Marottichal is how a zealous common man aspired and sculpted a salvation plan by understanding the sufferings of the community. Legends are not always extraordinaire men but simple fellows with determination to bring a change. Let the chess village of India continue its noble vocation and never get bored of the board game.

ഓർമ്മയുടെ കൽപ്പകത്തുണ്ടുകൾ

ഷാഹിറ കെ എ
സിവിൽ | 2018

കാത്തിരിപ്പ്... അതാരെയയാലും ദുസ്സഹമാണ്. ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്ന സമയത്തിനു മുൻപിൽ നിസ്സഹായനാകും മനുഷ്യൻ. ഭംഗിയായി അലങ്കരിച്ച ആ മുറിക്കകത്ത് കുറുപ്പ് മാഷ് ഒരു ശില കണക്കെ നിൽക്കാൻ തുറ്റങ്ങിയിട്ട് മണിക്കൂർ ഒന്ന് കഴിഞ്ഞു. അനുഭവത്തിൻെറ ചുളിവുകളും കുഴിഞ്ഞിറങ്ങിയ കണ്ണുകളും വാർദ്ധക്യം എത്രമാത്രം അയാളെ കാർന്ന് തിന്നുന്നുവെന്ന് വിളിച്ചോതി.

അവിടം മുഴുവൻ ശീതീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും മുഷിഞ്ഞ ജുബ്ബ വിയർപ്പിൽ കുതിർന്നിരുന്നു. "തന്നെ കാണുമ്പോൾ രവി എങ്ങിനെ പ്രതികരിക്കുമെന്ന് അറിയില്ല. ഇത്രടം വന്നിട്ട് കാണാതെ പോകാൻ കഴിയില്ല. എന്തും വരട്ടെ, പുഴുത്ത പട്ടിയെപ്പോലെ ആട്ടിപ്പായിച്ചാലും എല്ലാം പറയണം. പറഞ്ഞിട്ടേ പോകൂ."

"നിങ്ങളെ ഉള്ളിലേക്ക് വിളിക്കുന്നു, രവി സാർ." നേരത്തെ രവിയുടെ കൂടെ കണ്ട പയ്യൻ വാതിൽക്കൽ നിൽക്കുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണിൽ നിറയുന്ന പരുക്കൻ ഭാവം കുറുപ്പ് മാഷ് കണ്ടില്ലെന്ന് നടിച്ചു. യാത്രകളിൽ തന്നെ അനുഗമിച്ച മൂടു തേഞ്ഞ കാലൻ കുട കയ്യിലെടുത്ത് അയാൾക്ക് പിറകേ നിശബ്ദം നടന്നു. വിശാലമായ വരാന്ത കഴിഞ്ഞ്, ഒരു വലിയ ചില്ല് വാതിലിന് മുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ കൈകൾ കൊണ്ട് അകത്തേക്കെന്ന് ആംഗ്യം കാണിച്ച് ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ പോയി.

മേശക്ക് മുന്നിൽ രവി ഇരിക്കുന്നു. ഉപയോഗിച്ച് നിറം മങ്ങിയ ഒരു ജോഡി ഷർട്ടും ട്രൗസറും ഉള്ള രവിയല്ല അത്. പുതിയ രവി. ഡൈ ചെയ്ത് കറുപ്പിച്ച കുറിയ താടി രോമങ്ങളും അലക്കിത്തേച്ച കോട്ടുമായി അയാളുടെ കണ്ണുകൾ മുന്നിലിരിക്കുന്ന ഫയലുകളിൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തൻെറ സാന്നിധ്യം അറിയിക്കാനെന്നവണ്ണം കുറുപ്പ് മാഷ് ശബ്ദമുണ്ടാക്കി. രവി കണ്ണുയർത്തി.

"രവിക്കുഞ്ഞിനെന്നെ മനസ്സിലായോ? ഞാനാണ്, കുറുപ്പ് മാഷ്. നാട്ടീന്ന് വരുവാ. ഒരത്യാവശ്യ കാര്യം അറിയിക്കാൻണ്ടായിരുന്നു."

ഫയൽ പാതി വഴിയിൽ മടക്കിവച്ച് രവി നിവർന്നിരുന്നു. അയാളുടെ മുഖത്ത് നിറയുന്ന വികാരങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസം. "ഐ സീ, ഞാനോർക്കുന്നു. എന്തേ പ്രത്യേകിച്ച്? പണത്തിനോ മറ്റോ.... ആണെങ്കിൽ ചെക്ക് തരാം. ആവശ്യമുള്ള തുക മാഷ് എഴുതിയെടുത്തോളൂ. ഇവിടെ നൂറുകൂട്ടം പണിയുണ്ട്." നിർവ്വികാരതയോടെ അയാൾ പറഞ്ഞ് നിർത്തി. ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് അന്തരീക്ഷം നിശബ്ദതയുടെ

ബലിഷ്ഠമായ കരാങ്ങളിൽ ഞെരുങ്ങിയതു പോലെ.

ഒന്ന് ചിന്തിച്ച് കുറുപ്പ് മാഷ് പറഞ്ഞു. "നിൻെറ അമ്മയ്ക്ക് സുഖല്ല്യ. വർഷം ഒന്ന് കഴിഞ്ഞു, തളർന്ന് കിടക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. മീനാക്ഷിയെക്കൊണ്ട് ചെയ്യാവുന്നതിന് ഒരു പരിധിയില്ലേ? ഒന്നും നിന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവസാനമായി ഒന്ന് കാണണമെന്ന് പറഞ്ഞു. തരപ്പെട്ടാൽ ഒന്ന് വന്നിട്ട് പോണം. അത്രേ ഉള്ളൂ... അതു പറയാൻ... അതു പറയാൻ മാത്രായിട്ടാണ് ഞാൻ വന്നത്."

ശക്തി ചോർന്ന് വാക്കുകൾ മുറിഞ്ഞ് പോകുന്നതിന് മുൻപ് കുറുപ്പ് മാഷ് തിരിച്ച് നടന്നു. രവി നിശ്ചലനായിരുന്നു. ഭൂതകാലത്തിൻെറ ചിതറിയ ഓർമ്മകളിലേക്ക് ചാട്ടുളി കണക്കെ അയാൾ എറിയപ്പെട്ടു.

ഉള്ളി തൂമിച്ച ചോറിൻെറ മണം, തകരയും കാച്ചിലും തിന്ന് വിശപ്പടക്കിയ നാളുകൾ, ചോർന്നൊലിക്കുന്ന കൂരയിൽ ചിമ്മിനി വിളക്കിന് സമീപം താൻ കഴിക്കുന്നതും നോക്കി നിർവൃതിയടയുന്ന രണ്ട് പട്ടിണിക്കോലങ്ങൾ! അമ്മയും മീനാക്ഷിയേടത്തിയും. വൈകിട്ട് വരുമ്പോൾ അന്യരുടെ മുറ്റം തൂത്തും വിയർപ്പുതുണികൾ കഴുകിയും കോലം കെട്ട അമ്മയെയാണ് കാണുക. മുഷിഞ്ഞ കൈലേസിൽ വച്ചിരുന്ന നൂറുറുപ്പിക കയ്യിൽ തന്നുകൊണ്ട് ഒടുവിൽ അമ്മ പറഞ്ഞത് രവിയുടെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു. "നന്നായി വരും മോനേ."

"ഹൂ... എന്തൊരു ചൂടാണ് രവീ? സഹിക്കുന്നില്ല! രവി റെഡി അല്ലേ?" ആ ശബ്ദം കേട്ടാണ് രവി ഉണർന്നത്.

"ഞാനില്ല, മീര പോകൂ." അയാൾ പറഞ്ഞു.

"എന്തുപറ്റി? ഇന്നാണ് ഹെയ്ലിൻെറ ഫംഗ്ഷൻ. വരാമെന്നേറ്റതാണല്ലോ!" ആ മറുപടി രസിക്കാത്തവണ്ണം അവൾ ചോദിച്ചു.

"എനിക്ക് നാട്ടിലൊന്ന് പോകണം. കുറുപ്പ് മാഷ് വന്നിരുന്നു. അമ്മയ്ക്ക് സുഖമില്ല." രവിയുടെ ശബ്ദം പതറിയിരുന്നു.

"ഇതെന്തേ പെട്ടെന്നൊരു സോഫ്റ്റ് കോർണർ? പഴയ ബന്ധങ്ങൾ തേടി ഒരു മടക്കം ഇല്ലെന്ന് രവി എനിക്ക് വാക്ക് തന്നതാണ്. അറ്റ്ലീസ്റ്റ് എൻെറയും ഡാഡിയുടെയും സ്റ്റാറ്റസ് എങ്കിലുമ്രവി നോക്കണം." മീരയുടെ ശബ്ദത്തിന് കാഠിന്യമേറി വന്നു.

ഉയർത്താനാകാത്ത വിധം രവിയുടെ ശിരസ്സ് താഴ്ന്നിരുന്നു. അയാൾ വാതിലിനടുത്തേക്ക് നടന്നു.

"രവീ, ഇത് ഫൈനൽ ഡിസിഷൻ ആണോ?"

ആ ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയെന്നോണം അയാൾ വാതിൽ ശക്തിയായി അടച്ചു. പത്തിരുപത് വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം അയാൾ വീണ്ടും ഒന്നുമില്ലാത്തവനായിരിക്കുന്നു.

***

കട്ടിലിൽ നിശ്ചലയായി അമ്മ കിടക്കുന്നു. വേദനയുടെ ചുളിവുകൾ വീണ് ആ ശരീരം നന്നേ മെലിഞ്ഞ് വികൃതമായിട്ടുണ്ട്.

"കഴിഞ്ഞ ചിങ്ങത്തിലാണ് ഇങ്ങനായേ. എല്ലാത്തിനും ആരെങ്കിലും തൊണയ്ക്ക് വേണം. മരുന്നൊന്നും ഗുണായില്ല്യ..." മീനാക്ഷിയേടത്തിയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

മുറിയിലെങ്ങും നിശബ്ദത തളം കെട്ടി. കട്ടിലിനോട് ചേർന്നിരുന്ന് അയാൾ അമ്മയുടെ കരം മാറോട് ചേർത്തു. ഒരു കരിയില കണക്കെ അത് തളർന്നു കിടക്കുകയായിരുന്നു. വല്ലപ്പോഴും പുകയുന്ന അടുപ്പിനടുത്തെ അമ്മയും കരി വീണ് നിറം മങ്ങിയ മുഖവുമായി മീനാക്ഷിയേടത്തിയും ഇടവപ്പാതിയിൽ ചോർന്നൊലിക്കുന്ന കൂരയ്ക്ക് കീഴിൽ ഒട്ടിയ വയറുമായ് അമ്മയുടെ മടിയിൽ തല ചായ്ച്ച് കിടക്കുന്ന ആ ബാലനും രവിയുടെ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു. കിളിവാതിലിലൂടെ ഒഴുകിയെത്തുന്ന അസ്തമയ സൂര്യൻെറ കിരണങ്ങൾ ജീവിതത്തിനാകെ നിറം പകരുന്നത് അയാളറിഞ്ഞു.

പുഴമീൻ

രേഷ്മ സി
എം.ടെക് | 2018

കുട നിവർത്തിവെച്ച പോലത്തെ
വെയിലിൽ,
അതിൻെറ നിഴലിൽ,
ഇരുട്ടിലേക്കാഴുന്ന
ഉടൽക്കനപ്പുകളിൽ,
കല്ലിടുക്കുകളിൽ,
പിടച്ചും വിറച്ചും ഇളകിയും.
കയ്യിലൊതുങ്ങാതെ,
വഴങ്ങാതെ

എരിവുപുരണ്ട കൊതികളുടെ
ചൂണ്ടക്കൊളുത്തിലേക്കതിൻെറ
ഇടംവലമനക്കങ്ങളെ
കൊളുത്തിയിടാതെയിരിക്ക്

വിചാരപ്പെടലുകളുടെ
തൊഴുത്തിലേക്കതിൻെറ
അനാഥത്വത്തെ
അഴിച്ചുകെട്ടാതെയിരിക്ക്

അടിച്ചുനനച്ച
പഴഞ്ചൻ പുറംകുപ്പായങ്ങളിൽ,
ഉയിരുവറ്റുന്ന
തിളനിലങ്ങളിൽ,
കയറ്റിയിരുത്തി
അടക്കംപറച്ചിലിൻെറ
കള്ളനോട്ടമെറിയാതിരിക്ക്

ഇരയായുമായുധമായും
മുറിവായും മൂർച്ചയായും
പലനേരമാവുമ്പോൾ
പലതരമാകുന്ന
കനൽത്തോറ്റങ്ങളായും
കൺമുൻപിലുറയാതിരിക്ക്

നിങ്ങളുടെയൊക്കെ നിലാവല്ല
അതിൻെറ രാത്രി.
കോർത്തുവെച്ച കുറച്ചു കല്ലുകളുടെ
കേട്ടുപഴകിയ രഹസ്യമല്ല
അതിൻെറയാഴം

KOCHI METRO RAIL LIMITED

APARNA S MENON
CIVIL | 2018

Precisely as at twilight, when any rush is forgotten while promenading through the few feeble minutes of transience, wherein, the very act of living and being is a reward, and this rainbow adorning the sky as I stood marveling at it from the Great Marthandavarma Bridge, in that very moment, invoke my inner soul. Marthandavarma Bridge was built over the Periyar River. In the husky canvas bustling with activities of the Metro city, Kochi I could clearly see the eight meter high pillars laid back to back. Today, they are not just concrete pillars but bear the strong foundation of the new dream of Kerala "The Kochi Metro". And the "Queen of Arabian Sea" has acquired a new name 'The City of Pillars'.

Kochi Metro is a metro system serving the city of Kochi in Kerala, India. It was opened to the public within four years of starting the construction, making it the fastest completed metro project in India until the Lucknow Metro

overtook it. My maiden metro journey was a dream come true experience because the previous year our college was honored with the visit of metro man Mr. E Sreedharan himself. He is credited for changing the face of public transport in India with his leadership in building the Konkan Railway and the Delhi Metro, Pamban Bridge, Kolkata Metro and now Kochi metro. During the 1964 cyclone in Rameswaram the Pamban Bridge was partly destroyed and repairing works was entrusted with the Metro Man. Where the railways set a target of 6 months, he restored the bridge within 46 days. His experience, passion for civil engineering, and his endearing simplicity won hearts of many around him. One could simply marvel at the architectural wonder he created in such short span of time.

I reached Aluva station much before the scheduled arrival time of the train to catch a glimpse of the station. It was spectacular. The main gateway to the station was uniquely designed in a wavy jail work in blue. The interiors and exteriors of all the 12 metro stations reflect the rich cultural heritage of Kerala. The Western Ghats is the common theme for all the stations along with their individual theme characteristics. There are two platforms each led by two separate escalators. After collecting my ticket, I advanced to one of those, to catch my train. Soon, the train was approaching the platform with much poise and elegance. The turquoise colored coach resembled a proud tusker with the headlight cluster resembling a pair of tusks. The coaches are made in India by a French company with three cars each with a capacity to carry 975 passengers. The trains are also facilitated to be driver-less if need be. Some of the coaches are designed with depictions of Kerala's art and culture on its sides.

Got in and soon settled by a window to glance around and savor all the architectural delicacies to be served soon. Throughout the entire journey, I kept wondering about the efforts of every single person who worked hard behind the Kochi Metro, endowing a new outlook to Kochi. Kochi metro is the first of its kind in the history of metro construction in India in many ways. With Metro man on board the land acquisition for Kochi metro became plain sailing. People laid complete faith in him and cooperated with KMRL and once again hoped for giant leap of development for Kochi. During the inaugural ceremony of Kochi metro the crowd burst into applause every time the metro man was mentioned.

The first phase of Kochi metro from Aluva to Palarivattam is inaugurated for use. With the completion of the construction of second phase the Kochi Metro can make giant strides in the transportation sector in Kochi. The success of Kochi Metro within a short period has made the officials to think about introducing light metros to other parts of Kerala. Kochi Metro also has the specialty as the first metro having transgender community as its employees. By this venture Kerala became the first Indian state to bring the community into mainstream society. KMRL thus brought avant-garde ideas in gender equality by recruiting 23 transgender employees

for her stations. The better educated members are posted in ticket counters while the rest works in the housekeeping section. It has also recruited another 500 workers from Kudumbasree Mission to do various tasks in stations. It will also be the first metro to have a open-loop card that can be used outside the metro system. The pre-paid smart card will, in due course, facilitate travelling not just in the metro but in boats and buses as well, besides for commercial transactions. The credit points to be generated in connection with public bicycle sharing scheme to promote non-motorized transport mode will also be integrated into the card for redemption. Vertical gardens that will adorn over 200 Kochi metro pillars will need 3,000 tons of compost generated from municipal waste every year. Every sixth metro pillar will have a vertical garden. Advertisement boards will be placed on the others, earning revenue for the KMRL.

It took around 20 minutes to reach Palarivattom, and I had to step down. The journey was one of the most memorable ones I ever had. Engineers turn dreams into reality. It was the long cherished dream of Kerala that is coming true. Site visits in our curriculum help us understand how theoretical practices are applied in actual working environment. And Kochi Metro is definitely a must visit engineering wonder that make us realize that engineers build dreams, lives and hopes of a nation.

അരികെ

ദിയ അശോക്
ഇലക്ട്രോണിക്സ് | 2018

ഓർമകൾ കത്തിപ്പടരുമ്പോൾ
തേടാറുണ്ട് നിന്നെ,
നമുക്കായ് വസന്തം കൊഴിച്ച
മരക്കീഴിലിരുന്ന്...

ഓരോ ചിരിയുടെ പാതിയിലും
കണ്ണിൽ നനവായ്
അന്നേരങ്ങളിൽ നീ
ചേക്കേറുമായിരുന്നു.

നിനക്കരികിൽ എത്തുക
എന്നതാണേറ്റവും വലിയ
അനിശ്ചിതത്വം, ചിന്തകളിൽ
അസ്വാസ്ഥ്യവും.

INHERITANCE

AMARNATH K
ELECTRICAL | 2019

Mortal-kind's existence,
Given form to Mother Nature's vengeance.
Aiming for transcendence,
Armed with ignorance
Yet holding all else in utmost arrogance.
Such insolence!

Cursed shalt thou be, you uncouth barbarian!
For you know nothing, you swindling authoritarian.
In the blanket comfort of your dominion,
You blatantly ignore Her opinion.
Carving niches in hope of entering Elysium,
You baptise yourself as Sons and
Daughters of Odium.

So let us introspect on our vanity,
And count our committed atrocities
In this rare instance of sanity,
And try to overcome Nature's animosity.
Let us not pass on our mistakes to our progeny,
For the sins of the father need not be hereditary.

I dream of a world where our creations,
Are neither emulations, nor simulations
Of their creators' ambitions.
For our trials and tribulations,
Are by no means, our child's obligation
To suffer in continuation.

ജി.ഇ.സി തൃശ്ശൂരിലെ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി. ഇന്ത്യൻ ഇതിഹാസങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ട
ASURA: THE TALE OF VANQUISHED,
AJAYA: ROLL OF THE DICE,
AJAYA: RISE OF KALI
തുടങ്ങിയ കൃതികളിലൂടെ ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വായിക്കപ്പെടുന്ന എഴുത്തുകാരിൽ ഒരാളായി മാറിയ ആനന്ദ് നീലകണ്ഠൻ, ഇന്ത്യയിൽ ഏറെക്കുറേ ജീർണാവസ്ഥയിലായ കൽപിതചരിത്രം വിഭാഗത്തിലുള്ള രചനാ രീതികളിൽ പുത്തനുണർവ്വ് നൽകി. ഈയിടെ മികച്ച സാമ്പത്തിക വിജയം നേടിയ ബാഹുബലി എന്ന ചിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള THE RISE OF SIVAGAMI എന്ന ബെസ്റ്റ് സെല്ലർ നോവലിൻെറയും രചയിതാവാണ്.

ആനന്ദ് നീലകണ്ഠൻ

ഹൈന്ദവ പുരാണങ്ങൾ പ്രകാരം എല്ലാവരുടെയും മനസ്സിൽ പ്രതിനായക വേഷത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ നേടിയ രാവണനെ പോലുള്ള കഥാപാത്രത്തെ ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ വ്യത്യസ്തമായൊരു വീക്ഷണകോണിൽ അവതരിപ്പിക്കാനുണ്ടായ പ്രചോദനം എന്താണ്?

രണ്ട് കാര്യങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്, എന്നെ ചെറുപ്പം മുതലെ ആകർഷിച്ച കഥാപാത്രമാണ് രാവണൻ. എപ്പോഴും ചോദ്യം ചോദിക്കുക എന്നൊരു ദുശ്ശീലം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത്കൊണ്ട് തന്നെ, പുരാണങ്ങൾ ഒക്കെ കേൾക്കുമ്പോൾ എന്തുകൊണ്ട് രാവണൻ വില്ലനായി എന്നൊരു അന്വേഷണം തുടങ്ങിയിരുന്നു. ട്രഡീഷണൽ ആയിട്ട് പഠിച്ചു വരുന്ന ആളുകൾ പറയും നീ തന്നെ കണ്ടു പിടിച്ചോ എന്ന്. ആരും എന്നിൽ ഒന്നും അടിച്ചേൽപ്പിച്ചിട്ടില്ല. എൻെറ അന്വേഷണങ്ങളിൽ നിന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്...രാമായണം ഒന്നല്ല, ഒരു മൂവായിരം എണ്ണമുണ്ട്. അതിൽ മുന്നൂറെണ്ണം ലിഖിതവും ബാക്കി എല്ലാം വായ്മൊഴിയുമാണ്. അതിൽ പലതിലും രാവണൻ നായകനാണ്. ഇതേ പ്രത്യേകത മഹാഭാരതത്തിനും ഉണ്ട്. വ്യാസൻ അഞ്ച് മഹാഭാരതം എഴുതി. അതിൽ രണ്ടെണ്ണം കൗരവന്മാർക്ക് അനുകൂലവും രണ്ടെണ്ണം പാണ്ഡവന്മാർക്ക് അനുകൂലവും ഒരെണ്ണം ന്യൂട്രൽ ആയിട്ടും ഇതുപോലെ കൗണ്ടർ ടെല്ലിംഗ്സ് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എല്ലാ കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ തന്നെ രാവണപുത്രി എന്ന് പറഞ്ഞ് വയലാറിൻെറ ഫെയ്മസായിട്ടുള്ള കവിതയുണ്ട്, തമിഴിൽ ഇലങ്കൈചിരൺ എന്ന നാടകം എൺപതുകളിൽ കളിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ വയോം രക്ഷാമയാം എന്ന് പറഞ്ഞ് ഹിന്ദിയിലുമുണ്ട്. ഇത് എഴുതുന്ന ആദ്യത്തെ ആളല്ല ഞാൻ. പക്ഷെ ഇത്രയും വിപുലമായ രീതിയിൽ നോവൽ ആയി എഴുതിയത് ഞാൻ ആയിരിക്കാം. ഇവിടെ രാമൻ നല്ലതൊ രാവണൻ ചീത്തയൊ എന്നില്ല. ഒരു വീരഗാഥയാകുമ്പോൾ രണ്ട് പക്ഷത്തു നിന്നും എഴുതാം. പിന്നീടുള്ള ഭക്തി പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ ഭാഗമായിട്ടാണ് രാമൻ ഭഗവാനും രാവണൻ അസുരനും ആയി തീർന്നത്. ജൈന രാമായണത്തിൽ രാവണൻെറ പുത്രിയാണ് സീത. കേരളത്തിൽ കേട്ടുവരുന്നത് എഴുത്തച്ഛൻ എഴുതിയ കിളിപ്പാട്ട് രാമയണമാണ്. അതും ഒരു ഭക്തി പ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ ഭാഗമായിട്ടാണ് ഉണ്ടായത്. വ്യത്യസ്തമായ രാമായണങ്ങളിൽ നിന്നും നമുക്ക് വേണ്ടത് തിരഞ്ഞെടുത്ത് എഴുതിയതാണ് അസുര എന്ന കൃതി.

പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് പുസ്തകത്തിനോടും വായനയോടും താൽപ്പര്യം കുറഞ്ഞ് വരുന്നു എന്ന് പറയുമ്പോൾ? സോഷ്യൽ മീഡിയയിലൂടെയുള്ള വായന വർദ്ധിച്ചു എന്ന് തോന്നുന്നുണ്ടോ ?

അത് പലരും ഔപചാരികമായി ചോദിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. പക്ഷേ പുസ്തകങ്ങളുടെ വിൽപ്പന അഞ്ചോ എട്ടോ ഇരട്ടി ആയിട്ടുണ്ട്. വായന മരിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ എന്ത് വായിക്കുന്നു എന്നതിൽ വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുണ്ട്. അത് ഒരോ കാലഘട്ടത്തിൻേറയും ടേസ്റ്റാണല്ലൊ..... അതുപോലെ തന്നെ സോഷ്യൽ മീഡിയയെ നമുക്ക് തടയാൻ കഴിയില്ല. ശാസ്ത്രത്തെ തടുക്കൽ വെറും വിഡ്ഢിത്തമാണ്. കഥ പറയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്, അത് ഏത് രീതിയിൽ വേണം എന്നതിൽ മാത്രമാണ് വ്യത്യാസം വന്നിരിക്കുന്നത്. ഒരു രീതിയും മറ്റൊന്നിനെക്കാൾ മികച്ചതാകുന്നില്ല. ഏറ്റവും സൗകര്യമുള്ള രീതിയാണ് ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് എഴുതുമ്പോൾ ആൾക്കാർ വായിക്കുന്ന രീതിയിൽ എഴുതണം.

ആധുനിക ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികൾ എന്തൊക്കെയാണ് ?

സാഹിത്യം വെല്ലുവിളികൾ നേരിടുന്നതായിട്ട് എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടില്ല. പക്ഷേ സാങ്കേതികതയിൽ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുന്നത് അനുസരിച്ച് എഴുതുന്ന രീതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ് എന്ന്

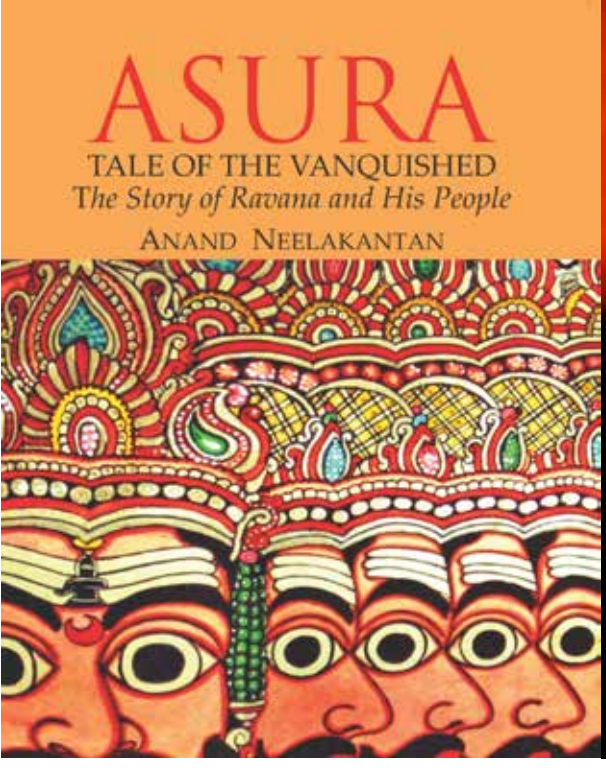

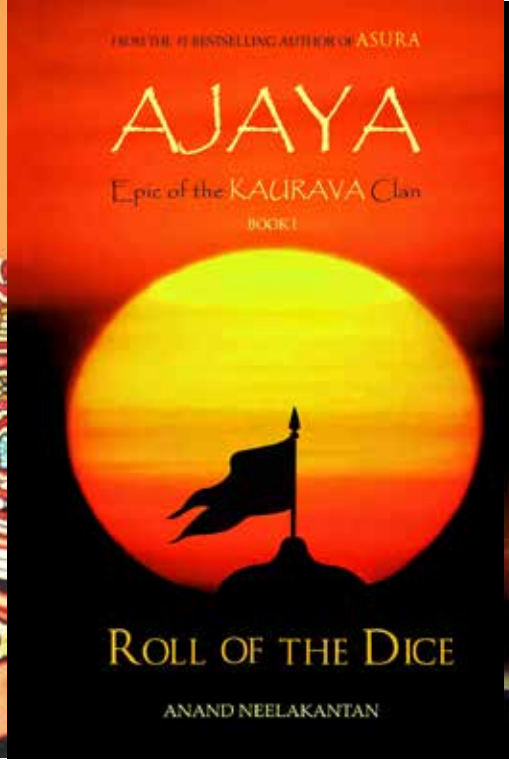

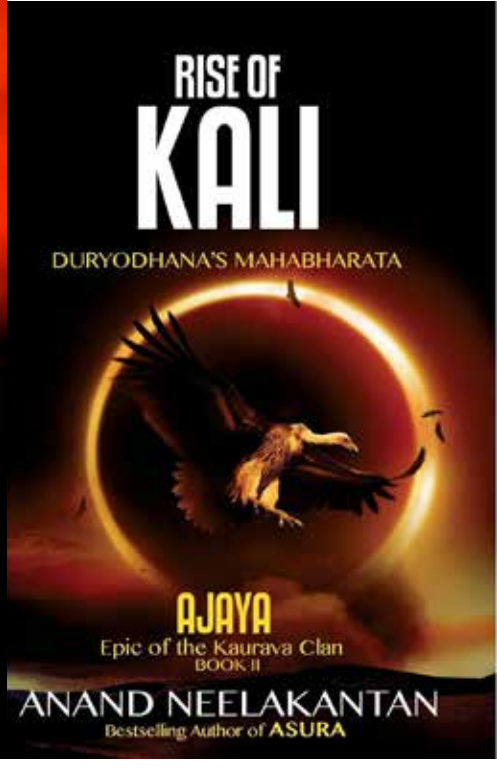

തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്ക് അഞ്ച് മിനുട്ടിൽ കൂടുതൽ നേരം ഒരു കാര്യത്തിലും ശ്രദ്ധ നിൽക്കില്ല. വായനയും അങ്ങനെയായി. അപ്പോൾ നമ്മുടെ എഴുത്ത് അതിനനുസരിച്ച് ആയിരിക്കണം. പണ്ട് എഴു ദിവസം കഥകളി കാണുന്നവരായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ അത് ജനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കില്ല. പുസ്തകം എഴുതുമ്പോളും അതുപോലെ തന്നെ ആയിരിക്കണം. ഇതാണ് എനിക്ക് തോന്നിയ ചാലഞ്ച്. അത് തന്നെയാണ് ഞാൻ അവസരമായി കാണുന്നതും.

രാവണൻെറ കഥ പറയുന്നത് ഭദ്രൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെയാണ്. ഈ തേഡ് പേഴ്സൺ നരേറ്റീവിനു പിന്നിലുള്ള രചനാതന്ത്രം ഒന്ന് പറയാമോ?

അല്ലെങ്കിൽ അത് കേവലം രാവണൻെറ പുകഴ്ത്തുപാട്ട് മാത്രമാകും. എൻെറ ഉദ്ദേശം രാവണനെ ഹീറോ ആക്കലല്ല! മറ്റൊരു രീതിയിൽ രാമായണത്തെ വീക്ഷിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. തൊണ്ണൂറ്റൊൻപതു ശതമാനം എഴുത്തുകാരും രാമൻെറ കഥ പറയും. പക്ഷെ യഥാർത്ഥത്തിൽ രാമൻ ഭരിച്ചാലും രാവണൻ ഭരിച്ചാലും കോരനു കഞ്ഞി കുമ്പിളിൽ തന്നെയാണ്. അപ്പോൾ ആ നോവലിനു ബാലൻസ് വരാൻ തേഡ് പേഴ്സൺ നരേറ്റീവ് ആവശ്യമാണ്. ഭദ്രൻ എന്ന് പറയുന്ന കഥാപാത്രമാണ് ആ നോവലിനെ 'റൗണ്ടോഫ്' ചെയ്തത്. അല്ലെങ്കിൽ ഇതും മറ്റേതൊരു നോവലിനെപ്പൊലെയും തന്നെ ആയിപ്പോകുമായിരുന്നു. അതാണ് ഇതിൻെറ പ്രത്യേകത. രണ്ട് രാജാക്കന്മാരുടെ ജീവിതങ്ങൾ കാണുന്നത് അടിത്തട്ടിൽ നിന്നാണ്.

കൽപ്പിത ചരിത്രം രീതിയിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുമ്പോൾ നേരിടേണ്ടി വരുന്ന പ്രധാന വെല്ലുവിളികൾ എന്താണ്? 'റൈസ് ഓഫ് ശിവഗാമി'യുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പറയാമോ ?

'റൈസ് ഓഫ് ശിവഗാമി'യിലെ വെല്ലുവിളികൾ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. അധികം എഴുത്തുകാരൊന്നും ഏറ്റെടുക്കില്ല അത്. ശിവഗാമിയും കട്ടപ്പയും എല്ലാം എസ്റ്റാബ്ലിഷ്ഡായ കഥാപാത്രങ്ങളാണ്. എന്നോട് പറഞ്ഞിരുന്നത് ആഴമുള്ള പുസ്തകമായിരിക്കണം എന്നാണ്. ഫിലോസഫി മാത്രം ആകാനും പാടില്ല. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം പരിമിതമായ സമയമായിരുനൂ. 'അസുര' എഴുതാൻ എനിക്ക് ആറു കൊല്ലം വേണ്ടിവന്നു. 'റൈസ് ഓഫ് ശിവഗാമി' എഴുതിയത് നൂറ് ദിവസത്തിലാണ്.

ഇതിഹാസങ്ങൾ എല്ലാകാലത്തും മനുഷ്യന്റെ ജ്ഞാനതൃഷ്ണയെ പൂർത്തീകരിക്കുമെന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ടോ? പ്രത്യേകിച്ച് ഇപ്പോഴത്തെ ഇന്ത്യൻ പശ്ചാത്തലം കൂടി ആലോചിക്കുമ്പോൾ ?

ഇതിഹാസങ്ങൾ കാലത്തിനനുസരിച്ച് മാറിവരും. വീണ്ടും വീണ്ടും ഇൻറർപ്രറ്റേഷൻ ഉണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ കാലകാലങ്ങളായി അവ നിലനിൽക്കുന്നത്. തുളസിദാസിന്റെ രാമായണം മുഗൾ കാലഘട്ടത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാണ് പക്ഷെ അതിന്റെ സ്വാധീനം ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. മുഗൾ രാജക്കന്മാർ ഭരിച്ചിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ മാത്രമെ രാവണനെ കത്തിക്കുന്ന ആചാരം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതുപോലെതന്നെ എഴുത്തച്ഛന്റെ രാമായണം അബ്രാഹ്മണർക്ക് കേൾക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല എന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണ് എല്ലാവരിലും എത്തിയത്. അങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമായിരുന്നു. എം.ടി.യുടെ 'രണ്ടാമൂഴ'ത്തിൽ പ്രതാപം ക്ഷയിച്ച തറവാട്ടിലെ കാരണവരായാണ്

> "ഭദ്രനെ ഞാൻ എപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്. റോഡിലും ഫ്ലൈ ഓവറിന്റെ അകത്തും എല്ലാം. ഭദ്രന് മരണമില്ല. ഉടുതുണിക്ക് മറുതുണിയില്ലാത്തവനും ഭക്ഷണമില്ലാത്തവനും ഒക്കെ ഭദ്രന്മാർ തന്നെയാണ്"

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭീമനെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അന്നത്തെ കാലഘട്ടം അത് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

സാറിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മറ്റു നാടുകളിലെ ഇതിഹാസങ്ങളും ഇന്ത്യൻ ഇതിഹാസങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ് ?

ജീവനുള്ള ഇതിഹാസങ്ങളാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഉള്ളത്. ഗ്രീക്ക്, ഈജിപ്ഷ്യൻ ഇതിഹാസങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിയാവുന്നത് അതിനെക്കുറിച്ച് പഠിച്ചവർക്ക് മാത്രമാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഇതിഹാസങ്ങൾ ജൈനന്മാരുടെതും ബുദ്ധന്മാരുടെതുമാണ്. പക്ഷെ അതെല്ലാം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുപോയി. ഇന്ത്യയിൽ ഏതൊരു വ്യക്തിയോട് ചോദിച്ചാലും, ഹിന്ദു, മുസ്ലീം, ക്രിസ്ത്യൻ ആരായാലും, അവർക്ക് പറയാൻ കഴിയും രാവണനെ വധിച്ചത് രാമനാണെന്ന്. അത് തന്നെയാണ് ഇന്ത്യൻ ഇതിഹാസങ്ങളുടെ പ്രത്യേകത. ഇന്ത്യൻ പുരാണങ്ങൾ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സാറ ജോസഫിന്റെ 'ഊരുകാവൽ', എസ് എൽ വൈരപ്പയുടെ 'പർവ്വ്', പ്രതിഭാ രായുടെ 'യജ്ഞസേനി', ഇവയെല്ലാം മഹാഭാരതത്തിലേക്കും രാമായണത്തിലേക്കും ഉള്ള

കഥാപാത്ര രൂപീകരണത്തിൽ താങ്കളുടെ ചുറ്റുമുള്ളവരുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ കടന്നുവരാറുണ്ടോ?

തീർച്ചയായും വരുമല്ലോ! എഴുത്തുകാരൻ എഴുതുന്നത് എപ്പോഴും അയാളുടെ ചുറ്റുമുള്ള ആളുകളെ നോക്കിയിട്ടുതന്നെയാണ്. അത് മാസ്ക് ചെയ്യാറുണ്ടെന്ന് മാത്രം. അങ്ങിനെ മാസ്ക് ചെയ്ത് വ്യക്തി ആരാണെന്ന് അറിയാത്ത രീതിയിൽ എഴുതുന്നതിലാണ് എഴുത്തുകാരൻറെ കഴിവ്.

നമുക്ക് ചുറ്റും എന്നതിന് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. പണ്ട് നമുക്ക് ചുറ്റും എന്നാൽ നമ്മളും നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള ഒരു നാൽപത് പേരും മാത്രമേ വരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നിപ്പോൾ ടിവി-യുണ്ട് ഇൻറർനെറ്റുണ്ട്, ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ കഥാപാത്രങ്ങളെ കിട്ടും. ഒരർത്ഥത്തിൽ 'ചുറ്റുമുള്ളത്' എന്നത് വികസിക്കുകയും മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ വികസിതമായ ചുറ്റും എന്ന കാഴ്ച്ചപ്പാടാണ് എഴുത്തുകാരൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന 'നമുക്ക് ചുറ്റും' എന്നത്. നമ്മൾ ഇൻററാക്ട് ചെയ്യുന്ന എന്തുസംഗതിയും നമുക്ക് ചുറ്റിലുമാണ്.

എഞ്ചിനീയറിങ് കഴിഞ്ഞ് വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സഹൃദയത്വം നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നൊരാരോപണം നിലവിലുണ്ട്. ഈ കാര്യങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണ് നമുക്ക് മെച്ചപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുക?

ഞാൻ എഞ്ചിനീയറിങ് ഇഷ്ടമുണ്ടായിട്ട് വന്നതൊന്നുമല്ല. വീട്ടുകാർ നിർബന്ധിച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രം. ഇഷ്ടം പോലെ സപ്ലിയടിച്ച് എങ്ങിനെയൊക്കെയോ പാസായി വന്നയാളാണ് ഞാൻ. എൻെറ കൂടെ പഠിച്ചവരിൽ ചിലരൊക്കെ അവിടെ പ്രൊഫസർമാരായി ഇപ്പോഴുണ്ട്. ജോസഫ് കെ ഡിയും ബിനിതയും മറ്റും. ബിനിത എൻെറ ക്ലോസ് ഫ്രണ്ട് ആയിരുന്നു. ഞങ്ങളൊക്കെ അവിടെ പഠിക്കുമ്പോൾ സ്പ്ലാഷ് തുടങ്ങി കുറേ പ്രോഗ്രാമുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രൈസ് ഒക്കെ കിട്ടും, പക്ഷെ ആരും മൈൻഡ് ചെയ്യില്ല.

ഞാൻ പല കാമ്പസുകളിലും ക്ലാസ് എടുക്കാൻ പോകാറുണ്ട്. ഐഐടികളിലും ബിറ്റ്സിലും മറ്റും. അവിടെയൊക്കെ ആർട്സ് കരിക്കുലത്തിൻെറ ഭാഗമാണ്. അത് ഫോട്ടോഗ്രഫിയാകാം എഴുത്താകാം വരയാകാം ഫിലിമോഗ്രഫിയാകാം, എന്തുമാകാം! എന്തെങ്കിലും ഒന്ന് വേണം. അല്ലെങ്കിൽ ആളുകൾ മനുഷ്യത്വം നഷ്ടപ്പെട്ട് വെറും യന്ത്രങ്ങളായി മാറും. ബുക് ക്ലബ്സ്സ് ഒക്കെ നല്ല സ്ട്രോങ്ങാണ് ഇന്ത്യയിലെ പ്രീമിയം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളിൽ, തൃശൂരിൽ ഞാനൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് അങ്ങനെ ഒരു കൾച്ചർ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നിപ്പോൾ എങ്ങിനെയാണെന്ന് അറിയില്ല. ഒരു കലാസംസ്കാരം നിർമ്മിച്ചെടുത്തേ പറ്റൂ. അതിന് ഒരു മാർക്കിങ്ങ് രീതി കൊണ്ടുവരാതെയൊന്നും കുട്ടികൾ അതിലേക്ക് ഇറങ്ങുകയോ രക്ഷിതാക്കൾ അതിന് അനുമതി നൽകുകയോ ചെയ്യുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഒരു ഹോബി ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അതിൽ എക്സൽ ചെയ്യാൻ കഴിയുകയും വേണം. അല്ലെങ്കിൽ ജോലിയൊക്കെ കിട്ടി കുറച്ച് കഴിയുമ്പോൾ വട്ടായിപ്പോകും. ഞാൻ പഠനത്തിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നത് ഇതിനൊക്കെയായിരുന്നു.

ജി ഇ സി യിലെ ആ നാല് വർഷങ്ങൾ താങ്കളിലെ എഴുത്തുകാരനെ എങ്ങിനെയെല്ലാം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്?

(ചോദ്യം മുഴുമിപ്പിക്കുന്നതിന് മുൻപ്) അല്ല! നാലല്ല ആറ്.

എനിക്ക് പത്ത് സപ്ലി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് അഞ്ച് കൊല്ലം നന്നായി പഠിച്ചിട്ടാണ് അവിടുന്ന് പോയത്. നാല് വർഷംകൊണ്ട് ഇറങ്ങുക എന്നുള്ളതൊക്കെ ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നു. എഴുത്തിനെ ആ വർഷങ്ങൾ കാര്യമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടില്ല. കാർട്ടൂണുകൾ നന്നായി വരയ്ക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, കാര്യമായിട്ട് എഴുതിയിരുന്നില്ല.

രചിച്ച നോവലുകളിൽ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട കഥാപാത്രം ഏതാണ്?

ഭദ്രൻ. കാരണം, ഒന്ന് ഞാൻ നിർമിച്ച കഥാപാത്രമാണ്. ബാക്കിയൊക്കെ നിലവിൽ ഉള്ളവയാണ്. രണ്ട്, ഭദ്രനെ ഞാൻ എപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്. റോഡിലും ഫ്ലൈ ഓവറിൻെറ അകത്തും എല്ലാം. ഭദ്രന് മരണമില്ല. ഉടുതുണിക്ക് മറുതുണിയില്ലാത്തവനും ഭക്ഷണമില്ലാത്തവനും ഒക്കെ ഭദ്രന്മാർ തന്നെയാണ്. ഇവരെയൊക്കെ പറഞ്ഞുപറ്റിച്ചിട്ടാണല്ലോ പലരും മന്ത്രിമാരും മറ്റുമൊക്കെ ആകുന്നത്. അത് നൽകാം, ഇത് നൽകാം, പട്ടിണി മാറ്റിത്തരാം, നല്ല ദിനങ്ങൾ നൽകാം എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് എല്ലാവരും അധികാരത്തിൽ കയറുന്നത്. പക്ഷെ, ഇപ്പോഴും ഏകദേശം അൻപത്തിയെട്ട് ശതമാനം പേരും ഇവിടെ ഭദ്രന്മാരാണ്. അഥവാ ദരിദ്രരാണ്. അവൻെറ കഞ്ഞി കുമ്പിളിൽ തന്നെ. ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഭദ്രന്മാർ തന്നെയാണ്. രാമനെയും രാവണനെയും വല്ലപ്പോഴുമേ കാണാൻ കഴിയൂ.

താങ്കൾ ഒരു എഞ്ചിനീയർ ആയിട്ട് ജോലിചെയ്യുകയാണല്ലോ.

ഞാൻ എഞ്ചിനീയർ ആയിട്ട് ജോലി ചെയ്തിട്ടില്ല. അത് പത്രക്കാരും മറ്റും വെറുതേ പറയുന്നതാണ്. ഇന്ത്യൻ ഓയിൽ കോർപറേഷനിൽ ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതും പക്ഷെ എഞ്ചിനീയർ ആയിട്ടല്ല, ചീഫ് മാനേജർ ആയിട്ടാണ്. ഇന്ത്യൻ ഓയിൽ കോർപറേഷൻ ഒരു മാർകറ്റിംഗ് കമ്പനിയാണ്. പെട്രോൾ വില്ക്കലാണല്ലോ അവരുടെ പണി. അവരുടെ എഞ്ചിനീയറിങ് ഡിപ്പാർട്മെൻറ് വളരെ ചെറുതാണ്. പ്രസംഗം എഴുതലാണ് ഇപ്പോൾ പണി.

എഴുത്തുകാരൻ പ്രകൃതിയെ അറിയുന്നവനാകണമെന്ന് തോന്നുന്നുണ്ടോ?

എഴുത്തുകാരൻ പ്രകൃതത്തെ അറിയുന്നവനാകണം. പ്രകൃതി അതിൻെറ ഒരു ഭാഗമാണ്. നേച്ചറോളജിസ്റ്റല്ലല്ലോ അയാൾ. പ്രകൃതി ഒരു സെറ്റിങ്ങാണ്. പ്രകൃതിക്ക് മനുഷ്യൻെറ ഒരു മുഖം അല്ലെങ്കിൽ സ്വഭാവം കൊടുക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ എഴുത്തിൽ അതിന് പ്രാധാന്യം വരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ പ്രകൃതി ജീവനില്ലാത്ത ഒരു വസ്തുവായി മാറും. ആ ഒരു വെളിപാട് ഉണ്ടാകണം.

ടെലിവിഷൻ പരമ്പരകൾക്ക് വേണ്ടി എഴുതുന്നതാണോ നോവലെഴുതുന്നതാണോ കൂടുതൽ താൽപര്യം?

ടെലിവിഷൻ പരമ്പരകൾക്കുവേണ്ടി എഴുതിയാൽ കൂടുതൽ പണം കിട്ടും. ഞാൻ പണമുണ്ടാക്കിയത് മുഴുവൻ ടെലിവിഷൻ പരമ്പരകൾക്ക് വേണ്ടി എഴുതിയിട്ടാണ്. അതുകൊണ്ട് ടെലിവിഷനെ ഞാൻ ഒരിക്കലും കുറ്റം പറയില്ല. പക്ഷെ, ടെലിവിഷനിൽ എഴുതിയാൽ ആരും അറിയില്ല. പേര് കിട്ടിയത് മുഴുവൻ നോവലിൽ നിന്നാണ്. എന്നിരുന്നാലും ചെറുകഥയെഴുതുമ്പോഴാണ് കൂടുതൽ സംതൃപ്തി ലഭിക്കുക. അതിൽ നിന്ന് പേരും കിട്ടില്ല, പണവും കിട്ടില്ല. ഞാനിത് മൂന്നും ചെയ്യാറുണ്ട്. പേരിന് വേണ്ടി നോവലെഴുതും പണത്തിന് വേണ്ടി സീരിയലിൽ എഴുതും സംതൃപ്തിക്ക് വേണ്ടി ചെറുകഥയെഴുതും.

അടുത്ത കാലത്ത് ഒട്ടേറെ എഴുത്തുകാർ അവർക്ക് ലഭിച്ച പുരസ്കാരങ്ങൾ തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഒരു പ്രവണത ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി എന്താണ് അഭിപ്രായം?

അതിനെ ഒരു ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കൽ തന്ത്രം എന്നതിനപ്പുറം എനിക്കൊന്നും തോന്നിയിട്ടില്ല. ഞങ്ങളൊക്കെ ഇവിടെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നുകാണിക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമം. ആദ്യത്തെ ഒന്നുരണ്ടുപേർ ആത്മാർഥമായി ചെയ്തതാണ്. ബാക്കിയുള്ളവർ എല്ലാവരും എറിയുമ്പോൾ ഞാനുമെറിയാം എന്ന് കരുതി. കള്ളനെ ഇടിക്കുമ്പോൾ വഴിയേ പോകുന്നവർ കാര്യമെന്താണെന്നറിയാതെ ഇടിക്കുന്നതുപോലെ. അതിനുമപ്പുറം ഒന്നുമില്ല അതിൽ. ഇന്ത്യ എന്നും അസഹിഷ്ണുതയുള്ള ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു. ശശി തരൂർ പറയുന്നുണ്ട്, "ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് നമ്മൾ എന്തുപറയുന്നുവോ അതും അതിൻെറ ഒപ്പോസിറ്റും ശരിയായിരിക്കും". ലോകത്ത് ഏറ്റവും കൂടുതൽ അസഹിഷ്ണുതയുള്ള രാജ്യവും സഹിഷ്ണുതയുള്ള രാജ്യവും ഇന്ത്യയാണ്. രാഷ്ട്രപിതാവിനെ കൊന്ന രാജ്യമാണിത്. എന്ത് അസഹിഷ്ണുതയാണ് പെട്ടെന്ന് മൂന്ന് വർഷം മുൻപ് വന്നത്? പണ്ടേ ഇവിടെ അസഹിഷ്ണുതയുണ്ട്. ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആളുകൾ മതത്തിൻെറ പേരിൽ വെട്ടിമരിച്ച രാജ്യമാണിത് വിഭജനത്തിൻെറ സമയത്ത്. അസഹിഷ്ണുതയ്ക്ക് ഒരു പൊളിറ്റിക്കൽ രൂപം കൈവന്നു എന്നുമാത്രം. പാർട്ടിയുടെ പേരിൽ പരസ്പരം കൊല്ലുന്നതും അസഹിഷ്ണുതയുടെ ഭാഗമാണ്. ഒരു രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടിയുടെയും പക്ഷം പിടിച്ച് പറയുകയല്ല. നൂറുപേരുള്ള കാമ്പസിൽ എത്ര തവണ അടിയുണ്ടാകാറുണ്ട്? അവിടെ ഇപ്പോഴും നടക്കാറില്ലേ!

കോളേജ് പഠനകാലത്ത് കാർട്ടൂൺ ഒക്കെ വരയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നല്ലോ. ഒരു എഴുത്തുകാരൻ ഉള്ളിലുണ്ടെന്ന് എപ്പോഴാണ് തിരിച്ചറിഞ്ഞത്?

> "പ്രകൃതിക്ക് മനുഷ്യൻെറ ഒരു മുഖം അല്ലെങ്കിൽ സ്വഭാവം കൊടുക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ എഴുത്തിൽ അതിന് പ്രാധാന്യം വരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെയല്ലെങ്കിൽ പ്രകൃതി ജീവനില്ലാത്ത ഒരു വസ്തുവായി മാറും"

പണ്ടും ഞാൻ എഴുതുമായിരുന്നു. ഒന്നും പബ്ലിഷ് ആയിരുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവർ അറിഞ്ഞത് വൈകിയാണെന്ന് മാത്രം. കോളേജിൽ ഒരു എഴുത്തുകാരൻ ആണെന്നറിഞ്ഞാൽ ഉള്ള വില പോകും. നമ്മൾ ഒരു ബുദ്ധിജീവി തലത്തിലേക്ക് പോകും. ആളുകൾ വാരി കൊന്ന് കൊലവിളിക്കും. മാത്രവുമല്ല, എഴുത്തുകാരൻ എന്നത് തെളിയിക്കാൻ നല്ല ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. ഇതുപോലെ ഒരു സക്സസ് വന്നാൽ കുഴപ്പമില്ല. തുടക്കത്തിൽ പാടുന്ന ഒരാൾക്ക് ഒരിടത്തിരുന്ന് പാടിയാൽ മതി. യേശുദാസ് ആകണമെന്നൊന്നുമില്ല. ആളുകൾ പറയും "ഓഹ്! നല്ല പാട്ടുകാരനാണ്". എഴുതാൻ കഴിവുണ്ട് എന്നത് എങ്ങനെ തെളിയിക്കും? എഴുതിക്കാണിച്ചാൽ എന്ത് കഥയാണ് ഇതെന്ന് ചോദിക്കും. അത്രയേ ആളുകൾ വിലയിരുത്തുകയുള്ളൂ. എഴുത്ത് നല്ലതാണെങ്കിൽപ്പോലും അത് മനസ്സിലാക്കാൻ ആളുകൾക്ക് ഒരു കോൺറെക്സ്റ്റ് വേണം. അതുകൊണ്ട് കാര്യം പുറത്ത് പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. നിങ്ങളൊക്കെ എഴുത്തുകാരാണെങ്കിൽ അധികം പുറത്ത് പറയാതിരിക്കുകയാണ് നല്ലത്, എഴുതിത്തെളിയുന്നത് വരെ.

ജി ഇ സിയിൽ ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട കാര്യം എന്താണ്?

പഠിത്തമൊഴികെ ബാക്കിയെല്ലാം ഇഷ്ടമായിരുന്നു. കാൻറീൻ, ഗാലറി, കൂട്ടുകാർ പിന്നെ കാമ്പസ് മുഴുവൻ. പ്രൊഫസർമാരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. അവർക്കെന്നെയും. എഞ്ചിനീയറിങ് കോളേജിലെ എഞ്ചിനീയറിങ് ഒഴികെ ബാക്കിയെല്ലാം എന്നുതന്നെ പറയാം.

ഭാവിയിലെ എഞ്ചിനീയർമാർക്ക് നൽകുവാനുള്ള ഉപദേശം എന്താണ്?

എഞ്ചിനീയറിങ് ഒരു പാഷൻ ആണെങ്കിൽ മാത്രം തുടർന്ന് പോവുക. അല്ലെങ്കിൽ എത്രയും പെട്ടെന്ന് അതിൽനിന്ന് ഊരിപ്പോവുക. എന്തെങ്കിലും സാങ്കേതികമായ സംഭാവന മുനുഷ്യരാശിക്കും മറ്റും കൊടുക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം അതിൽ നിൽക്കുക. ലോകം വളരെ വലുതാണ്. എഞ്ചിനീയറിങ് ഒരു മോശം കാര്യമല്ല. അതിന് അതിൻേറതായ ബുദ്ധി വേണം. എന്നെപ്പോലൊരാൾക്ക് ചെയ്യാൻ പറ്റിയ പണിയല്ല. അത് സ്വയം തിരിച്ചറിയുക എന്നിടത്താണ് നമ്മുടെ കഴിവ്. എഞ്ചിനീയറിങ്ങിൽ സംതൃപ്തി വളരെക്കുറച്ച്പേർക്ക് മാത്രമേ കിട്ടുകയുള്ളൂ. ആദ്യത്തെ കുറച്ച് നാൾ നല്ല രസമൊക്കെയായിരിക്കും. പിന്നെ, ഈ മാർക്കിൽ ഒന്നും വലിയ കാര്യമൊന്നുമില്ല. ഞാനിപ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ എൻെറ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവരിൽ നന്നായിട്ട് മാർക്ക് വാങ്ങിയവരേക്കാൾ കൂടുതൽ ജീവിതത്തിൽ രക്ഷപ്പെട്ട് പോയിട്ടുള്ളത്. മറ്റുള്ളവർ മോശമായി എന്നല്ല. ഉഴപ്പി നടന്നവർക്ക് ഉഴപ്പിൻെറ സ്സന്തോഷവും കിട്ടി, ജീവിതത്തിൻെറ സന്തോഷവും കിട്ടി. എല്ലാവരോടും ഉഴപ്പാൻ പറയുകയല്ല. അതിൻെറ പേരിൽ നിങ്ങളുടെ രക്ഷിതാക്കൾ എന്നെ തല്ലാൻ വരരുത്! മാർക്കും റാങ്കും നോക്കാതെ നമ്മുടെ ഇഷ്ടമെന്തോ അത് തിരഞ്ഞെടുക്കുക. അത്രേ ഉള്ളൂ.

ചരിത്രം
മാനിപ്പുലേററ് ചെയ്യപ്പെടുമ്പോൾ

അച്യുതൻ ഹരികുമാർ
സിവിൽ 2019

സെപ്റ്റംബർ 27, ലോക ടൂറിസം ദിനത്തിൽ ഉത്തർപ്രദേശ് ഗവണ്മെൻറ് സംസ്ഥാനത്തെ 32 ടൂറിസ്റ്റ് കേന്ദ്രങ്ങളെ ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരൊ ബ്രോഷർ പുറത്തിറക്കി. ഏറെ വിവാദങ്ങൾ ഉയർത്തിയ ആ ബ്രോഷർ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടത് അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന ഒന്നിൻെറയും പേരിൽ ആയിരുന്നില്ല, മറിച്ച് അതിൽ ഉൾപ്പെടാതെ പോയ മറ്റൊന്നിൻെറ പേരിലായിരുന്നു. ടൂറിസം കേന്ദ്രങ്ങളുടെ ആ പട്ടികയിൽ ലോകാത്ഭുതങ്ങളിൽ ഒന്നായ താജ്മഹൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. യാദൃശ്ചികമായ ഈ മറവി ആണ് തർക്കങ്ങൾക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത്. വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കൊടുവിൽ രാജ്യത്തിന് അഭിമാനമായ ആ ചരിത്ര സ്മാരകം കോടതി കയറുകയും ചെയ്തു.

ഇതാദ്യമായല്ല താജ്മഹലിനു നേരെ ആരോപണങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതും കോടതി ഇടപെടുന്നതും. താജ്മഹലിനോടൊപ്പം മറ്റു പല സ്മാരകങ്ങൾക്കെതിരെയും ഇത്തരം വിവാദ പരാമർശങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. ബാബറി മസ്ജിദ്, ചാർമിനാർ തുടങ്ങി വിവാദങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ട സ്മാരകങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു മുഗൾ ഇസ്ലാം പശ്ചാത്തലം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നത് യാദൃശ്ചികമല്ല. അഹൈന്ദവമായ എല്ലാത്തിനും നേരെയുമുള്ള ഒരു വെറുപ്പ് ആണ് ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നത്. ഈ വെറുപ്പിൽ നിന്നുമാണ് ഇസ്ലാം-മുഗൾ ചരിത്രസ്മാരകങ്ങളിൽ എല്ലാം ഒരു ഹൈന്ദവ പാരമ്പര്യം കണ്ടെത്തുവാനും അത് സ്ഥാപിച്ചെറ്റുക്കുവാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇത്തരം ശക്തികൾ രാജ്യത്ത് ശക്തമാകുന്നതിൻെറ തെളിവുകളാണ് ആവർത്തിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഈ വിവാദങ്ങൾ.

തീവ്ര വലതുപക്ഷ ഹിന്ദു സംഘങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇന്ത്യ ഒരു ഹൈന്ദവ രാജ്യമാണ്. അപ്പോൾ അതിൻെറ ചരിത്രവും ഹൈന്ദവം ആകേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിനായാണ് ഇസ്ലാമുമായും മുഗൾ കാലഘട്ടവുമായും ബന്ധപ്പെട്ടതൊന്നും ഭാരതീയ സംസ്കാരമല്ല എന്ന് അവർ ആവർത്തിച്ച് പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഇവിടെ പരസ്പര വിരുദ്ധവും ഭിന്നവുമായ അനേകം സംസ്കാരങ്ങൾ ഇഴകിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് ചരിത്ര സത്യം. അവയുടെ അവിശ്വസനീയമായ ഒത്തുചേരലാണ് ആധുനിക ഇന്ത്യ. അന്ധമായ മതവിശ്വാസത്തോടെ ചരിത്രത്തെ സമീപിക്കുന്നവർക്ക് ഈ ബഹുസ്വരതയെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയില്ല. രാമരാജ്യം എന്ന മഹത്തായ ലക്ഷ്യത്തിന് ഈ പലമ ഒരു തടസ്സമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അഹൈന്ദവമായ എല്ലാത്തിനേയും ഇകഴ്ത്തി ഒരു പുതുചരിത്രമെഴുതാൻ അവർ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇതിനായി മിത്തുകളെയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും ചരിത്രവുമായി കൂട്ടിക്കുഴച്ച് ഹൈന്ദവ പാരമ്പര്യമുള്ള സമ്പന്നമായ ഒരു ഭൂതകാലത്തെ ഉണ്ടാക്കി എടുക്കുന്നു. മറ്റു മതസ്ഥരെ അവിടേക്ക് കടന്നു വന്ന പിന്നോക്കക്കാരായും ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യയുടെ പിന്നോക്കാവസ്ഥ്ഹയ്ക്ക് കാരണക്കാരായും ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഭൂരിപക്ഷമായ ഹിന്ദു സമൂഹത്തെ പ്രീണിപ്പിച്ച് അധികാരം നിലനിർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾ ഈ വാദങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുമ്പോൾ അപകടത്തിലാകുന്നത് ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യം തന്നെയാണ്.

ഇന്ത്യൻ ചരിത്രത്തെ കാവി-വത്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് വർഷങ്ങളുടെ പഴക്കമുണ്ട്. മുൻപ് പറഞ്ഞതുപോലെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആ ഭൂതകാല മഹിമയ്ക്ക് വിലങ്ങു തടിയായ മുഗൾ രാജവംശത്തെ അക്രമികളായും അസംസ്കൃതരായും ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ ചരിത്രം മറ്റൊന്നാണ് പറഞ്ഞു തരുന്നത്. ഒന്നാം സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിൽ ജനങ്ങൾ മുഗൾ കിരീടാവകാശിയെ തങ്ങളുടെ ചക്രവർത്തിയായി പ്രഖ്യാപിച്ചത് അവർക്കുള്ള ജനസമ്മതിയാണ് കാട്ടിത്തരുന്നത്. മുഗൾ സാമ്രാജ്യം ഏറ്റവും മികച്ചതായിരുന്നു എന്നല്ല ഇവിടെ പറഞ്ഞ് വരുന്നത്. വർഗ്ഗീയവാദികൾ പറഞ്ഞുപരത്തുന്ന വിധം ആയിരുന്നില്ല

എന്ന് ഓർമിപ്പിക്കാനായി സൂചിപ്പിച്ചു എന്ന് മാത്രം. ഒപ്പം മറ്റ് ചിലവസ്തുതകളും ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഹൈന്ദവമതം എന്നൊരു പ്രത്യേക മതം ഉടലെടുക്കുന്നത് പോലും ബ്രിട്ടീഷ് കാനേഷുമാരികളിലാണ്. അതുവരെയും വ്യത്യസ്ത ധാരകളിലൂടെ മുന്നോട്ട് പോയിരുന്ന 'ഹിന്ദു മതങ്ങളെ' ഏകശിലാ രൂപമായി കാണുന്നത് തന്നെ തെറ്റാണ്. ചാതുർവർണ്യം കൊടികുത്തി വാണിരുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം ജാതികളായി നിലനിൽക്കുകയാണുണ്ടായത്. അവിടേക്ക് കടന്നു വന്ന പുതിയ മതങ്ങൾ അവയുടെ ഇടയിൽ പ്രത്യേക ജാതികളായി മാറുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്ത് മതങ്ങൾ തമ്മിൽ നിലനിന്നിരുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ കലഹങ്ങൾ ഇത്തരം ജാതികൾക്കിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. ഇത്തരത്തിൽ ഒരിക്കൽ പോലും നിലനിൽക്കാതിരുന്ന ഹിന്ദു ഐക്യവും അപൂർവ്വമായിരുന്ന മത സ്പർധയും ചേർത്തു ചരിത്രത്തെ മാനിപ്പുലേറ്റ് ചെയ്യുകയാണ്.

പ്രശസ്ത ചരിത്രകാരനായ രാജൻ ഗുരുക്കൾ ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി "വർഗീയ വാദികൾക്ക് വിഭാഗീയത ഊട്ടി ഉറപ്പിക്കാനുള്ള വളച്ചൊടിച്ച ചരിത്രമല്ലാതെ വേറെയൊന്നും കൈമുതലായില്ല. ചരിത്രം അവർക്ക് ഒരു കാലത്തും മനസ്സിലാവുകയുമില്ല. കാരണം സ്വന്തം പിതാമഹന്മാരുടെ പാരമ്പര്യമാണെന്ന ആവേശത്തോടെ വൈകാരികമായി സമീപിക്കേണ്ട വിഷയമാണവർക്ക് ചരിത്രം. ചരിത്രാന്വേഷണം അവർക്ക് ഗതകാല മഹിമയെപ്പറ്റി കോരിത്തരിക്കാനും ദുരഭിമാനം കൊള്ളാനും സാധാരണക്കാരെ തമ്മിൽത്തല്ലി കൊല്ലിക്കാനുമുള്ള ഏർപ്പാടാണ്". ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തെ ഹിന്ദു മുസ്ലിം സ്പർദ്ധയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നവർക്ക് ചരിത്രത്തെ മാറ്റിമറിച്ചാലേ അഖണ്ഡതയും ഐക്യവും നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു പ്രദേശത്തെ കാവി പുതപ്പിക്കാനാവൂ എന്ന് വ്യക്തമായി അറിയാം. അതിനായി നമ്മുടെ ചരിത്രം അവർ മാനിപ്പുലേറ്റ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സൂക്ഷിക്കുക... താജ്മഹലിനെപ്പോലെ നാളെ നമ്മളും ഈ സംസ്കാരത്തിന് അന്യരാക്കപ്പെട്ടേക്കാം.

തീണ്ടാരി

അനഘ സി
ഇലക്ട്രോണിക്സ് 2018

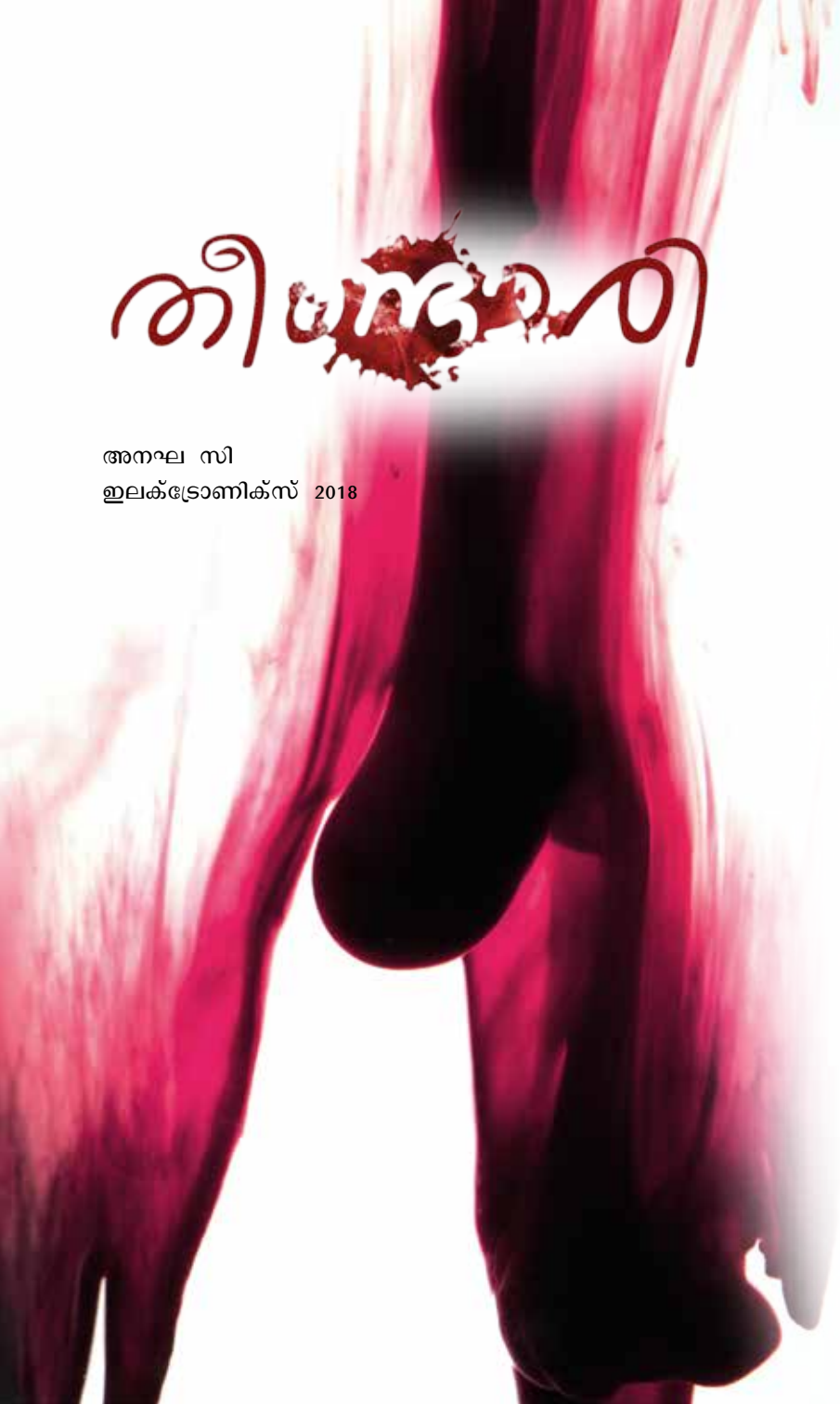

ഈ ചോരയെ നിങ്ങൾ എന്തിനാണിത്ര ഭയക്കുന്നതും കണ്ടാൽ അറയ്ക്കുന്നതും...
എന്തിനാണവളെ തീണ്ടാപ്പാടകലെ മാറ്റി നിർത്തുന്നത്... അവളുടെ ഉടുപ്പിൽ പൊടിഞ്ഞ ചുവന്ന കറയെ നോക്കി കളിയാക്കി അടക്കി ചിരിക്കുന്നത്... ചുവപ്പിൻെറ ഒഴുക്കിൽ ദിനം മറന്നു ചുരുണ്ടടങ്ങി മെത്തയിൽ ചത്ത വിപ്ലവകാരികൾ ആവുന്നത്... ചോരയിൽ തുടങ്ങി ചോരയായൊടുങ്ങുന്ന ഓരോ ജീവിതത്തിൻേറയും ചരിത്രം ആർത്തവത്തിൻെറ ചരിത്രം കൂടിയാണ്... അതിൽ നിന്നും പിറന്ന് വീണവരാണ് ഞാനും നീയും... ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ച ആ ചോര നികുതി ചേർത്തുവിറ്റ് കാശാക്കാനുള്ള ഉപാധിയുമല്ല.

ചുവന്ന തെരുവിൽ പച്ച മാംസം തൂക്കി വിൽക്കുന്നവൾക്ക് അതൊരു ആശ്വാസമാവാം... മദ്യം മണക്കുന്ന വിയർപ്പിൽ നിന്നും ഒരു മോചനവും...
എൻെറ പെണ്ണുങ്ങളേ... ധീരമായ് ഒഴുകട്ടെ ഇരുമ്പിൻെറ മണമുള്ള ആ രക്തം... ജീവനെ നിർവചിക്കുന്ന സ്ത്രീത്വമാണത്.

പൊന്നാങ്ങളമാരേ... ശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും വിലയിരുത്തപ്പെടേണ്ടത് മനസ്സിനും കാഴ്ച്ചപാടുകൾക്കുമാണ്.

വിട

ഷബീബ്
പ്രൊഡക്ഷൻ | 2018

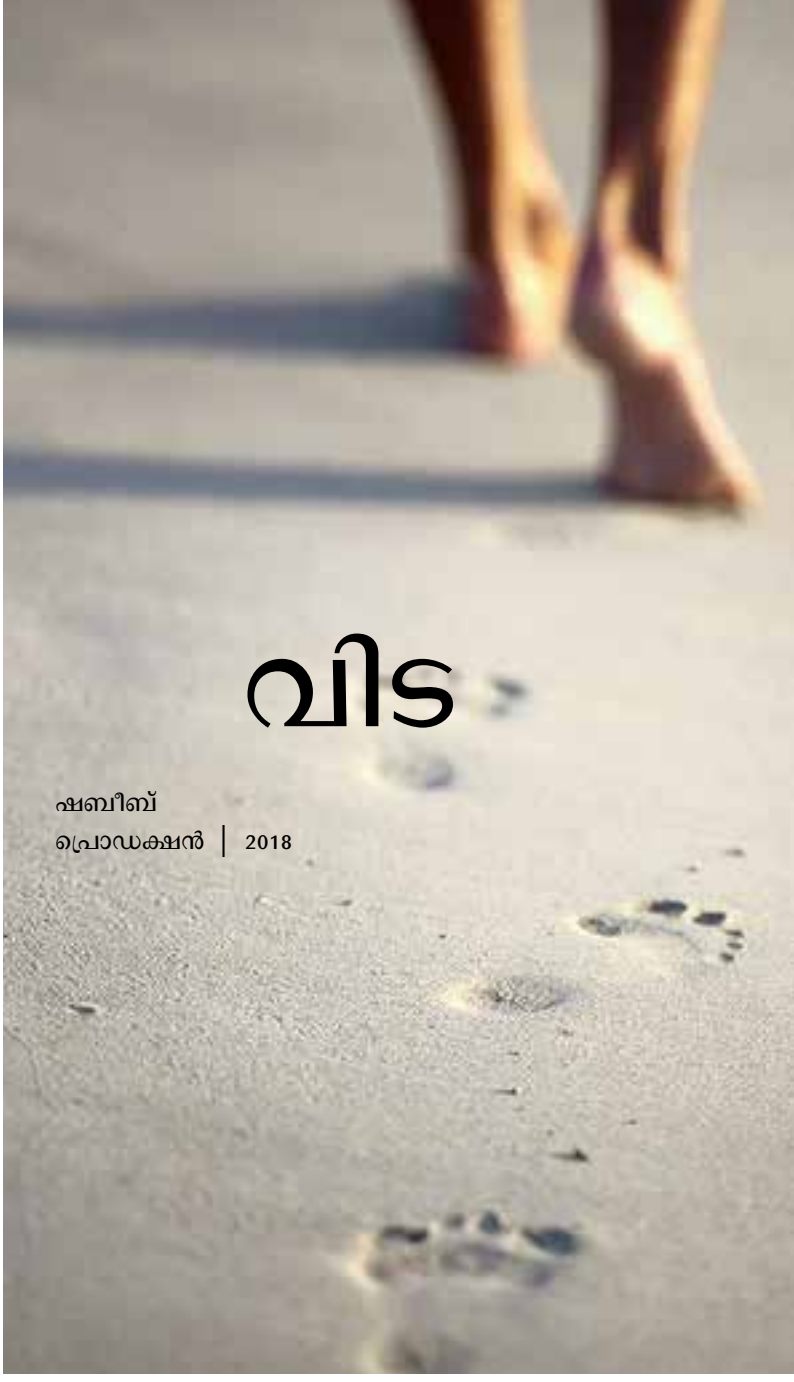

വിന്നെയും തിരകൾ കരയെ
പുൽകി,
മണൽപ്പരപ്പിൽ
നഷ്ടസ്വപ്നങ്ങളുമായി
അയാൾ ഏകനായി..
വിണ്ണിൽ മേഘക്കീറുകൾക്കിടയിൽ
ആരോ എത്തിനോക്കി..
ചന്ദ്രക്കലയുടെ തൂവെള്ളയിൽ
അയാൾ അവളെ കണ്ടു..
മഴമേഘങ്ങളിൽ ഇടവേളയായ്
അവൾ
നിലാവായ് വെളിച്ചം ഒഴുകിപ്പരന്നു..
തിങ്കൾ മായ്ച്ചൊരാ നീലിമയും
കരയെ പ്രണയിച്ച തിരയും
തനിക്ക് കൂട്ടായ് കാത്തിരുന്നു..
ഇനി ഇല്ല പകലെന്നൊരു ധ്വനി
മാത്രം,
പോരാ കടലിന് ആഴം തീരെ..!
വീണ്ടും കാതുകൾ തിരയെ
തിരഞ്ഞു..
തിരയുടെ പിറവിയെ പുൽകാൻ
നേരമായി..
ഉടലും പിന്നെ ശിരസ്സും തിരയെ
തേടി..
വിട പറയുന്നു ഞാൻ ഈ
രാത്രിയോട്, ഭൂമിയോട്..
വിട പറയുന്നു
എൻെറ സ്വപ്നങ്ങളോട്..
അയാൾ മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു..

The Funny Indian Scene

ABHINAV M S
ELECTRICAL | 2019

In contemporary India, since long, a virtual stampede of ideas has been set to unleash tumultuous causalities, as the multiplicities of obsessively espoused ideas are roaming without proper channelizing mechanism and streamlining structures. There is a stampede of stupidities pervading Indian societal milieu and the potential outcomes are nothing short of calamitous, even if euphemized by another set of energies of high-sounding and media-sugared ideas. Moreover, the term stupidities, as used here is more in lovingly simple sense, not meant for any reactive utility.

At the very outset, I wish to make it very clear that the purpose of writing this long essay is surely not to ridicule or belittle any idea, activism or initiatives, which contemporary India as well as different other societies are witnessing. It needs to be emphasized that all energies are not only endemic in societies but also very beautiful and powerful means of societal changes, which themselves are essential and intrinsic in evolution of humanity and their societies.

The first major stupidity is the idea of 'common man'. The generalization of the label called common man is a major issue as this creates a picture of a reality, which is conveniently virtual, having little grains of realism. Moreover, this label has been used for the convenience and utility of political players, not the people. Election time is the golden period for average voters, the so- called common man. Everyone is out to pamper the voter and as this pampering goes on, the first stupidity is

coined.

The perception is made out that the common man is a victim of political and administrative corruption and everywhere, this common man and voter is in deep agony and crisis. The template, which emerges is, there is a fixed idea and a variable idea. The fixed idea is that common man or voter is a good honest person and he knows what is good and what is not good for the country. Part of this fixed idea is that voter is a victim and everyone else are villains, responsible for his plight. The variable idea is, the opposition says, the ruling party is villain and responsible for plight of common man. The ruling party defends that it did most for common man and only it can do more and more better things for him.

This is cyclic as an opposition party may later or somewhere in states becomes the ruling entity and the current ruling outfit may land up in opposition but the accusations shall remain the same, as the slogans are inter-changeable. The activists say, both are fooling the common man as they are two faces of the same coin; meaning, they both are villains. The activists are out to make the common man believe that they alone can make common man happy and well. Both ideas, fixed and variable are stupidities and hypocrisy at its best.

There is a philosophical hypothesis on which the empire of hypocrisies of politics, economics as well as culture presides and thrives. The hypothesis is –

"A human being is born rational and is equipped with an innate general will. Therefore, it intrinsically knows what is good for him and what is bad. The wearer knows where the shoe pinches and if he does not know it, nobody else has the business to tell him where it hurts him."

This hypothesis, especially the more populist shade of the hypothesis, on which democracy and societies work has no scientific and objective basis and that is why, both societies as well as people are troubled and socio-economic and political systems are flawed. The sad realism is; often, an average person seldom knows what is actually good and bad for him or her, in the long run. Also, few know and realize that what is good for him or her, may not be equally good for the society and nation.

Therefore, cigarettes, liquors and tobacco products are sold with impunity as the responsibility of health and wellness is with so-called rational common man with so-called inborn general will. Similarly, democracy comes with a hypothesis that common man knows what is good for him and therefore, he shall act responsibly and intelligently while making his choices. Everyone knows, how many people, the common men and women pose themselves intelligently and responsibly towards intoxicants and democracy!

The millions of people, comprising the singular notion or label of 'common man' or average voter are divided in mutually conflicting socio-economic and cultural identities too, apart from being in different shades of consciousness. Within this singular label of 'common man', there are groups of people who are also corrupt, oppressors

and inimical to others, in the same label. Unlike the populist hypothesis, the common man label is not a homogenous identity and certainly not singularly intelligent and responsible.

In India, majority of people, even in urban and well off population pockets, have little knowledge about the Constitution of India, the system of governance and their expected duties towards democratic institutions. Majority of people do not know what a federal mechanism is and how Indian federal system faces major challenges. Majority of people, even well-educated youth and higher income group people do not understand the parliamentary form of democracy and separation and balance of power between executive, legislative and judicial wings of government. Sadly, the core idea and true spirit of governance is a rocket science for most people either in common man nomenclature or in elite label.

As a result, even when they vote for electing a member of parliament, the average voter believes that a good candidate is one who gets roads repaired and sewerages clean. The issues of national elections, state elections, and local body elections all get muddled up. They cannot accept that an ideal member of parliament is one who has abilities, experiences and personality orientation to become a good lawmaker, who has a vision for larger issues of nation's welfare. Thankfully, no one asked Jawahar Lal Nehru, the first Prime Minister of India, to get roads repaired and streets cleaned in his constituency, as he would then never have won an election!

Globally, it is now believed that elections in India are now free and fair. Still, every time nation goes to polls, large number of tainted and corrupt people get elected. Can the common man label not be blamed for it? Should only politics be blamed for it? In this case, people say, what can people do? There should be law, which could debar such people from contesting. When there shall not be anyone with dubious and wrong credentials, the people shall automatically elect right persons. This populism is always lapped up, as it suits the masses, making the onus shift away from them. If people cannot be made responsible for not electing a wrong person, how can they be relied on that they shall use intoxicants rationally?

Globally, tobacco and liquor are not banned because then it is said, "Average" adult is rational and can effectively use their discretion. Why then the voters not blamed for not using their discretion

and rationality, when it comes to not electing a corrupt and criminally inclined politician? Similarly, tainted and criminally inclined legislators and parliamentarians are killers of democracy still, huge number of people find utility and satisfaction in them as they are either "good" for particular ethnic group of people or their own voters.

The fact remains that, in many parts of India, especially in non-urban areas, voters willingly elect a strongman with dubious record, as this man happens to help them in their personal matters. This man gives them money and protection and stands for them in their need. This man may be the worst candidate for the position of being a parliamentarian but he is there for people's personal needs.

It is easy to understand how personal benefits usually stand above general morality and social good. In large parts of India, still when a father of a girl goes to look for a groom, the father of the groom convinces him that his son is in secure government service and has a very peaceful and leisurely life because there is little work in government jobs. His salary may not be very high but he has more than enough 'extra' income from his job position as he has good political connections and always gets 'good' and lucrative postings. The father of the bride is very happy that his daughter shall be in a good life situation with such a man. His would be son-in-law may be corrupt and non-professional official, but he is happy that he earns well and can give good life to his daughter. Most people happily extend priority to personal utility and this corruption of mind and attitude is global and India cannot be blamed for its high incidence. This is however, purely a socio-cultural issue, not an exclusively political one.

The common man may not be entirely blamed for this but the realism is, the average person in this label of common man is a bigger opportunist than anyone else, be it politician, bureaucrat, activist or a corporate. It is a different thing that this opportunism may be justified or forgiven on the plea that life of a common man is very tough and he has to resort to opportunism and some retail debauchery for his bare survival.

There is a famous story, which speaks of how people have an innate consciousness to justify wrongs, if it suits them. A person said that he would not make his son honest, till everyone else in the world becomes so. The procrastination of small and part virtues, till that situation of universal and perfect idealism, is a smart license of all wrongs, which people always do and this attitude often gets a huge support from political system as it benefits from the populism.

The issue of corruption is similar. If

everyone says, he or she shall not stop corruption till others do it, the problem can never end. What politics does is become a party to this attitude of corruption and become soft on the issue. This populism suits everyone and that is why, it never ends. Corruption in India and also everywhere else, is not diminishing and probably can never, because, it suits everyone.

There are broad issues in India, which need to be handled with political consensus, without susceptibility to populism. It is evident from experiences that any political party, even if it wins elections with big majority, does not dare to take such measure and decisions for welfare of nation, which go against populist demands. Nobody wants to lose the next elections. That is why, it is important that these issues are taken care of either in a non-political set up, or someone rises above populism and dares to do them, with his own personal initiative.

The trouble with politics and governance in India is two faced. First, there is already a broad consensus among the true policy makers and intellectuals of India about a national agenda of a modernist and empowered India. However, this agenda is always sacrificed at the altar of populist politics of political parties. Secondly, there is never an acceptance of what structural and functional changes the current system needs for enhancing the efficacy of implementation of this agenda. It is evident from the functioning of Indian political system and political parties so far that the national agenda and systemic changes cannot be brought about by the contemporary political system. India shall need an innovative solution of its current problem.

It is a dream that a prime minister of India, in near future, shall rise above political compulsions, guided by his higher consciousness, and be generous and proactive to take initiative towards building consensus on the above-mentioned core issues. It is a dream that someone on top of political echelon shall have the courage of conviction and moral will, to go beyond political compulsions. He shall take up talks and consultations with all parties and involve all in the process to work out a consensus for these core issues so that India in coming decades becomes a developed nation.

This is something, every rational mind sees beyond the stampede of stupidities in all times of history. There has to be hope and dreams beyond this stampede of stupidities, otherwise, the energies, which cyclically travel a dialectic path, shall have no utility. All stampedes leave behind a trail for future sanity. It is a hope that someone, somewhere in political horizon shall track the trail of sanity and lead India to wisdom and wellness. If not, no nation can stand the weight and impact of series of stampedes of stupidities. It is a no-option situation.

യാത്ര

അമൽ ബാബു
ഇലക്ട്രിക്കൽ | 2020

വലിയ വലിയ വഴികൾ താണ്ടി
ചെറിയ കാലു വെച്ചൊരു ദീർഘയാത്ര.
വളഞ്ഞ വഴികളും
നിറഞ്ഞ തെരുവും കടന്ന്,
വിജനതയിലേക്കൊരേകാന്തയാത്ര

വിയർപ്പടക്കാൻ തണൽമരം തേടി,
കിതപ്പടക്കാൻ തെളിനീരു തേടി,
വിലങ്ങുകളില്ലാത്തൊരു യാത്ര.

വാറുപൊട്ടിയ ചെരുപ്പിനെ
വഴിയിലേവിടെയോ വലിച്ചെറിഞ്ഞ്
കുറുക്കുവഴികളിലൂടെ
പതിയെ ഒരു മടക്കയാത്ര.

ഇനി വരില്ലെന്നറിഞ്ഞിട്ടും
എന്തോ മറന്നുവെയ്ക്കാൻ
വെമ്പുന്നൊരു മടക്കയാത്ര..
കാലടിപ്പാടുകളോ,
തളർന്ന കാലൊച്ചയോ..?!

നിർഭയ

മേരി സുഷ്മ
ബി ആർക്ക് | 2021

അന്ന് പതിവിലും വൈകിയാണ് അവൾ കോളേജിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിയത്. വീട്ടിലെത്താൻ വൈകുമെന്ന് അമ്മയെ മുൻകൂട്ടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. താൻ വരാൻ ഒരു അഞ്ചുമിനിറ്റ് വൈകിയാൽത്തന്നെ തീ തിന്നുന്ന ആളാണ് അമ്മ. വെള്ളിയാഴ്ച ആയിരുന്നതിനാൽ പതിവിലുമധികം തിരക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. തിങ്ങിനിറഞ്ഞ ബസ്സിൽ അവൾ തന്നെത്തന്നെ കുത്തിക്കയറ്റി. ബാഗുകൾ ഒരു മൂലക്ക് വച്ച് നടുനിവർത്തി. മധ്യവേനൽച്ചൂടും മുഷിഞ്ഞുനാറുന്ന വസ്ത്രവും മറ്റുള്ളവരുടെ വിയർപ്പും അവളെ അസ്വസ്ഥയാക്കി. തിരക്ക് കൂടിക്കൂടി വരുന്ന ബസ്സിൽ തനിക്കൊരിടം ലഭിക്കുക അസാധ്യം. ഇനിയുള്ള മൂന്നുമണിക്കൂർ ബസ്സിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്ന് യാത്ര ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്നോർത്ത് അവൾ വ്യസനിച്ചു. അപ്പോൾ അതാ ഒരു ചേച്ചി അടുത്ത സ്റ്റോപ്പിൽ ഇറങ്ങുവാനായി എഴുന്നേൽക്കാൻ ശ്രമം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതുകണ്ട അവൾ മെല്ലെ ഞെങ്ങി ഞെരുങ്ങി ആ സീറ്റിൽ സ്വയം അമർന്നു. ജനലിലൂടെ ജീവവായു അവളെ പുണർന്നു. നല്ല ആശ്വാസം തോന്നി. ഇനി താൻ ആർക്കുവേണ്ടിയും ആ സീറ്റ് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ലെന്ന മട്ടിൽ ഹെഡ്സെറ്റ് എടുത്ത് ചെവിയിൽ തിരുകി ഇഷ്ടഗാനം ആസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങി; പതിയെ നിദ്രയിലേക്ക് വഴുതി വീണു.

പെട്ടെന്ന് ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് അവൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. നേരം നന്നേ ഇരുട്ടിയിരിക്കുന്നു. അവൾ ചുറ്റും നോക്കി. ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബസിൽ താൻ തനിച്ചാണ്. അവൾ ശബ്ദം കേട്ട ദിക്കിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ആ ബസിൽ ഡ്രൈവറെയും രണ്ട് കിളികളെയും കൂടാതെ നാലാമതൊരാൾ കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ കയ്യിൽനിന്നും മദ്യക്കുപ്പി വീണുപൊട്ടിയ ശബ്ദമാണ് കേട്ടത്. നന്നേ മദ്യപിച്ചിരുന്ന ആ വ്യക്തി അവളെ നോക്കി തൻെറ മഞ്ഞപ്പല്ലുകാട്ടി ചിരിച്ചു. കൂടെ മറ്റുള്ളവരും. അവൾക്ക് ചിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ ചിന്തയിൽ മറ്റൊരു ബസ് ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. കുറച്ച് നാൾ മുൻപ് ഭാരതത്തിൻെറ നെഞ്ചിലേക്ക് ഇടിച്ചുകയറിയ ഒരു ബസ് യാത്ര. പത്രത്തിലൂടെ വായിച്ചറിഞ്ഞ ആ വാർത്ത അവളുടെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുനിന്നു. ഓടുന്ന വണ്ടിയിൽ കുറെ കാട്ടാളന്മാരുടെ കാമവെറിക്കിരയായ ഒരു പാവം പെൺകുട്ടിയുടെ മുഖം വളരെ പരിചിതമായിത്തോന്നി. കാരണം താനടങ്ങുന്ന ഭാരതത്തിലെ ലക്ഷക്കണക്കിന് പെൺകുട്ടികളുടെ പ്രതിരൂപമായിരുന്നു അവൾ. നിർഭയ! പുകഞ്ഞ് പൊങ്ങുന്ന വികാരങ്ങൾ അടക്കിവച്ച് അവൾ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ നിമിഷം താൻ ഒറ്റക്കാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് അവളെ കാർന്നുതിന്നാൻ തുടങ്ങി. തനിക്കെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചേക്കുമോ എന്നവൾ ഭയന്നു. ഓരോ സ്റ്റോപ്പിലും ബസ്സ് നിർത്തുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും കയറിയിരുന്നെങ്കിൽ എന്നവൾ തീവ്രമായി ആഗ്രഹിച്ചു.

പരിചയമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആശ്വാസം! ഇനിയൊരു പത്ത് മിനിറ്റുകൂടി. ധൈര്യം സംഭരിച്ച് അവൾ അസ്വസ്ഥയായി ഇരുന്നു. തൻെറ സ്റ്റോപ്പ് എത്തുന്നതിന് മുന്നേ സീറ്റിൽ നിന്നും ചാടി എഴുന്നേറ്റു. ദൂരെ അച്ഛൻെറ മുഖം കണ്ടപ്പോഴാണ് സമാധാനമായത്. അച്ഛൻ ചേർത്ത് പിടിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. ഇനി താൻ സുരക്ഷിതയാണെന്ന ബോധ്യത്തോടെ അച്ഛൻെറ കൈപിടിച്ച് അവൾ വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു.

NATIONS

THE IMAGINARY LINES THAT DIVIDE US

ADITHYA PRADEEP
COMPUTER SCIENCE | 2019

A nation is defined as an aggregation of people inhabiting the same land, sharing characteristic traits such as language, culture or race. It is a community that has become well aware of its autonomy and unity, and a people ruled by a common government. The members of this community strive to help each other for the betterment of the nation.

This concept of nations is the greatest lie that has ever been told. It is also the best lie that has ever been told. It has been engraved into all of us so deeply that we just cannot fathom a world in which independent nations do not exist. So, we blindly go along with it, never straining ourselves to rethink the entire concept, to think of a world where everyone helps everyone else, and not just their countrymen.

The first nations were formed in midieval Europe, where the advent of the Industrial Age resulted in the empowerment of the commoner. Countries like Italy, Germany and most notably France were formed as a result of the commoner's struggle against their feudal lords, an attempt

to bring about equality among men (and not women). In those cases, nations were formed neatly on the basis of language, with complex borders and many border disputes. By the end of the nineteenth century however, the concept of nationhood and nationalism became very well established, and the European model was followed the world over.

Nations are extremely useful for administrative purposes. In fact, they may even be a prerequisite. But that is to be the extent to which this entire concept is stretched. The crux of the problem is that that is not the case. People associate far too much of their identity with their country. Instead of seeing it merely as a vehicle for simplifying governance and administration, they tend to view it as their motherland. They sing the national anthem with unabashed pride, wave the national flag with great gusto and indulge in other public displays to flaunt their patriotism.

All this leads to a completely unwarranted division among people. In addition to religion, caste, gender and race, people have added nations to act as a dividing force among themselves. But the irony is that though people scoff at religious zealots, abhor the caste system and slam sexism, nobody bats an eye at a proud patriot. While racism is actively deterred, patriotism is actively promoted. This leads to an alienation among different nationalities.

The saddest aspect is that still nobody seems to notice. Other than perhaps a few philosophers, everyone including politicians, scientists, writers, columnists, thinkers, scholars, and even sportspersons proudly say that what they do is for the betterment of their country. They want to do their country proud. They want to help their fellow countrymen succeed. Nothing more. Not the world at large. Just their country. That is the extent to their humanity apparently, some imaginary lines.

If you visit the McMahon line, gather a lump of dirt from the Indian side, gather another lump from the Chinese side, and mix it in a jar, there will be no way in which you will able to separate the Indian dirt from the Chinese dirt. That is because the land does not belong to any one nation, and neither do we.

‘SKYLARK’ we call it....’SKYLARK’ we pitch it.... All books do neither begin nor end with pride!

SURAJ RAJESH CHELATT
COMPUTER SCIENCE | 2020

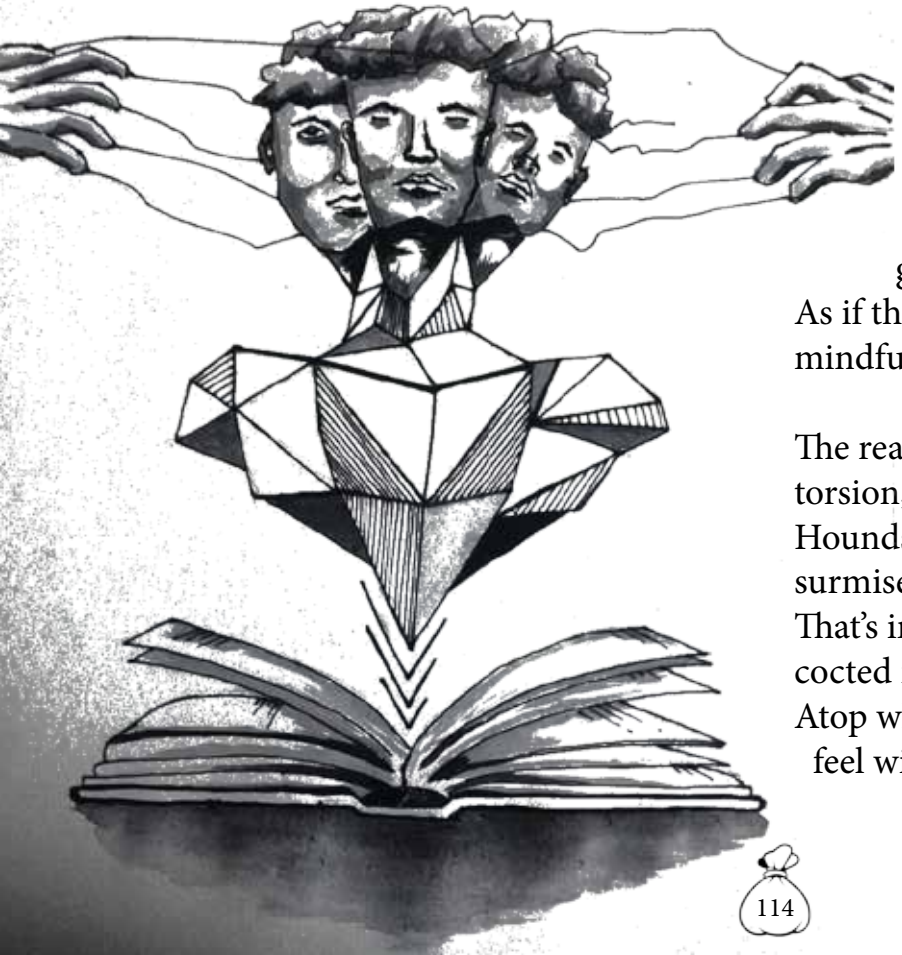

A plot, in the course of its
fringes’ thickening,
Doesn’t shy away from leaving
“out front”, its trailing shadow;
With a vestige so burlesque, and
grossly misleading,
As if there’s a ‘cliche’d lurker’, who’s un-
mindful of the marrow.

The real bluff ‘guy’, who’s a squint eyed
torsion,
Hounds right behind, which we’ll never
surmise;
That’s indeed a tough buy-a shrewdly con-
cocted notion,
Atop which one’ll trudge blind, and never
feel wise.

His vantage lies in that we've fallen for his canard,
And that we'll never go lee ways, from the usual manner;
It's a matter of fact that 'a newfound knavery'-
Shall click at least once, and'll fob us for a savvy beast.

Once we get inside the shadow, of unblemished deception,
Our chances will be narrowed, to an 'unmanned reception'.

What we'd perceived within the latest scrolls-
Shall henceforth reveal their true colours,
And'll cut down their tinctures in the ultimate scroll,
Bidding adieu to a long-lived perfidy, perfected in its making-
"Showing SKYLARK; n' demitting itself thru a clunky SKYLARK."

Nary would've we assumed, or tried to unsnarl betimes; still-
When all's kind of lost, we never care to rewind the chimes.

It's something sort of 'a last page' in measurement;
But I'd rather that a good script'll have-
Neither a slated down beginning,
Nor a scandalous end point, of disengagement.

But one thing's for sure, in all nooks of fiction-
All of them'll have an imprint in their self-assumed last gasps,
That's inconceivable for normal eyes,
And visible only to those that can 'see'-
"SKYLARK we call it, SKYLARK we pitch it,
All books do neither begin nor end with pride;
We love their shadow, which yarns and contrives,
SKYLARK's what does it for them, all reasons aside!"

വൃദ്ധസദനങ്ങൾ തുറക്കുമ്പോൾ

അഭികൃഷ്ണൻ കെ പി
മെക്കാനിക്കൽ

പ്രകൃതിയിലെ ഏറ്റവും ദിവ്യവും പാവനവുമായ ബന്ധമാണ് ഒരു വ്യക്തിക്ക് തൻെറ മാതാപിതാക്കളോട് ഉള്ളതെന്നത് പകൽ വെളിച്ചം പോലെ സത്യമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. എന്നാൽ കാലക്രമേണ മനുഷ്യൻെറ ചിന്തകളിൽ വന്ന മാറ്റം ആ പരിശുദ്ധ ബന്ധത്തെ തകർക്കുന്നു എന്നതിനു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമായി നിലകൊള്ളുകയാണ് ഇന്ന് നാം കാണുന്ന ഓരോ വൃദ്ധസദനവും.

കാലം മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോൾ വൃദ്ധസദനങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു എന്ന വസ്തുത മനുഷ്യമനസ്സിനു സംഭവിച്ച മാറ്റം തന്നെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. എൻെറ അഭിപ്രായത്തിൽ വൃദ്ധസദനങ്ങൾ ഒരു കാലത്തെ വിലാപങ്ങളുടെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലുകളാണ്.

എന്തുകൊണ്ടാണ് സമകാലിക സമൂഹത്തിൽ വൃദ്ധസദങ്ങൾ ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിക്കുന്നത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നാമോരോരുത്തരിലും തന്നെയുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ഒരുപാട് മാറിയിരിക്കുന്നു. അവനു തിരിച്ചറിവ് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലാതെ എങ്ങനെയാണു തന്നെ ജീവനുതുല്യം സ്നേഹിക്കുകയും ലാളിക്കുകയും ചെയ്ത മാതാപിതാക്കളെ അന്ധകാരത്തിലേക്കു തള്ളിയിടാൻ അവനു കഴിയുന്നത്. സാമൂഹിക മാധ്യമങ്ങളുടെ കടന്നുവരവ് മാനുഷിക ബന്ധങ്ങളെയും മൂല്യങ്ങളെയും ഇല്ലാതാക്കുന്നതിൽ വലിയ പങ്ക് വഹിക്കുന്നുവെന്ന് പഠനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. കൂട്ടുകുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നും അണുകുടുംബങ്ങളിലേക്കുള്ള മനുഷ്യൻെറ മാറ്റവും വൃദ്ധസദനങ്ങളുടെ ഈ വർധനയ്ക്ക് കാരണമായി കണക്കാക്കാം. സ്നേഹം, ദയ, കാരുണ്യം എന്നീ മൂല്യ ങ്ങൾ മനുഷ്യസമൂഹത്തിന് കൈമോശം വന്നിരിക്കുന്നു. ഏവരും തന്നിലേക്ക് ചുരുങ്ങാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ സ്വാർത്ഥത തന്നെയാണ് ഇന്നു സമൂഹത്തിൽകാണുന്ന ഒട്ടുമിക്ക പ്രശ്നങ്ങൾക്കും കാരണം. തങ്ങളുടെ മക്കൾക്ക് ഏറ്റവും മികച്ചത് നൽകാനാഗ്രഹിക്കുന്നവരാണ് ഓരോ മാതാപിതാക്കളും. എന്നാൽ മക്കൾ അവർക്ക് തിരിച്ചു നൽക്കുന്നതോ, നാലു ചുവരുകൾക്കുള്ളിലെ ഇരുട്ടിലാഴ്ന്ന ജീവിതം. അതെ, മനുഷ്യൻ മാറുന്നു. അതോടൊപ്പം അവൻെറ ബന്ധങ്ങൾ മായുകയും ചെയ്യുന്നു.

വൃദ്ധസദനങ്ങളുടെ ക്രമാതീതമായ ഈ വർദ്ധന ഒരു സാമൂഹിക വിപത്തായി തന്നെ കണക്കാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ സാമൂഹിക വിപത്തിനെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യേണ്ടതിൻെറ ആവശ്യകത വളരെ വലുതാണ്. സ്നേഹം, ദയ, കാരുണ്യം എന്നീ മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളെ മുറുകെ പിടിച്ചു നിസ്വാർത്ഥമായ ഒരു ജീവിതം മനുഷ്യന് എന്ന് നയിക്കുവാൻ കഴിയുന്നുവോ അന്ന് മാത്രമേ വൃദ്ധസദനങ്ങളുടെ ക്രമാതീതമായ ഈ വർദ്ധന നിയന്ത്രിക്കാനാവൂ.

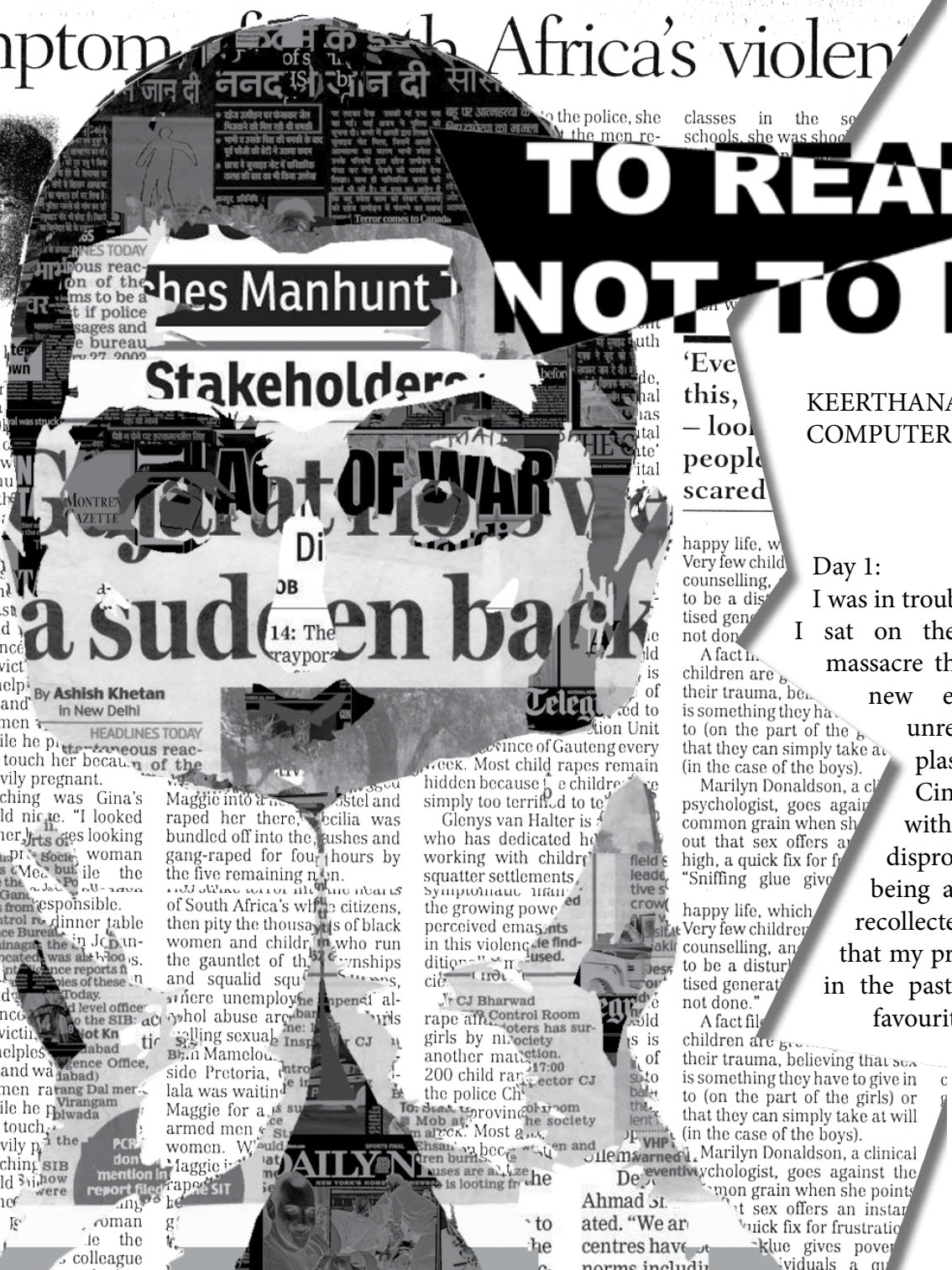

KEERTHANA N KUTTY
COMPUTER SCIENCE | 2020

Day 1:

I was in trouble. Big time trouble..

I sat on the floor, watching Cindy massacre the last of Momma's brand new earphones-now a small unrecognisable pile of gooey plastic mess. As I watched Cindy attack her latest enemy with the utmost gusto, quite disproportionate to her size (She being a cute lil pom), I vaguely recollected the various encounters that my precious had skillfully made in the past one week. My mother's favourite chappals, my phone charger, dad's slippers, didi's hairbow, none of them had managed to escape Cindy's wrath,

and she had shown them no mercy! Despite my persistent efforts at the same, she refused to acknowledge my pleas regarding her ferocious behaviour and how it affected poor me!! It was as a result of my incessant wailing that momma brought my lil bundle of fur home (You're welcome, Cindy!) Little did I know then that she was a dynamite! A bundle of 'fury', if I may say so. Li'l miss Cindy was christened 'Cinderella' by my very intelligent sister who claimed and I quote "As peaceful and poised as a princess!" 'Ha! Didi should see her now!,' I thought mischievously as I picked up my phone and snapped a picture of my precious, baring her teeth at the camera, the wires from the earphones, sorry, the wires from the once-had-been earphones dangling from her mouth. So anyway, circling back to my original point, that is why anything and I mean literally anything that Cindy did, was on me! A result of my previous mentioned bawling and my mother's constant notion that it was my abundant lenience regarding her behaviour that motivated Cindy to continue her shenanigans. Momma always accused me of being Cindy's accomplice and though I retorted with a vehement no, my denial was sidelined!

But you know what. I didn't mind. I had fallen in love with this angel since I had set my eyes upon her. She had woven her magic, cast her spell on me. Pets. More specifically, puppies, had always been my weakness. I loved them to bits. Cindy and Julie (Yep! Cindy's older, more mature and more sensible sister) were the apples of my eye. We had an emotional connect not everyone could comprehend or digest. I loved playing with them, talking to them. You get the gist. We were like the three musketeers!

And so, Cindy's reign of terror amused me as much as it exasperated momma. She had managed to wreak havoc everyday since her arrival and yet everyone loved her. No one, not even momma could remain angry with her for long. She was such a cute, cuddly, sweet little thing.

The vroom of a scooter broke my train of thought. Momma was home. Time to face the music, I thought. I tossed the pitiful remains of momma's super quality SkullCandy earphones into the dustbin and raced to my room, grabbing "The Times Of India" on my way. I promptly propped up on my bed, put on my best "I'm innocent" look and pretended to be engrossed in the newspaper. Yeah, I know. Pretty pathetic! But still, I hoped that my newfound interest in world affairs would melt momma's heart. Momma arrived in my room, and put down her bag. "Busy day daa.", she said. "Really?? Tell me all about it!", I chipped in. Silence. I gazed at momma, waiting for an answer but she was looking at me like I was standing upside down all of a sudden!

"You..are reading the newspaper???" she exclaimed. "Well yeah! I am afraid the evidence suggests so", I winked at her..but she wasn't pleased. "Can't you do something worthwhile?? What is wrong with you? Read a novel or something!!!", she said, and walked out in a huff! For a good five minutes, I stood there, opening and closing my mouth like a goldfish. That was weird. I thought

she would be pleased that I was finally reading the newspaper but yet again she had me dumbfounded with her reactions.

A loud scream echoed from below. Momma had found the contents of the dustbin!

Day 2:

Monsoon was here. It had been raining cats and dogs since morning and I was glad. I loved the rain. I was outside, watching the rain, the wind in my hair, a cup of my morning tea in hand having a filmy moment, when my eyes caught sight of Cindy's latest misdoing! The morning's newspaper was strewn on the courtyard. Part of it was soggy from the rain. Another part was playing victim as Cindy ripped it to shreds, while another part had somehow managed to escape and was lying a foot away from the lil devil, waiting for someone to save it. 'Bad Cindy!' I mouthed, shaking my head at her in disapproval. I stood there for a moment, weighing my options. I needed to fix this, ASAP! So I skulked around, slowly and silently, picking up the paper bits, trying to be discreet, pitifully ignorant of the fact that momma was watching me from the window. When I was done, I returned to my room to find my mother grinning at me. "Cindy's clever. I have been wanting to do that to the newspaper for quite some time now!", she said.

Had I been a cartoon character, there would have been a speech bubble with about fifty question marks in it, near my head now! I was confused.. "What?", I managed to blurt out. She just chuckled and asked me to fetch the part of the paper that had survived. I promptly obeyed. As I walked back to my room, paper in hand, I turned it over and was shocked to read the headline. 'MAN KILLS FATHER OVER FAMILY ROW!'. "What? That was inhuman". Disgusted, I quickly averted my gaze to another part of the paper. This one read. "36 DEAD IN PARIS BOMBINGS!" This was horrendous!

Momma took in my expression and gazed at me in concern. "See what I mean? I no longer know if I actually want you to read about all the heinous stuff that is going on around this world." I looked back into her brown eyes filled with dread and concern, and suddenly I could understand what she was talking about.

It isn't great to be unaware about what is happening around you. In fact, it is foolish to be bound in the bliss of ignorance. But the happenings around us have reached an unbearable degree of insanity, and are enough, to drain out the belief we have in people, to dampen our spirits and plant the seeds of fear or even 'terror' in us. I no longer know if I want to live in the cold terror of reality or bask in the fickle bliss of ignorance. One more thing to add to the list of things that I need to figure out, I guess!

On a lighter note, I now better go and save my mother's chunni that Cindy has managed to run off with. Phew! So, bye for now.

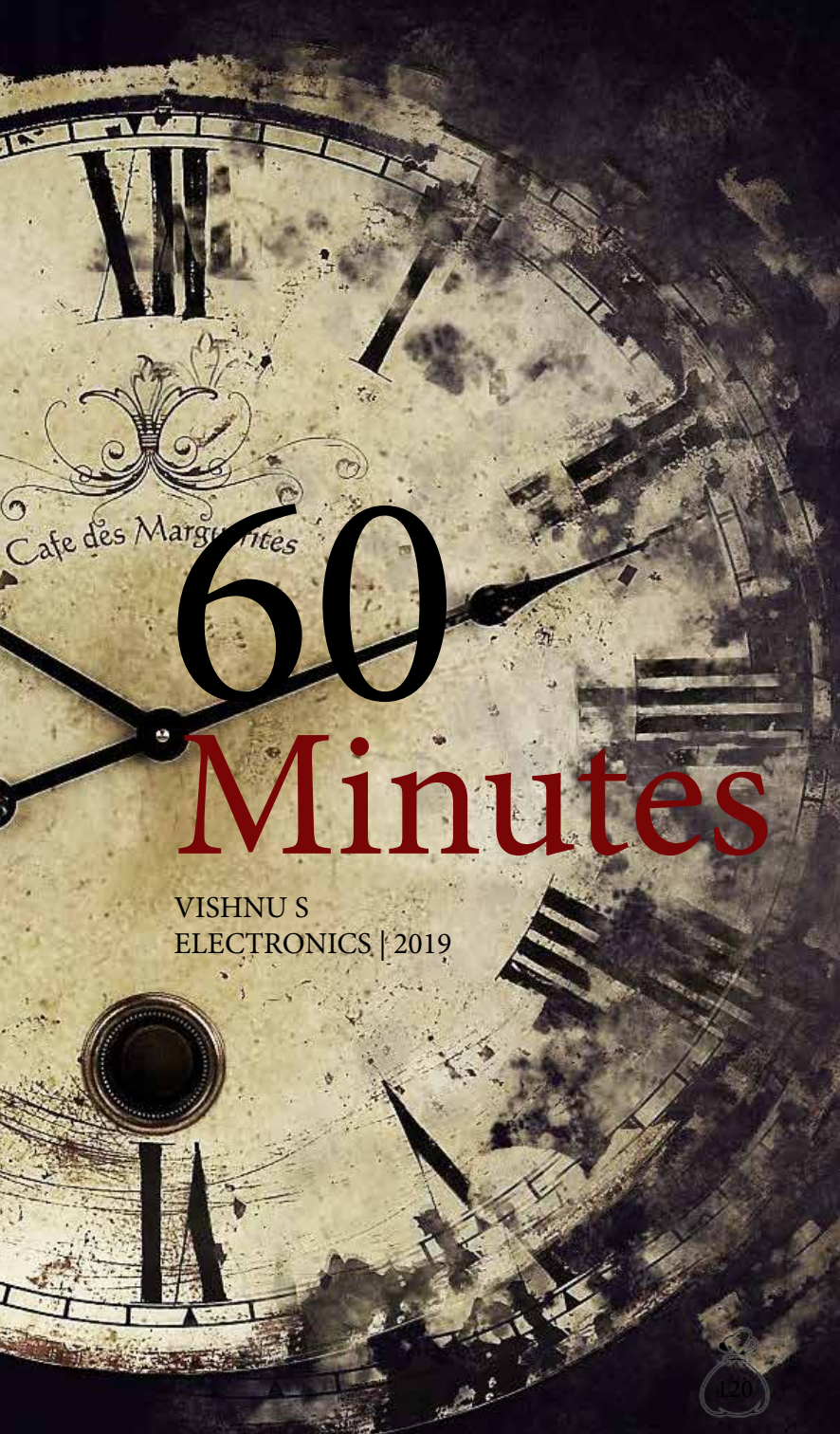

60 Minutes

VISHNU S
ELECTRONICS | 2019

Red sweater, black pants, large spectacles as though they were invented to study stars, smelled like coconut. It is sometimes interesting to inspect someone closely, someone you knew for long, and you notice those minute details in that person and you suddenly go like, "Who is this guy?"

Professor Gopalakrishnan. He seemed tired, probably because of delivering lectures throughout the day. Yet, here he is, hanging on to that last ounce of energy in him and struggling through the last hour of the day. He never smiled. He was not one of those friendly teachers. In fact, I wondered how he was, beyond the four walls of this room. Does he laugh? What does he do when he hears a joke? How is he with his kids?

Looks like he has grabbed his weapon of intimidation. "Microprocessors,"

he wrote on the board. There you go, that's the last thing I am going to hear this hour. I took out my diary. I wanted to jot down some random thing. As I flipped through the pages, I could see my late teenage staring at me. I was a great kid. I mean if you asked me back then, I had a clear idea of what I wanted to become, how I wanted to live, how I wanted to take care of my parents, the house I wanted to live in, the love life I was going to have. What happened to that kid? It seems like the older you grow, the more uncertain you become. Or maybe, this phase of my life is about figuring out things.

20th July 2005, I remember every word on that page by heart. That's the day life changed for us. My dad, my sweet dad, died on that godforsaken day. It was an accident. Like I said, everything changed..

"Hey jackass, pass this to Drisya." Benny passed a chit. I opened it . "Gimme your record tonight", it said. "Ouch! Stop pinching me Benny." "Pass it! I didn't ask you to open it." I called her, her glazing eyes met mine. I passed the chit to her and indicated that Benny wrote it. She nodded. She always had this mysterious look in her eyes, playful like a kitten. I liked her. Should I ask her out on a date? Every time I see her, my heart beats faster and there is this unknown air of apprehension and abnormality in me. It always amazes me when I think about my parents. Why do I suck at relationships when my parents had a love marriage? Genetics didn't take its full swing, I guess. Laughing to myself, I looked around. Ajay sitting next to me was going through his Facebook feed, "PDA & Relationships", it said. Our society is still uncool with the idea of relationships, people are still shy to hug or kiss in public. Even if someone becomes brave enough to show a little of PDA, the people watching you, or ogling at you, a better word it is, go "Dafuq? Get a room." It is ironic for a country where sex is not discussed openly, we got a booming population. Sigh! Another mind drifting episode. I looked at her again, she was dozing off to the rhythm of Mr. Microprocessor's lecture. Come on cupid, you can't do this to me every time, stop shooting those arrows at me! God! Will I ever be able to tell her about how I feel? It's definitely worth a shot. Right thing, wrong time. I looked at the board; a bloody good block diagram is all I can see. 2 years of my life wasted.

I was in eleventh grade when the tragedy occurred. My dad was the only earning person of my family. We had no relatives; my dad was a Muslim, my mom a Hindu. They got married against the wishes of their parents and were abandoned ever since. So, there was no doubt that we weren't going to be helped. My mom took up the job of a saleswoman in a textiles store. I wanted to help her. My two younger siblings had to be taken care of. But my mom insisted that I continue my schooling. I joined a call centre and worked at night. It's the least I could do. I always aspired of doing something unique. When I got qualified for an engineering college, I didn't have much of an option. I had to take it. It was the shortest path to a good job. Study, get placed in some good company

and take care of my family. People say you should pursue your dreams, happiness and money comes behind these. That's not always true; we can't pay happiness for food or grocery. We need money and here I am struggling through an hour just for money. At some point of our lives, we have to do things that we don't want to. But what really matters is the drive to push ourselves out of that phase and do things that really matter to us. May be after I finish all the duties as a son and a brother, I will pursue happiness and then money might not play a greater role than subsistence. My face lit up. Doing things I love, travel like a free bird and escape from my clichéd life. One day, I will. And when that day comes....

'Crrringggg…' The bell rings. Ah! Finally.... "Read portions 13.4 to 13.9, you will have an exam tomorrow." Sigh! Another night where you have to mug up things, scribble whatever you remember the next day and forget everything right after you get out of the hall. Great! He paced out of the room. I looked at my diary, I forgot what I was about to write in it. Everyone rushed out of the class and I was alone. Picked my bag and began walking down the stairs. A lot of work to be done, certainly I can't play today. Have to complete record, study for tomorrow,..... (Hopes and dreams staring from that dark alley in his head waiting for the day to rise from the ashes like a phoenix)

തൊണ്ടിമുതലും ദൃക്സാക്ഷിയും

ഒരു അവലോകനം

അഭിജിത്
സിവിൽ | 2019

ഒരു കലാകാരനെ ചരിത്രത്താളുകളിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് അയാളുടെ രണ്ടാമത്തെ സൃഷ്ടിയാണെന്നൊരു പഴയ ശൈലിയുണ്ട്. സിനിമ എന്ന മാധ്യമത്തിൻെറ കാലാകൃതമായ അതിർവരമ്പുകൾ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് തൊണ്ടിമുതലും ദൃക്സാക്ഷിയും തിയറ്ററുകളിൽ കയ്യടിയോടെ മുന്നേറിയപ്പോൾ ആദ്യത്തെ വരിയുടെ അടയാളപ്പെടുത്തലിനുപരിയായി മാറുന്ന പ്രേക്ഷക ചിന്തയുടെ പ്രതീകം കൂടിയായി ഈ സിനിമ. ഫഹദ് ഫാസിൽ, സുരാജ് വെഞ്ഞാറമൂട് തുടങ്ങിയവർ അഭിനയിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ചലച്ചിത്രത്തിൻെറ കഥാതന്തു ഒറ്റ വരിയിൽ പൂർത്തീകരിക്കാം: ഒരു പോലീസ് സ്റ്റേഷനും ഒരു കള്ളനും ഒരു മോഷണവും കുറേ മനുഷ്യരും. എന്നാൽതൊണ്ടി മുതലും ദൃക്സാക്ഷിയും എന്ന ചലചിത്രാനുഭവത്തെ അതിൽ ഒതുക്കാൻ കഴിയില്ല. അവിടെയാണ് പ്രേക്ഷകർ സ്നേഹപൂർവ്വം പോത്തേട്ടൻസ് ബ്രില്ല്യൻസ് എന്ന് വിളിക്കുന്ന ദിലീഷ് പോത്തൻെറ സംവിധാന പാടവത്തിൻെറ മികവ്.

അടൂർ പോലുള്ള സംവിധായകർ അടക്കിവാഴുന്ന ആർട് ഹൗസ് വിഭാഗവും മലയാള സിനിമയെ വാണിജ്യവത്ക്കരിക്കുന്ന കൊമേഴ്സ്യൽ സിനിമയും തമ്മിൽ വേർപെടുത്തുന്ന ഒരു വലിയ അന്തരം കാലാകാലങ്ങളായി നിലനിന്നുപോകുന്നു. ആ വലിയ വരയെ തുടച്ചുമായ്ച്ചു നീക്കാനാനുള്ള ഒരു ചുവടായി കണക്കാക്കാം ഈ സിനിമയെ.

നിഗൂഢത നിറഞ്ഞ ഒരു കഥാപാത്ര

സൃഷ്ടിയും റിയലിസം വിട്ടുപോകാത്ത അവതരണ രീതിയും സംസാര ശൈലിയിലെ മിനിമലിസ്റ്റിക് അപ്രോച്ചും കലാകാരന്മാരുടെ അതിനാടകീയത പുലർത്താത്ത തനതായ അഭിനയ മികവും മാറുന്ന മലയാള സിനിമയ്ക്ക് മുതൽക്കൂട്ടാണ്. ഒരു എസ്റ്റാബ്ലിഷ്മെൻറ് ഷോട്ടിൽ പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ട പോലീസ് സ്റ്റേഷനെ സംവിധായകൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് അവിടുത്തെ ഒരു 'സെൽ'വാസിയും പോലീസ് കോൺസ്റ്റബിളും തമ്മിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു സംഭഷണത്തിൻെറ നീണ്ട shot ൽ നിന്നാണ്. ഇവിടെ നിന്നും ആരംഭിക്കുന്നു സംവിധായകൻെറ ക്ലീഷേ ബ്രേക്കിങ്ങിൻെറ രസച്ചരടുകൾ. യാഥാർത്ഥ്യത്തോട് ഇത്രയധികം സാമ്യത പുലർത്തുന്ന ഈ പോലീസ് സ്റ്റേഷൻ മലയാള ചലച്ചിത്ര വിഭാഗത്തിൽ തന്നെ ഇതാദ്യമായിരിക്കും.

"ഈ പ്രായത്തിൽ നല്ല വിശപ്പാണ് സാറേ!" എന്ന് കള്ളൻ പോലീസുകാരോട് പറയുമ്പോൾ ഇവിടെ പറയാതെ പറയപ്പെടുന്ന ഒരായിരം കഥകളുണ്ട്. കള്ളനെ കള്ളനാക്കിയ ഭൂതകാലംതൊട്ട് മൊബൈൽ ടവറും ഗ്രാമവാസികളും തമ്മിലുള്ള അന്തരം വരെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ച് പോകുന്നു തൊണ്ടിമുതലും ദൃക്സാക്ഷിയും. അത് വിശപ്പിൻെറ രാഷ്ട്രീയം മുതൽ ഒരു താലിമാലയുടെ വൈകാരികത വരെ നീളുന്നു.

പ്രേക്ഷകരെ കണ്ട് ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പ്ലാസ്റ്റിക്ക് സിമയ്ക്ക് വിപരീതമായി കണ്ടതും കാണാത്തതുമായ ഒരായിരം വസ്തുതകളും നുണകളുമായി രണ്ട് മണിക്കൂർ നീളുന്ന ഈ ചിത്രം ദിലീഷ് പോത്തൻ ചിത്രം തൻെറ സിനിമ നയിക്കുന്ന ഒരു പ്രേക്ഷക വിഭാഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുകയാണ്. ഈ സിനിമ പ്രേക്ഷകന് ഇഷ്ടപ്പെടാം ഇഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാം. പക്ഷെ, എന്നെപ്പോലൊരു വ്യക്തിക്ക് ഇതിനെ അംഗീകരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഒരായിരം വട്ടം ഉറക്കെ വിളിച്ച് പറയും, "പോത്തേട്ടൻസ് ബ്രില്ല്യൻസ്".

College Clubs

Die hard dancer a.k.a **DHD** was formed in 2013 by Anu Mary John. It was formed by her with a dream of giving a stage to the finest dancing talents that was hidden in GEC. Since its formation DHD's mantra has always been sheer commitment and hard work.

Having made their debut in the Dyuthi'14 the team went on to work with many eminent and talented choreographers in Kerala, learning new styles both Indian and International along the way. The team then visited numerous colleges all around Kerala to participate in dance competitions, with each new experience making them stronger and their confidence grew. Their hard work finally paid off and DHD bagged its first price at Jyothi Engineering College where they finished as 1st runners up. From thereon there was no looking back. The team went on to win various competitions at different levels.

2017 was the best year yet for DHD where they went on to win prices at CONJURA' 17, SANSKRITI'17, at SNMIMT. But their crown jewel was the RAGAM'17 held at NITC which is regarded one of the best dance competitions in Kerala.

Now as the dust settles and a new season begins DHD and its dancers hope to take to greater levels by competing in competitions from other states and do justice to the legacy of the seniors who have always motivated them and stuck with them all the way.

NSS Units 181and 259 of NSS Technical Cell, Government Engineering College Thrissur are top among the most vibrant and enthusiastic units under the Directorate of Technical Education, Government of Kerala.

The units has introduced a number of model activities in the past 3 years like 'Harithavidya'-Vegetable farming using organic farming techniques, Tuition classes at Government Children's Home Ramavarmapuram and NSS Balabhavan Ramavarmapuram.

The unit has also undertaken many projects under the NSS Technical Cell like Swatchh Bharat Abhiyan-Maintenance of Public comfort system, Punarjjani Project-Restoring Public Health care facilities at District Hospital, Thrissur, "Manaveeyam 2016", Home for Homeless initiative.

All other common activities like day observation, campus cleaning, orientation programmes etc are also conducted in a commendable manner.

One of the Special camping programmes of the NSS Unit was also conducted in the adopted village so as to understand group living principles and to know the working culture of villagers. The other Special Camps implemented the Punarjjani Project creating assets worth 65 Lakhs within a span of 2 years.

The adopted villages of NSS Unit is Division 5 and 6 of Thrisssur Corporation

which is just 1 km away from the college. Various activities carried out in the adopted villages is aimed at improving the living standards of the people within the adopted village.

All their hard work has been rewarded by the recognition of the Unit as the best under the Directorate of Technical Education. Also the Programme Officer Pavithran Sir and Volunteer Sreerag Balakrishnan are honoured as best programme officer and volunteer respectively.

IEEE Student Branch of GECT conducted INNOVANCE2.0 'Ideate and Advance' on 10th, 11th and 12th February 2017 where about 200 students from various colleges across as well as outside Kerala participated. INNOVANCE was a surprise coffer of workshops, sessions and culturals that bounced the walls. The golden premises of GEC Thrissur proved out to be the perfect juncture for the technical and cultural exposition. The three day event was a conglomeration of Young Professionals, Women in Engineering and the diligent volunteers ready to catch the impossible. Innovance always came to be an event that connected the oddballs and which built a bond that are perhaps stronger and which help raise the event to its zenith.

Innovance was followed by HORIZON-Fly Rise Shine. Farewell to the senior volunteers that tooked the SB to such greater heights by their unending support and dedication. That was an eve that spoke nothing less than inspiration and guidance!. At times leaving all the worldly matters and looking back on your footprint will be more meaningful than the present existence. They proved the meaning right being a member of IEEE SB GEC Thrissur, a chamber of honor and legacy.

The ORIGO –Orientation Programme was conducted on 21st and 22nd of August 2017. The programme saw a participation of over 80 first year students. The session was handled by Fasil K V (Chairman, IEEE SB GECT) who came to be an inspiration for his words that carried the real essence of true volunteer and passionate techie.

The Android app Development workshop conducted by CS chapter IEEE SB GECT was successful by an all around participation of 55 students to learn from the resource person Mr. Irshad P I (S7 CSE).The PES Quiz Phase 1 was conducted on 30 th october 2017 and Vishnu S (S1 EEE) won first and Dheeraj S Nair (S1 EEE) the second. Dheeraj bagged first prize at Hub Level and state prefinals that took place at TKM CE.

And the journey continues…for new ventures and to make beautiful stories of success!!

Oasis Pain and Palliative Care unit is one among the most vibrant clubs of GEC Thrissur. Every year , lot many activities would be undertaken to spread compassion and extend a helping hand to the needy.

Activities of this year began with Onam celebration at Government Old Age Home, Ramavarmapuram. Around 100 OASIS members visited and served 'Onasadhya' to the inmates, and organized various cultural programmes for them.We also became a part of the Group Wedding organized by Alpha charitable trust on August 27th. 30 OASIS members volunteered for the programme held at Alpha Pain Clinic, Edamuttam. Another activity was the visit to School for differently abled, namely "Reach Swasraya" at Kuttur, Thrissur.

Oasis also celebrated the INTERNATIONAL DAY FOR OLDER PERSONS with the inmates of Govt. Old Age Home , Ramavarmapuram. Oasis stalls were put up for Dyuthi 17, the National level Multi-fest of GECT. At Thrissur Motor Show, we arranged stalls to sell the items made by the students from Reach Swasraya and also conducted informals. They could raise ₹ 20000/-for which medicines for the cancer patients were arranged. Student Association of Palliative Care (Sapc), 3rd state conference organised by Alpha Palliative Care, hosted by GECT as a part of diamond jubilee celebration on Nov 10,11,12, members of Oasis volunteer the whole program. The interactive sessions encouraged us to be more compassionate to the needy and suffering people in our society.

The **ISTE** Committee for the academic year with Lakshad K Suresh as the convener, Krishna S Kumar as the secretary and Razal Abdulla T K as the treasurer, took over the responsibility on 4th May 2017. A farewell to the outgoing members of ISTE was also organized on the same day. ISTE GEC Chapter kept up its tradition, by bagging the Best Chapter Award for the 9th consecutive year in the ISTE Annual State Convention 2017, held at GEC Thrissur, on 9th December 2017. Lakshad K Suresh, convener of ISTE GEC Students Chapter won the award for the Best Student under ISTE Kerala Section. As a part of the diamond jubilee celebrations of GEC, ISTE GEC Students Chapter organized the multi level tech fest, Yukthi '17 on 17th and 18th August, 2017. The event turned out to be a grand success with massive participation from students across the state

The Annual State Students Convention was organized by ISTE GEC Kannur Students Chapter on 16th, 17th and 18th February 2018. Around 135 students partipated and GEC Thrissur emerged as the runners up in the convention with a grand total of 152 points. The annual debate competition Kurukshethra '18 was conducted on 5th February 2018. More than 20 teams participated in the event and Abhijith E S and Adithya P won the first prize. A career guidance class was organized for the pre-final and final year students on 19th March, 2018.

Another year has gone by with **Graffiti** fulfilling its role of being the voice of GEC. 2016-17 was yet another activity filled tear for Graffiti. We started the year with the recruitment of new faces to the club. The recruitment drive was a fun packed three day event with the young ones being tested for their creativity and resourcefulness.

Graffiti proudly hosted an interactive workshop on lateral thinking and innovation on 14th February. The workshop was headed by Sreeram K V, an alumnus of the electrical engineering department. An avid reader, quizzer and much more, Mr. Sreeram took the students of GEC along unexplored avenues of the mind. Lateral thinking is essentially the art of solving a problem by an unconventional and creative approach. Mr. Sreeram pointed out that man has been spoonfed on the direct ways of tackling a problem so much so that when he is faced with something different he is at a loss. Lateral thinking aka critical thinking is the most sublime way to untangle the web. Be it in the field of art or quizzing or even stand up comedy, lateral thinking tends to place you one step above the others. To illustrate this, Mr Sreeram delved into the field of quizzing and exhibited how the concept of lateral thinking helps one to crack and solve trivias. The session was an eye opener for the whole crowd who attended it.

The culmination of the years activities was the handing over ceremony and the deletion of the new torchbearers of the club.

Gyanartha Quiz Club retained its stature as one of the most active quiz clubs of the state in what was a great year for the club. Gyanartha kicked off the year with the Freshers' quiz for the sophomore students of the college. This was followed with India quiz for school students, Anoop Adithyan Open Quiz and the much anticipated Gyanartha Quiz Fest, a two day quiz fest which attracted quizzers from within and out of Kerala. The members of the club managed to win quizzes around the state.

മതേതരത്വം: മായാത്ത മുറിവുകൾ

നീത സുഭാഷ്
ഇലക്ട്രിക്കൽ | 2019

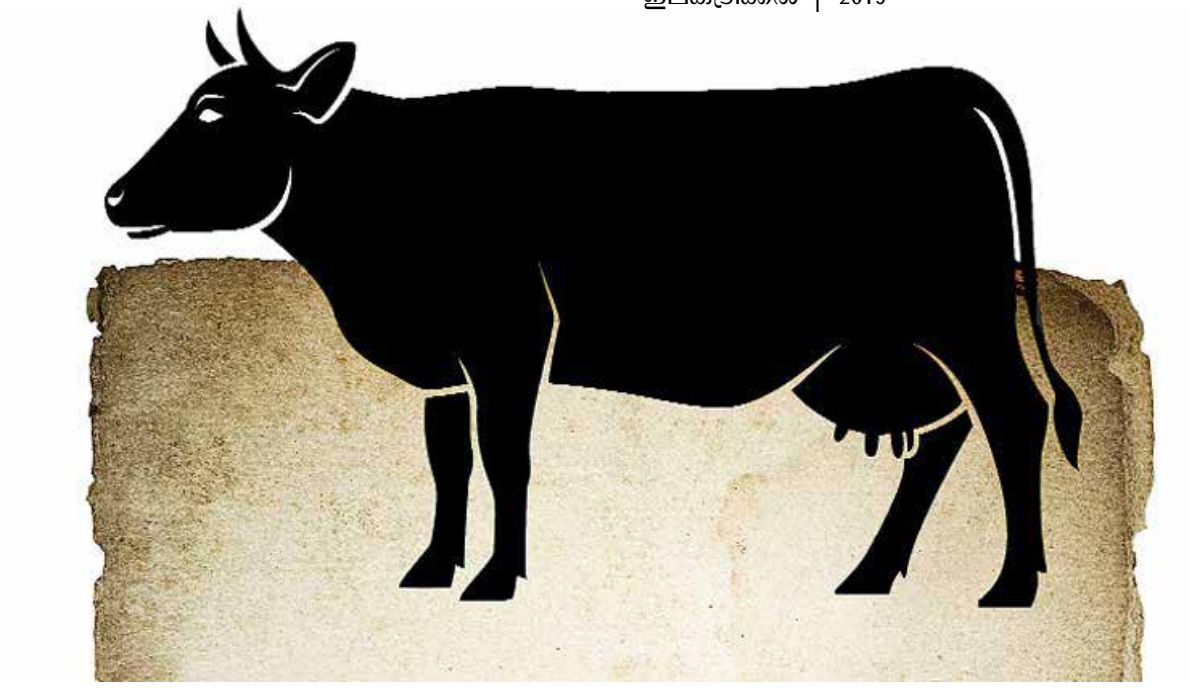

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ ഭരണ സംവിധാനത്തിൻെറ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളിലൊന്നായി സെക്യുലറിസം-മതനിരപേക്ഷത അംഗീകരിക്കുന്നു. ഭരണഘടനയുടെ താളുകളിൽ അക്ഷരരൂപംകൊണ്ട മതനിരപേക്ഷ രാഷ്ട്രം പ്രയോഗതലത്തിൽ ഇന്നും ഒരു സങ്കൽപമായി അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെ സാമുദായിക ചിന്തകൾക്കപ്പുറത്തേക്ക് കൈപിടിച്ചുയർത്തിക്കൊണ്ട് വരുന്നതിന് പ്രബലമായ വിലങ്ങുതടികളിൽ ഒന്നായി വർത്തിക്കുന്നത് ചരിത്രത്തിന് നേരെയുള്ള നമ്മുടെ വർഗ്ഗീയ സമീപനമാണ്. സാമ്രാജ്യത്വ താൽപര്യ സംരക്ഷണാർത്ഥം ഹിന്ദുക്കളേയും മുസ്ലിങ്ങളേയും ഭിന്നിപ്പിച്ച് നിർത്താൻ പാകത്തിന് ഇംഗ്ലീഷ് ചരിത്രകാരന്മാർ ചമച്ച രേഖകൾ ഇന്ത്യൻ ചരിത്രത്തെ ഭരണആധികാരികളുടെ ചരിത്രമായാണ് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവിടെ ഭരണാധികാരിയുടെ വ്യക്തിഗത മതവിശ്വാസം നിർണായക ഘടകമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ബിപൻ

ചന്ദ്ര അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ "ചരിത്രം അതിൻെറ വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ അത് വർഗ്ഗീയ വീക്ഷണത്തെ ഫലത്തിൽ പൂർണ്ണമായി അവസാനിപ്പിക്കുമായിരുന്നു."

സ്വതവേ മതാധിഷ്ഠിതമായ ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെ കൂടുതൽ മതാധിഷ്ഠിതവും അതുവഴി വർഗ്ഗീയവുമാക്കുന്ന അതിദുർബലമായ ഒരു നിർവചനമാണ് നാം മതേതരത്വത്തിന് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. മതവൃക്ഷങ്ങൾക്ക് കൊഴുത്തു വളരാൻ പാകത്തിനുള്ള സമൃദ്ധമായ മണ്ണാണ് ഇന്ത്യൻ മതേതരത്വം. രാഷ്ട്രത്തിന് ഔദ്യോഗിക മതമുണ്ടാവില്ല എന്ന് മാത്രം.

മതനിരപേക്ഷതയുടെ ഈ ലിബറൽ സ്വഭാവത്തെ പൂർണ്ണമായും മുതലെടുക്കുകയാണ് രാജ്യത്തിലെ മതയാഥാസ്ഥികത ചെയ്യുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ഹിന്ദുത്വത്തിൻെറ പ്രധാന പ്രതീകമായി പശുവിനെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് വരുന്നതും 'ഗോ മാതാ' സങ്കൽപത്തിൻെറ പരക്കെയുള്ള സ്വീകാര്യതയും ഒരു ഉദാഹരണം. പശുവിനെ മുസ്ലിം-ദളിത് ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള ഒരായുധമായി ഉപയോഗിക്കുകവഴി ഭരണകേന്ദ്രങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള എളുപ്പവഴി കണ്ടെത്തുകയാണ് ഇതിൻെറ പ്രയോക്താക്കൾ.

ഗോരക്ഷാ സംഘങ്ങളുടെ നിരന്തര ആക്രമണങ്ങൾ രാജ്യത്തിൻെറ ഭരണസിരാകേന്ദ്രത്തിൽ നിന്ന് കേവലം കിലോമീറ്ററുകൾ മാറി ദാദ്രിയിലും ബല്ലഭ്ഗഡിലും അതിക്രൂരമായ നരാഹത്യയിൽ അവസാനിക്കുകയുണ്ടായി. ദാദ്രിയിൽ പശുവിനെ കൊന്ന് ഇറച്ചി കഴിച്ചു എന്ന പേരിൽ അയൽവാസികളാൽ ക്രൂരമായി കൊല ചെയ്യപ്പെട്ട മുഹമ്മദ് അഖ്‌ലാക്, ട്രെയിനിൽ വച്ച് ആക്രമിക്കപ്പെട്ട ജുനൈദ് ഖാൻ എന്ന ബാലൻ തുടങ്ങി ഇന്ത്യയുടെ മതേതര ആത്മാവിന് ഏറ്റ മുറിവുകൾ ഏറെയാണ്. കുപ്രചരണത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രാജ്യത്ത് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ ഏതുനിമിഷവും ആക്രമിക്കപ്പെട്ടേക്കാമെന്നതിൻെറ വ്യക്തമായ വിളംബരമാണ് ഈ വധങ്ങൾ.

മതനിരപേക്ഷമാക്കപ്പെടേണ്ട ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തെ കൂടുതൽ മതാധിഷ്ഠിതമാക്കുന്ന നമ്മുടെ ഇലാസ്റ്റിക് സെക്യുലറിസത്തെ സുദൃഢവും പ്രായോഗികവും ആക്കുക വഴി ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ ആയുസ്സും ആരോഗ്യവും സംരക്ഷിക്കപ്പെടുക കൂടിയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതിനാൽ ഇന്ത്യയുടെ മതനിരപേക്ഷ ആത്മാവ് തിരിച്ചുപിടിക്കുക എന്നത് ശ്രമകരമെങ്കിലും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

ചേതന

പാർത്ഥൻ ടി എസ്
ഇലക്ട്രോണിക്സ് | 2018

എഴുത്ത് കുത്തുകൾ നിർത്തി വർഷം രണ്ട് കഴിഞ്ഞു. അവൾ പോയതിനു ശേഷം ആ മേഖല കാട് പിടിച്ചു എന്നും പറയാം. പ്രണയവും ജീവിതവും മത്സരിച്ച് തോൽപ്പിച്ച കഴിഞ്ഞ കാലം അതായിരുന്നു അല്ലെങ്കിൽ അത് മാത്രമായിരുന്നു ചിന്തകളിൽ. അന്നൊക്കെ എഴുത്തുകാരൻെറ മേലങ്കി അണിഞ്ഞിരുന്നത് അവൾക്ക് വേണ്ടിയായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് അതില്ല. പക്ഷേ ഇപ്പോഴും ആ കാലത്തിൻെറ അടിമയാണ് മനസ്സ്. ഒഴിവു സമയങ്ങളിലെ ഭൂതകാലത്തേക്കുള്ള എത്തിനോട്ടം കൂടുതൽ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുമെന്ന തോന്നലായിരിക്കണം, അലസമായ മനസ്സിന് വിട നൽകാം എന്ന തീരുമാനം എടുപ്പിച്ചത്. ബീ-ടെക് എന്ന ക്ലാവ് പിടിച്ച ആഗ്രഹം പൊടിതട്ടി മിനുക്കി എടുത്തപ്പോഴുള്ള തിളക്കം ജി.ഇ.സി യിൽ എത്തിച്ചു.

അതിനിടയിൽ ക്ലാസ്സ് എടുക്കാൻ പോവുന്നതും, പോളിടെക്നിക്ക്കാരൻെറ കുലത്തൊഴിലായ റിപ്പയറിങ്ങും പിന്നെ അൽപ്പസ്വൽപ്പം നെറ്റ് വർക്ക് മാർക്കറ്റിങ്ങും സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം അകറ്റി നിർത്താൻ തുണച്ചു.

ഒരു ശനിയാഴ്ച്ച. അന്നാണ് ഞാൻ ആ മനുഷ്യനെ കാണുന്നത്. അതൊരു ഒന്നൊന്നര സംഭവമായിരുന്നു. കോഴിക്കോട് ആയിരുന്നു അന്നത്തെ ക്ലാസ്സ്. ട്രെയിനിനാണ് മടക്കം. അതാണ് ശീലവും. ട്രെയിനാകുമ്പോൾ യാത്രകളിലെ ചിന്തകൾക്ക് ആഴമേറും. നേരത്തേ തന്നെ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. ടിക്കറ്റ് എടുത്ത് വരുമ്പോഴാണ് അമ്മ വിളിച്ചത്. എടുത്തപ്പോൾ പ്രോഗ്രാം ചെയ്തു വെച്ച ചോദ്യം. "നീ കഴിച്ചോ?". ഇല്ല. കഴിക്കാൻ പോവ്വാ...മറുപടി കിട്ടിയപ്പോൾ അമ്മ ഹാപ്പി. ചിക്കൻ ബിരിയാണി തന്നെ കഴിക്കാം എന്ന് ഉറപ്പിച്ച് സ്റ്റേഷനിലെ ഒരു ഹോട്ടലിൽ കയറി. ഇരിക്കാൻ സ്ഥലമില്ല. അപ്പുറത്തെ പാരഗണിൽ ഒഴിവുണ്ട്. കഴിച്ചാൽ പേഴ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഒഴിവ് താങ്ങാൻ പറ്റില്ല. അതുകൊണ്ട് പാഴ്സൽ വാങ്ങി. രണ്ടും മൂന്നും പ്ലാറ്റ്ഫോമിനിടയിൽ ഒരു ഓവർ ബ്രിഡ്ജിൻെറ സ്റ്റെയർകേസുണ്ട്. അവിടെ ഇരുന്ന് ആളുകൾ കഴിക്കാറുണ്ട്. അതായിരുന്നു ലക്ഷ്യം. പ്രസ്തുത സ്ഥലത്ത് എത്തി. പക്ഷേ ഏതോ ഒരാൾ അവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ മുഷിഞ്ഞ രൂപം. ഇയാളുടെ മുന്നിലിരുന്ന് കഴിക്കുന്നതെങ്ങനെയാ എന്നാലോചിച്ച് ഞാൻ ബാഗിൽ നിന്നും പൊതി എടുത്തു. കഴിക്കാൻ മനസ്സ് വന്നില്ല. അയാളെ ഒന്ന് നോക്കി. അയാളുടെ കണ്ണ് എൻെറ ബിരിയാണിയിൽ തന്നെ.

ചൂടിൽ കിടന്നുറങ്ങിയിട്ടായിരിക്കണം. കണ്ണുകളൊക്കെ ചെംമ്പരത്തിപ്പൂ പരുവം. എനിക്ക് അവിടെ ഇരുന്ന് കഴിക്കാൻ പറ്റില്ല എന്ന് ഉറപ്പായി. എഴുന്നേറ്റ് പോയി വേറെ സ്ഥലം തപ്പിയാലോ എന്നാലോചിച്ചതാണ്. പക്ഷേ വേണ്ട. ആ അവസ്ഥയിൽ ഞാനായിരുന്നെങ്കിലും അയാളെ പോലെ തന്നെയാകും. ഞാൻ പാഴ്സൽ പൊതി അയാൾക്ക് നീട്ടി. ആദ്യം അയാൾ മടിച്ചു. ഞാൻ വീണ്ടും നീട്ടി. ഇത്തവണ വാങ്ങിക്കോളൂ എന്നൊരു നിർദ്ദേശത്തിൻെറ അകംമ്പടിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ വാങ്ങി. ആർത്തിയോടെ തുറന്ന് കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇടക്ക് എന്നെ ഒന്ന് നോക്കി. എനിക്ക് വീട്ടിൽ പോയാൽ കിട്ടും എന്ന ഭാവത്തോടെ ഞാൻ അയാളെയും. ശേഷം അയാളെ വിട്ട് ഫേസ്ബുക്കിന് ശ്രദ്ധ നൽകി.

ക്ഷണനേരം കൊണ്ട് ബിരിയാണി ഖലാഷ്. അയാൾ ഒന്നും പറയാതെ പാർസൽ പാക്കറ്റും എല്ലാം എടുത്ത് വേച്ചു വേച്ച് സ്റ്റെപ്പിറങ്ങി. ലക്ഷ്യം പ്ലാറ്റ്ഫോമിലെ ടാപ്പാണ്. വേസ്റ്റ് കളയുന്നതും കൈകഴുകുന്നതും എല്ലാം ഞാൻ നോക്കി ഇരുന്നു. അയാൾ തിരിച്ചു വന്നു. എന്നെ നോക്കി. സന്തോഷമായോ? ചിരിച്ചു കൊണ്ട് ചോദിച്ചു. അയാൾ തലയാട്ടി. ചെംമ്പരത്തിപ്പൂവുകൾ നനഞ്ഞിരുന്നു. അയാൾ പതുക്കെ ഒരു കൈ എൻെറ തലയിൽ വെച്ചു. തേരട്ട ദേഹത്ത് കയറിയ ഒരു ഫീലിംഗ്. കൈ തട്ടി മാറ്റാൻ തോന്നി. പക്ഷേ ചെയ്തില്ല. അയാൾ മുകളിലേക്ക് തലയുയർത്തി എന്തോ സ്വകാര്യമായി പറഞ്ഞു. അവസാനം പറഞ്ഞ വാക്ക് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. "അൽഹംദുലില്ല!". മുൻപ് പലപ്പോഴും കേട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇതുപോലെ ഒരെണ്ണം ആദ്യമായിരുന്നു. കൈ എടുത്തതിനു ശേഷം മറ്റൊരു ഡയലോഗ്. "മോൻെറ കൂടെ പടച്ചോൻ ഉണ്ട്". ഞാൻ ഒന്ന് ചിരിച്ചു. അയാൾ തൻെറ മുഷിഞ്ഞ ബാഗും എടുത്ത് പതുക്കെ ഇറങ്ങി നടന്നു. ഇടക്കിടക്ക് തിരിഞ്ഞ് നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അധികം താമസിച്ചില്ല, ട്രെയിൻ വന്നു. കയറി ഇരുന്നു. ആ യാത്രയിൽ മുഴുവൻ ഒരുതവണ പോലും ചിരിക്കാത്ത അയാളുടെ ചിരിക്കുന്ന മുഖമായിരുന്നു ചിന്തയിൽ. മുഷിഞ്ഞ താടിക്കുള്ളിലൂടെ കറവന്ന ചുണ്ടും പല്ലും.

ജീവിതത്തിൽ വളരെ വലുതെന്ന് കരുതിയ പല ദൗർബല്യങ്ങളും നിസ്സാരമെന്നു തോന്നിയത് അന്ന് ആദ്യമായിട്ടായിരുന്നു. ഈ ലോകത്തെ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്ന എന്നാൽ ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായ എന്തോ ഒന്നാണ് ഞാൻ എന്ന തോന്നൽ. ഒരു നേരത്തെ വിശപ്പ് മാറ്റാനുള്ള ഭക്ഷണം അയാളിൽ ഉണ്ടാക്കിയ സന്തോഷം, ഇത്രയും കാലം എല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടും പര്യാപ്തമല്ല എന്ന പരിവേദനവുമായി നടന്ന എൻെറ എല്ലാ വിഷമങ്ങളേയും പകലിലെ സ്ട്രീറ്റ് ലൈറ്റ് പോലെയാക്കി.

ചിലതൊക്കെ അങ്ങനെയാണ്...അനുഭവങ്ങളിലൂടെയായിരിക്കും ദൈവം നമ്മുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം തരുന്നത്. സാങ്കേതികതയുടെ എത്ര സമവാക്യങ്ങൾ പഠിച്ചാലും കിട്ടാത്ത ചില ഉത്തരങ്ങൾ. പക്ഷേ എനിക്ക് അത് മനസ്സിലാക്കാൻ ഊരേതെന്നോ പേരെന്തെന്നോ അറിയാത്ത ഒരു വൃദ്ധൻ വേണ്ടിവന്നു. അതാണ് അവളുടെ ഓർമ്മകൾക്ക് മുകളിൽ ചിന്തിപ്പിച്ചതും എഴുതുന്നതും. അല്ലെങ്കിലും അതങ്ങനെ ആണല്ലോ. ബൃഹത്ഫലം തരുന്ന പലതിൻെറയും ഉത്ഭവം വളരെ നിസ്സാരമായിരിക്കും. ചരിത്രം പഠിപ്പിച്ചതും അതാണ്. ജീവിതത്തിലും അങ്ങനെ തന്നെ.

അതായത്, സാഹിത്യപരമായി പറഞ്ഞാൽ... "പ്രവൃത്തിയുടെ അളവല്ല, അനുഭവത്തിൻെറ ആഴമാണ് ജീവിതത്തെ സംമ്പന്നവും സഫലവും ആക്കുന്നത്".

"ആ നോ ഭദ്രാ കൃതോയന്തു വിശ്വതഃ"
(നല്ല ചിന്തകൾ വിശ്വത്തിലെ എല്ലാ
ദിക്കുകളിൽ നിന്നും വന്നു ചേരട്ടെ.)
– ഋഗ്വേദം

ചങ്ങാതി

അഭിജിത്ത്
കെമിക്കൽ | 2019

പാസ്പോർട്ട് ഓഫീസിൽ നിന്നും വെരിഫിക്കേഷൻ കഴിഞ്ഞ് തിരികെ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ 'ഗോദ' എന്ന സിനിമ കണ്ടാലോ എന്ന് തോന്നി. വീട്ടിലെത്തി ബൈക്ക് എടുത്ത് ഞങ്ങൾ തിയറ്ററിലേക്ക് വിട്ടു. സമയം നാല് ആയിട്ടേ ഉള്ളൂ. നാലരയ്ക്കാണ് ഷോ.

തിയറ്ററിന് പുറത്തെ സീറ്റിൽ ഞങ്ങളിരുന്നു. അധികം തിരക്കില്ല. ടിക്കറ്റ് എൻെറ കയ്യിലാണ്, നോക്കിയപ്പോൾ രണ്ടാൾക്കും കൂടെ ഇരുനൂറ്റി അറുപത് രൂപ. എൻെറ കയ്യിൽ പത്തിൻെറ പൈസയുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുഴുവൻ കൊടുത്തത് അവനാണ്... കണ്ണൻ.
പഴയ കാലം ഒന്ന് ഓർത്തുപോയി.

***

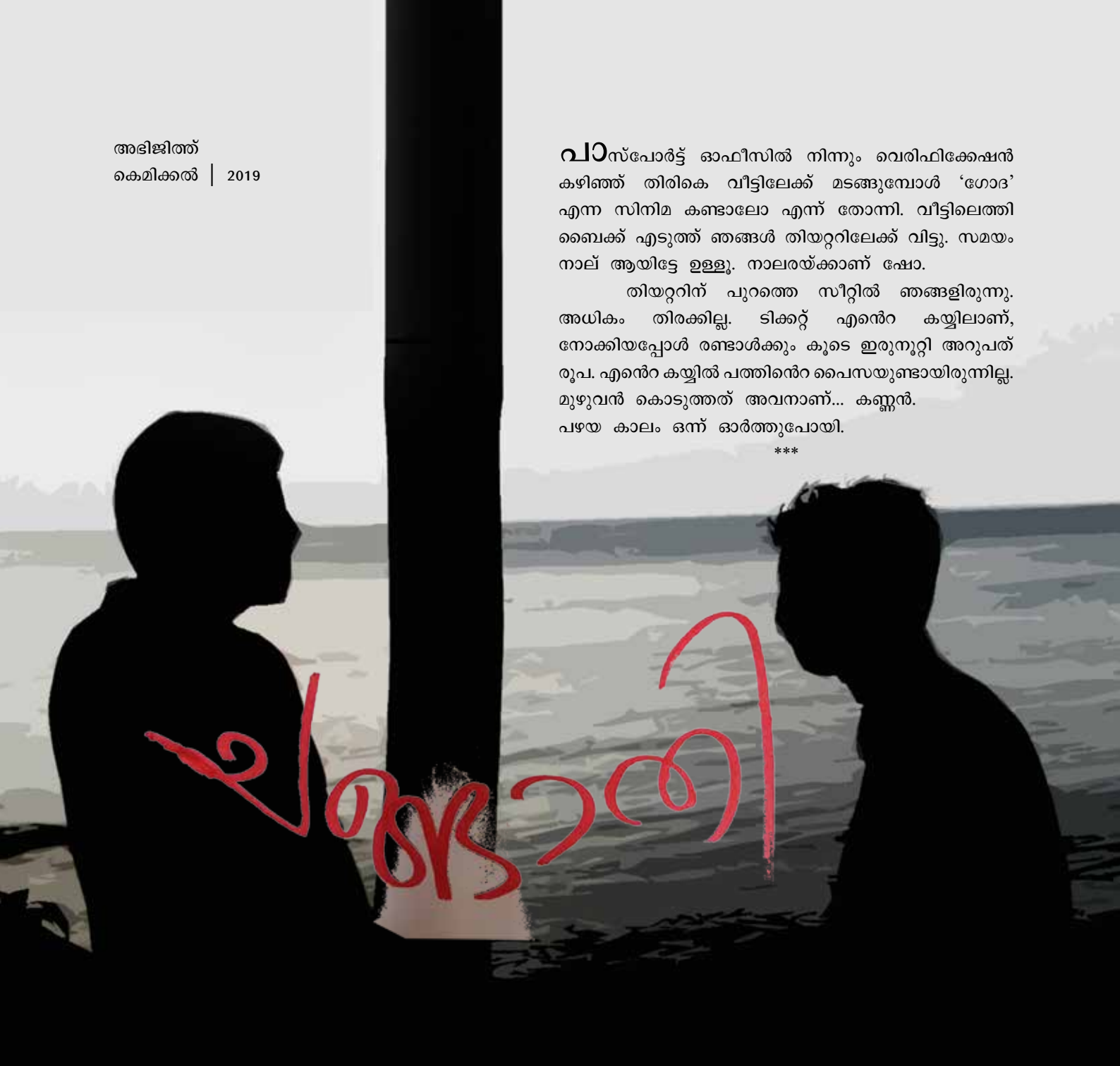

അന്ന് ഞാൻ മൂന്നാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്നു. ഒരു ശനിയാഴ്ച്ച, പുതുതായി കണ്ടെത്തിയ വാടക വീട്ടിലേക്ക് താമസം മാറി വന്നതാണ് ഞാൻ. കൂട്ടുകാരോ പരിചയക്കാരോ ആരും ഇല്ല. അടുത്തുള്ള അമ്പലപ്പറമ്പിൽ നാലഞ്ച് പേർ ക്രിക്കറ്റ് കളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരോടൊപ്പം ഞാനും കൂടി. സന്ധ്യക്ക് നട തുറന്നപ്പോൾ പിറ്റേന്ന് എത്തിചേരേണ്ട സമവും ഉറപ്പിച്ച് അന്നത്തേക്ക് പിരിഞ്ഞു.

പിറ്റേന്ന് കൃത്യ സമയത്ത് ഞാൻ അവിടെയെത്തി. ആരും എത്തിയിരുന്നില്ല. ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂർ കാത്തിരുന്നു. പ്രയോജനമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഇന്നലെ ഒപ്പം കളിച്ച കുട്ടേട്ടന്റെ വീട് അമ്പലത്തിന് അടുത്ത് എവിടെയോ ആണെന്നറിയാം. സ്ഥലം കൃത്യമായി അറിയില്ല. വരുന്നത് വരട്ടെ എന്ന ഭാവത്തിൽ അമ്പലത്തിന്റെ ഇടതുവശം ചേർന്നുള്ള വഴിയിലൂടെ ഞാൻ നടന്നു. ആറ്–ഏഴ് വീടുകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ റോഡിൽ സമപ്രായക്കാരനായ ഒരു കുട്ടി ബോൾ എറിഞ്ഞ് കളിക്കുന്നത് കണ്ടു. എന്നെ കണ്ടതും അവൻ തലയുർത്തി നോക്കി.

“ഈ കുട്ടേട്ടന്റെ വീട് അറിയ്യോ?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“എന്തിനാ? എന്ന ചോദ്യമായിരുന്നു മറുപടി.” ക്രിക്കറ്റ് കളിക്കാൻ. ഞാൻ പറഞ്ഞു.

“എന്നേം കളിക്ക് കൂട്ടാമെങ്കിൽ കാണിച്ച് തരാം” എന്നായി അവൻ.

ആഹാ! അതിപ്പോ ലാഭായല്ലോ. കളിക്കാൻ ആളില്ലാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനൊരു ചോദ്യം.
ഇത് അവനാണ്. അപ്പു എന്നും കണ്ണൻ എന്നും വിളിപ്പേരുള്ള അർജ്ജുൻ.

തുടർന്നങ്ങോട്ട് എല്ലാ ദിവസവും കളിയാണ്. ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞ് നാല് മണിക്ക് എത്തി അഞ്ച് മണിക്ക് ട്യൂഷൻ, ഇതിനിടയിലും അര മണിക്കൂറോളം കണ്ടെത്തി എന്തെങ്കിലും കളിച്ച് നടക്കും.

പതിയെ ആ ബന്ധം വളർന്നു. രണ്ട് വർഷം കഴിഞ്ഞ് മറ്റൊരു വാടക വീട്ടിലേക്ക് താമസം മാറിയെങ്കിലും ഓണം, ക്രിസ്മസ്, വേനലവധി തുടങ്ങി എന്റെ അവധിക്കാലം മുഴുവൻ അവിടെയായിരുന്നു. അവന്റെ അച്ഛാമ്മ ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്ന ഭക്ഷണമൊക്കെ കഴിച്ച് ഞങ്ങൾ അങ്ങനെ കളിച്ചും രസിച്ചും വളർന്നു. ഞങ്ങളുടെ സൗഹൃദത്തിന്റെ ആഴം മനസിലാക്കിയെന്നപോലെ ദൈവം പ്രവർത്തിച്ചു. പത്ത് വർഷത്തോളം വാടകയ്ക്ക് താമസ്സിച്ച് ഒടുവിൽ എനിക്കും സ്വന്തമായി വീടായി. കണ്ണന്റെ വീടിന്റെ അടുത്ത് തന്നെ. ഇന്നും അവനാണ് ഏറ്റവും അടുത്ത് നിൽക്കുന്ന സുഹൃത്ത്. സുഹൃത്ത് എന്നുപറഞ്ഞാൽ ചിലപ്പോൾ ചെറുതായിപ്പോയേക്കും. അതിലും വലുത് എന്തോ ഒന്ന്. പതിനഞ്ച് വർഷത്തോളമായ ആ ബന്ധം. ഇന്നും എവിടെപ്പോകണമെങ്കിലും അവന് ഞാനും എനിക്ക് അവനും എപ്പോഴും കൂടെയുണ്ടാകും. എന്തിനും ഏതിനും ഒരു കാവലാളായി.

എല്ലാവരുടേയും ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകും, ഇതുപോലെ അവിചാരിതമായി പരിചയപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തി. ജീവിതത്തിന്റെ തിരക്കുകളിൽ അവനവന്റെ കാര്യം നോക്കി ഒപ്പം ഉള്ളവരെല്ലാം നടന്ന് നീങ്ങുമ്പോഴും എന്നും കൂടെ നിൽക്കാൻ അയയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരാൾ.

***

“ഡാ, എണീക്ക്... പടം തുടങ്ങാനായി.” കണ്ണനാണ്. ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് തിയറ്ററിനുള്ളിലേക്ക് നീങ്ങുന്ന ആൾക്കൂട്ടത്തിനൊപ്പം ചേർന്നു.

INFINITY

ABOOBACKER SIDDIQUE
MTECH PE | 2018

Dear Nietzsche,
I am lost, lost in these places with this infinite sadness. Every time I convince myself to happiness, I can see it coming at those very last seconds to make me insane.

It's just me having this idea of me as an artist wandering alone with a book in my hand to write my masterpiece but I couldn't. But I do love these insane thoughts. These thoughts that make me think about life. Once i met this boy on the top of a hill who used to stare at the clock hoping to become something as time passed. With a burning cigarette in his left hand, he said in his pale voice "life in itself is a hope; you just got to wait for the right time". But days passed by, so did the colours of time, the boy was angry but he never complained, but the walls of his room whispered "false hope".

Now I am wandering again alone. In search for something that I don't even know and don't want to know. But far away from these weak thoughts, lies the truth which I can't discover but the search makes me live this false hope.

"Isn't it sad? " said the left handed smoker as he threw his half burnt cigarette towards me. But to my surprise his voice had become coarser and by the time the chalk hit me I was back in my class room and the professor was scribbling on the blackboard with his left hand and to my greatest surprise, he wrote "The object of mankind should lie in its highest individuals"

COLLEGE UNION PROGRAMMES

COLLEGE UNION
PROUDLY PRESENTS
GPL
GEC PREMIER LEAGUE
2018

GOVT. ENGINEERING COLLEGE,
THRISSUR
COLLEGE UNION
PROUDLY PRESENTS.
GOLAZO
2018
INTER DEPARTMENT
FOOTBALL TOURNAMENT
Fly
Emirates

COLLEGE UNION
PROUDLY PRESENTS
GSL
GEC SOCCER LEAGUE
2K17
GOVERNMENT ENGINEERING COLLEGE THRISSUR

GOVERNMENT ENGINEERING COLLEGE
THRISSUR
MARTIAL ARTS
FOR GIRLS
INAUGURATION AT 4:30PM
01/02/2018
VENUE:GALLERY
WOC | COLLEGE UNION

UNION MEMBERS

CHAIRMAN
GOPIKRISHNAN C P

VICE CHAIRMAN
FAIZA E K

GENERAL SECRETARY
JITHU J

JOINT SECRETARY
SHABABA C P

STUDENT EDITOR
APARNA T S

FINE ARTS
JISHNUNADH N

GENERAL CAPTAIN
MOHAMMED ANAS

ASSOCIATION SECRETARIES

ELECTRICAL
AKSHAY MOHAN

CHEMICAL
AKSHAY SATHISH

ARCHITECTURE
ANUPRASAD R S

CIVIL
AMAL JOE THOMAS

ELECTRONICS
FAASIL P S

COMPUTER SCIENCE
ARUN JISHNU KTK

PRODUCTION
HIDERALI BADUSHA

MECHANICAL
JIJO GEORGE

YEAR REPRESENTATIVES

FIRST YEAR
ARSHAD

SECOND YEAR
ANOOP S L

THIRD YEAR
VIBIN DAS

FOURTH YEAR
JITHIN P

FIFTH YEAR
AKASHBABU

P G
SANEESH T P

PHOTO FRAME

ARAVIND PARAMESWARAN

SUJITH CHEERAL

M C GOURISANKAR

കള്ളൻ പവിത്രനും മുള്ളാണി പപ്പനും
പ്രസാദിനും കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണിമാർക്കും
കള്ളനു കഞ്ഞി വച്ചു കാത്തിരുന്നവർക്കും...
തൊണ്ടിമുതൽ വച്ചു കീഴടങ്ങിയവർക്കും മാപ്പുസാക്ഷികൾക്കും
മോഷണമുതലിന് കാവൽ നിന്നവർക്കും...